Radu Herjeu

PĂSTRĂTORUL

– celor ce n-au încetat să caute –

Toate drepturile aparțin celor ce citesc aceste rânduri.
Societatea pentru Cultură, Oameni și Prietenie 2005

Autorul

Personaje:

Autorul (zis și Titi)

Lili

Laur

Marina

Madam Popescu

O cameră de zi. Intră o femeie înaltă, elegant îmbrăcată, în mână cu o valijoară. Așează valijoara lângă un fotoliu și începe să inspecteze camera, comentând cu voce tare.

MARINA: Era de așteptat din partea lor. Să facă economie tocmai la mine. De ce să stau eu într-un hotel? Nuuu, lasă că eu pot sta și în... apartamentul ăsta. Al cui o fi? Pare locuit. *(deschide câteva dulapuri. Scoate o farfurie și dă cu degetul pe ea. Strâmbă din nas)* Sigur e locuit! *(iese. I se aude vocea)* la uite, are și baie! N-are ea geam, dar e, totuși, o baie. Cel puțin, dacă te iei după dușul ăsta care curge. *(revine)* Mă rog, să sperăm că n-o să stau mai mult decât trebuie în locul ăsta. Până la urmă n-o să mor, nu? *(se așează pe fotoliu)*

Intră Laur, precipitat, cu o umbrelă udă într-o mână, cu valiza în alta. Încearcă să-și dea jos parpalacul, se încurcă în mâini. Sătul, le trântește pe toate pe jos și se tolănește în fotoliu, cu ochii închiși. În acest timp, Marina îl privește siderată, de după fotoliu.

LAUR: În sfârșit! Urâtă vreme! Și nici un taxi liber. Parcă au intrat toți în pământ. Fi-le-ar vinu` al naibii să le fie! *(își scoate pantofii cu picioarele și-i aruncă cât mai departe)*

MARINA: *(nu mai suportă și țâșnește de după fotoliu)* Domnule!

LAUR: *(deschide ochii și sare în picioare pe fotoliu)* Doamne!

MARINA: Doamnă, că sunt una singură!

LAUR: Doamnă!

MARINA: Dați-vă jos, domnule! O să stricați arcurile!

LAUR: *(dându-se jos cu grijă)* Ce arcuri, doamnă, îmi pasă mie de arcurile fotoliului. *(își pune mâna pe inimă)* De ale mele îmi fac grijă.

MARINA: Domnule, ce faceți aici?

LAUR: Numele meu e Laur....

MARINA: Nu v-am întrebat cum vă cheamă ci ce căutați aici.

LAUR: Aici stau. Adică, nu e casa mea. Stau aici temporar. Adică nu stau încă. Urmează să stau.

MARINA: Cum o să stați aici?! Banca m-a trimis pe mine aici. M-a asigurat că este un apartament drăguț, cochet... Mda!

LAUR: Banca? Banca Economiilor Populare?

MARINA: Da.

LAUR: Banca m-a trimis pe mine aici.

MARINA: Nu, domnule, vă înșelați, aici stau eu. Tot temporar, desigur!

LAUR: Doamnă... Nu mi-ați spus numele dvs...

MARINA: Păi nici dumneata nu mi l-ai spus mie....

LAUR: Nu m-ați lăsat!

MARINA: Eu? Domnișoară... Marina Lazăr. *(îi întinde mâna)*

LAUR: Laur... Laurențiu Anton. Așadar, domnișoară Lazăr, Banca m-a trimis aici să stau pentru perioada cât sunt sub contract cu ei. Urma să mă simt ca acasă.

MARINA: Mda, și mie mi-au spus la fel. Ei bine, vedeți clar că au greșit, eu stau aici și am și venit înainte. Așa că...

LAUR: Domnișoară, așa că nu plec nicăieri. Am făcut 12 ore pe tren, sunt nemâncat, nedormit, plouat și cu arcurile fragile... *(se așează în fotoliu)* Nu plec nicăieri. Dacă nu vă convine situația...

MARINA: O să sun la bancă și o să lămurească ei situația... *(Laur dă din mână a încurajare. Marina pune mâna pe telefon și formează.)* Alo! La departamentul Resurse Umane, vă rog! Alo, Marina Lazăr aici! Domnișoară, cred că s-a făcut o mare greșeală. În apartamentul în care m-ați trimis a sosit un domn care susține că el stă aici! Cum... Dar... Nu e bine... În sfârșit! *(trântește receptorul)*

LAUR: Ei, bine?

MARINA: Se pare că va trebui să stăm amândoi în acest apartament. În oraș e nu știu ce festival...

LAUR: Al vinului...

MARINA: Al vinului...! În sfârșit! Și toate locurile din hoteluri și pensiuni sunt ocupate. Apartamentul acesta e folosit ocazional de oaspeții băncii.

LAUR: Știam!

MARINA: Știați? Și de ce nu mi-ați spus înainte să dau telefon?

LAUR: Și să vă stric plăcerea? Am venit pe jos de la Bancă. Nici un taxi. Parcă au intrat cu toatele în pământ. În schimb, la fiecare colț de stradă, butoaie de vin și domnișoare drăguțe. Asta înainte să înceapă ploaia... până atunci a fost plăcut...

MARINA: Sunt convinsă... Ați și gustat...

LAUR: Numai din vin...

MARINA: Aha! Asta e...!

LAUR: Nu-mi fac griji că mai am timp. O să stau aici cel puțin o săptămână.

MARINA: Dar cu ce treabă...

LAUR: Sunt advertising manager. Adică, pe românește, îmi folosesc creierul ca să-i fac pe oameni să cumpere un lucru despre care nici nu le trecea prin cap c-ar avea nevoie... Banca lansează un pachet de asigurări de viață și vrea un studiu și o strategie de promovare...

MARINA: Eu sunt specialistă în securitate.

LAUR: Nu pare!

MARINA: Nu pare ce?

LAUR: Nu pare să fiți foarte bătăușă!

MARINA: Nici nu sunt. Mă rog, numai când trebuie... Nu genul acela de securitate. Sunt specialist în sisteme de siguranță. Vor să verifice viabilitatea sistemului lor care e de când s-a construit Banca.

LAUR: Mi se pare normal. Grija pentru bani!

MARINA: Sfânta grijă pentru bani!

LAUR: Sunteți cam ironică pentru cineva care-și câștigă traiul din protejarea banilor altora.

MARINA: Și dumneavoastră cam prea prețios pentru cineva care trebuie să-i facă pe oameni să-și cheltuiască banii... Eu nu cred că banul are nevoie de protecție împotriva cuiva ci noi avem nevoie de protecție împotriva lui.

LAUR: Nu împotriva lui... ci a noastră avem nevoie de protecție... El n-are nici o vină.

MARINA: Săracul... *(zâmbind)* Probabil de aceea îi purtăm atât de grijă.

LAUR: Mai ales dacă-i al nostru...

MARINA: *(ridicându-se)* Vreți o cafea? Mă duc să văd dacă există... Măcar atât...

LAUR: Sigur...

Marina pleacă în bucătărie. Laur strânge de pe jos umbrela, parpalacul și geanta, se piaptănă și-și netezește cu mâinile haina.

MARINA: *(din bucătărie)* Nu există cafea. Doar ness.

LAUR: Bun și nessul.

Marina revine cu o tavă pe care sunt două căni și o farfurioară cu biscuiți.

MARINA: Nu e-n regulă! Gazul nu merge, așa că am făcut cu apă rece. La frigider nu merge becul și miroase îngrozitor. Iar geamul dă într-o curte interioară unde cineva își bate covorul. Lucrurile nu sunt deloc așa cum ar trebui să fie... Noroc că am găsit niște biscuiți. *(așează tava pe măsuță)*

LAUR: *(visător)* Nu aveți uneori senzația că lucrurile nu sunt așa cum ar trebui?

MARINA: *(surprinsă)* Păi tocmai vă spuneam că nu sunt...

LAUR: Nu, nu mă refer la astea... Adică și la astea... În general. Nu vi se pare că lumea nu e croită așa cum ar fi normal?

MARINA: Eu am permanent senzația asta. Dar îmi dau seama că și eu fac parte din lumea asta, așa cum e croită. Așa că-mi spun că așa trebuie să fie. Nu e nimic nou. Oamenii sunt așa de când pământul. Nici mai buni, nici mai răi. Doar formele sub care ne ascundem manifestările se schimbă.

LAUR: Așa credeți, că nu suntem nici mai buni, nici mai răi ca cei de dinaintea noastră? *(gânditor)* Eu cred că suntem mai răi. Eu cred că am inventat banii, atunci, demult, tocmai ca să ne justificăm răutatea. Cică Dracu`, orb fiind, umbla prin lume și se lovea de oameni, așa, la întâmplare. Oamenii, necăjiți că nu-l pot învinui de relele lor, i-au dăruit ochi, ca să vadă pe unde umblă. Și-așa, cică, devine responsabil de cei de care se lovește...

MARINA: Sunteți bun la povești.

LAUR: Și nu numai...

MARINA: Prefer poveștile. Tocmai de aceea, o să stabilim niște reguli de conviețuire. *(se ridică)* Mie nu-mi place să mă scol dimineața. Și, când mă scol, vreau ca baia să fie liberă. Nu vreau haine împrăștiate în sufragerie, sau în baie, sau în bucătărie.

LAUR: Pe hol se poate?

MARINA: *(săgetându-l cu privirea)* Nu se poate. Ah, nici pe balcon.

LAUR: *(oftând)* Bănuiam eu...

MARINA: Îmi place să mă uit seara la știri și, eventual la un film bun.

LAUR: Asta nu ține de mine...

MARINA: *(ignorându-l)* Nu-mi place ca în frigider cașcavalul să stea pe același raft cu roșiile. Nu spăl vasele sau rufele altora...

LAUR: V-ați gândit să vă faceți o listă... așa, ca un CV...?

MARINA: Nu-mi plac apropourile cu tentă sexuală și nici n-am nevoie stringentă de un bărbat care să mă vrăjească. *(după o pauză)* Cam atât...

LAUR: N-ar trebui să vină și rândul meu...? Cu astea, fandoseli, ipohondrii, fițe și alte principii?

MARINA: Poftim? *(se așează)*

LAUR: *(se ridică și el)* În primul rând n-am nici cea mai mică intenție să vă vrăjesc. Apropo, dacă tot o să fim colocatari, o să ne tutuim. Așa-mi place mie. *(Marina încearcă să protesteze. Laur îi face semn să tacă)* Acum e rândul meu. Nu-mi place să fiu întrerupt când vorbesc... Așa... Mie îmi place să mă scol foarte de dimineață și să alerg despuiat prin casă cântând Marseilleza. Apoi îmi prăjesc niște ceapă și o mănânc în mijlocul sufrageriei, direct pe covor. Nici eu nu spăl vase și rufe, așa că suntem chit. Ușa de la baie n-o închid niciodată, așa că o

poți folosi când vrei. Nu suport roșiile, așa că n-au nici o șansă să stea pe același raft cu caşcavalul. Care, apropo, are mult colesterol. Cam atât...

Marina a rămas fără grai.

LAUR: *(se trântește la loc în fotoliu)* După cum vezi, suntem perfect compatibili. Ne vom simți perfect împreună.

MARINA: Nu cred că m-ați înțeles...

LAUR: Nu ți-am spus că ne tutuim?

MARINA: Glumiți, nu? Adică ați...

LAUR: Ai...

MARINA: Ai glumit cu alergatul prin casă, nu? Dezbrăcat...

LAUR: Cine știe... Aflăm mâine dimineață... *(se ridică și-și ia geanta pe umăr)* Mă duc în camera mea... Apropo, în care vrei să stai?

MARINA: *(face un gest cu mâna)* Mi-e indiferent.... În cea din dreapta...

LAUR: Și mie mi-e indiferent... *(iese pentru câteva secunde, se întoarce fără geantă și se oprește în pragul ușii. Între timp, Marina duce tava în bucătărie)*

MARINA: Așadar, vrem, nu vrem, va trebui să stăm împreună. *(se apleacă să-și ia valijoara)*

LAUR: *(scoțându-și verigheta de pe deget, cu ochii la Marina)* Mie-mi convine!

Se-nchide lumina. Cortina.

Actul 2

Aceeași cameră. De data aceasta, la un birou, într-un colț, stă un bărbat în cămașă, care scrie la o mașină mecanică de scris. Se oprește, iar bate, iar se oprește. Scoate hârtia, o mototolește și-o aruncă. Se ridică, se-nvârte prin casă, cu mâinile la ceafă. Revine. Iar se ridică și se duce la bucătărie. Se aud vase trântite. Se întoarce cu o cană. Se așează.

AUTORUL: Fir-ar al naibii! Ce personaje tâmpite! De ce n-or putea vorbi singure? Orice le-aș pune să spună, sună fals! Parcă-s proaste! Nu pot și ele să discute ca oamenii... *(mai mototolește o hârtie și-o aruncă. Între timp, în cameră intrase Lili, logodnica lui, pe care o lovește cu ghemotocul)*

LILI: Da` eu ce vină am? De ce trebuie să dai în mine că nu-ți iese ție piesa?

AUTORUL: Cum ce vină ai? Păi n-ar fi trebuit să fii muza mea? Să mă inspiri?

LILI: Asta-i bună? Unde scrie?

AUTORUL: Cum unde? În biografiile tuturor scriitorilor celebri care au avut

lângă ei femei care i-au inspirat...

LILI: Mai multe femei? Aici o fi problema...

AUTORUL: Nu, fiecare cu femeia lui... asta... cu muza lui...

LILI: Numai tu cu nemuza ta... (îl mângâie pe păr) Îmi pare rău dragule că nu sunt muza care-ți trebuie. Nu că n-aș vrea. Dar nici tu nu mă inspiri pe mine...

AUTORUL: Cum nu te inspir? Uite! *(îi miroase părul, inspirând adânc)*

LILI: *(se retrage în joacă)* Păi așa poți inspira pe oricine...

AUTORUL: Asta s-o crezi tu! Cum crezi c-aș putea s-o inspir pe vecina de deasupra? Apropo, i-a mai născut o pisică... Am auzit tropote și chiote de bucurie... Câți are acum? 10, 15?

LILI: E, bine! *Nu* poți să inspiri pe oricine! Atunci înțelegi de ce nici eu nu te inspir pe tine...

AUTORUL: Păi de ce te-am luat atunci?

LILI: În primul rând că încă nu m-ai luat, în al doilea rând, femeile se iau ca să gătească, să spele și să facă copii... Și-n timpul liber să se uite la telenovele... Tu nu citești revistele de profil? Nu crezi că mă onorezi cu o prea mare încredere?

AUTORUL: Nu! Tu ești inspirația mea! Uite, o să-ți arăt. *(pune febril o nouă hârtie în mașina de scris)* Acum că ai venit acasă, o să termin actul ăsta. Apropo, mi-ai adus ce te-am rugat?

LILI: *(îi arată o mapă pe care a pus-o pe birou)* Să nu le ții mult. Îți dai seama că n-aveam voie să le scot din bancă. Dacă află mă dau afară.

AUTORUL: Stai liniștită. Mă uit repede, îmi fac o idee și ți le dau să le duci înapoi. *(începe să scrie)*

LILI: Vrei să-ți fac o ciocolată caldă?

AUTORUL: Îhî!

Lili iese din cameră, după ce-și ia taiorul de pe fotoliu. Autorul mai scrie câteva cuvinte și se oprește.

AUTORUL: La naiba!

LILI: *(se întoarce cu o tăviță pe care e o cană. O pune lângă Autor)* Ce-i?

AUTORUL: Nimic. Doar că nu-mi iese nimic. Nici o replică! Parcă nici un cuvânt nu e la locul lui... Mi se-mpleticesc gândurile în cap. Personajele mele nu mai știu să vorbească. Parcă e un dialog d-ăla din piesele proaste în care cei doi vorbesc parcă sunt singuri.

LILI: E, lasă că nu se-ntâmplă doar în piesele proaste.

AUTORUL: Asta nu mă încălzește cu nimic. Eu aș vrea ca personajele mele să fie vii, veridice. Să vorbească natural, ca în realitate...

LILI: Dacă te mai uitai și tu la știri din când în când, aflai că în realitate oamenii nu mai vorbesc natural, nu se mai comportă natural. Și constată că sunt vii doar pentru că le funcționează elementele componente. Așa că nu-ți mai certa personajele...

AUTORUL: Dar ele n-au nici o vină. *Eu* sunt de vină. Doar sunt creațiile mele. Ar trebui să le pot transmite din preaplinul meu, din naturalul meu, dacă vrei...

LILI: Dragul meu, dacă ne-am putea transmite naturalul, așa ca pe gripă, de la unii la alții, lumea ar fi un haos. Îți dai seama ce de oameni, fiecare cu naturalul lui...?

AUTORUL: Dar aici nu e vorba de alți oameni ci de personajele mele.

LILI: Ele nu sunt oameni?

AUTORUL: Ba da, dar sunt un fel de oglinzi ale tale, nu? Adică trebuie să aibă măcar câte o părticică din tine. Ca să poată spune ceva din ce ai tu de spus. Îi pui o calitate unuia, un defect altuia și faci din tine mai mulți. Și, dacă-i pui să vorbească bine între ei, iese exact ce-ai vrea tu să spui.

LILI: Dacă spui tu...

AUTORUL: Păi tocmai aici e problema. Asta mă enervează. Că nu reușesc să-mi pun personajele să vorbească bine între ele.

LILI: Eu sunt convinsă că, dacă în realitate oamenii ar comunica cum ar trebui, nu s-ar mai naște scriitori care să-și pună personajele s-o facă atât de bine. Parcă în ciuda realității.

AUTORUL: Poate nu reușesc eu să le dau personajelor ceva din mine...

LILI: Nu zău? Personajul tău principal nu seamănă deloc cu tine. Ba chiar, aș spune că e contrariul tău... Așa că...

AUTORUL: Așa că ce? Cum e personajul meu și nu sunt eu?

LILI: Păi, el e curajos, dinamic, plin de vitalitate, curios, descurcăreț...

AUTORUL: Și eu nu sunt?

LILI: Ba da, maximul curajului tău e s-o-nfrunți pe vânzătoarea de la pâine, când îi ceri restul...

AUTORUL: Poate n-am avut ocazia să-mi arăt curajul...

LILI: Sau poate n-ai...

AUTORUL: Sau poate nu e așa de important curajul. Poate sunt descurcăreț. Sau curios...

LILI: Nu-i așa? Ultima oară când ai încercat să fii și descurcăreț și curios în același timp, am stat pe întuneric 3 ore. Și-am aruncat și prăjitorul de pâine...

AUTORUL: Poate că nu e important să fii curajos și descurcăreț. Poate e important ce ai de spus...

LILI: Nu ți-ai face personajul curajos și descurcăreț dacă n-ar fi important. Eu cred că, tocmai pentru că nu ești așa, ai creat un personaj care să aibă tot ce n-ai tu. Așa, ca un alter ego mai bun, un fel de semierou...

AUTORUL: Așa crezi tu? Că mă visez supererou?

LILI: Semierou...

AUTORUL: A, nici măcar supererou... Nu mai avem ce discuta! *(se așează îmbufnat în fotoliu)*

LILI: Foarte bine, nici noi nu mai avem ce discuta! *(se preface și ea îmbufnată)*

Se aude soneria.

LILI: Cine-o fi?

AUTORUL: Chiar, cine-o fi? *(soneria continuă să sune)*

LILI: Cine-o fi la ora asta?

AUTORUL: Chiar, cine-o fi la ora asta?

LILI: ...știi că, dacă nu deschidem, n-o să aflăm niciodată... *(autorul dă din umeri)* Da, dar s-ar putea să nici nu plece niciodată de aici...

AUTORUL: Crezi? *(Lili dă din cap)* Atunci să deschid? *(Lili dă iar din cap. Autorul se ridică și dispare pentru o secundă. În cameră țâșnește Madam Popescu, în capot și cu bigudiurile pe cap. E agitată)*

MADAM POPESCU: Domnu` Titi, ce bine că sunteți acasă! Vai, ce bine că v-am găsit acasă!

AUTORUL: Da, ce bine! Eu ies foarte rar.

MADAM POPESCU: Da, așa i-am spus și eu lui Mitică al meu: Să vezi, poate am noroc să-l găsesc acasă. Trebuie să merg să văd că, dacă nu merg, nu știu dacă îl găsesc acasă, nu? Adică pe dumneavoastră....

LILI: Și domnu` Mitică ce-a spus?

MADAM POPESCU: *(descumpănită)* Mitică? N-a spus nimic. Știți, el e mai tăcut. Dar eu știu că era de acord cu mine. Să vin să vă caut. Poate vă găsesc acasă.

AUTORUL: Și m-ați găsit. Ce noroc!

MADAM POPESCU: Așa-i? Eu sunt norocoasă, de felul meu. Am găsit odată o legătură de pătrunjel chiar în lift!

LILI: Da?

MADAM POPESCU: Vai, ce s-a mai bucurat Mitică! I-am făcut o ciorbă...

AUTORUL: Doar cu pătrunjel?

MADAM POPESCU: Vai, domnu` Titi, ce vă place să glumiți! Că i-am zis și lui Mitică că vă place să glumiți, să faceți lumea să râdă. Cum să pun numai pătrunjel? Am luat și mărar...

AUTORUL: Doamna Popescu, dar de ce-ați venit la mine?

MADAM POPESCU: A, nu v-am spus? Uit, bată-mă să mă bată, c-am îmbătrânit și uit de la mână pân` la gură. Și Mitică uită. Ieri a uitat să se bărbierească... Își pusese spuma de ras pe față și-a plecat să-și ia ziarul... Am îmbătrânit, domnu` Titi, dar nu mă plâng...

AUTORUL: Doamna Popescu...

MADAM POPESCU: *(se uită la el mirată)* A, da. De ce-am venit. Am venit să vă rog, domnu` Titi, să-mi botezați pisicu`!

AUTORUL: Poftim?

MADAM POPESCU: Da, domnu` Titi, mi-a născut pisica aia mare, Leopoldina, niște pisoi să-i mănânci, nu alta... Am păstrat doar unul. Restul i-am dat la prieteni și vecini... E așa de frumos! Alb cu pete maro! Are una și pe năsuc!

AUTORUL: Doamna Popescu!

MADAM POPESCU: Da, și vreau să-l botezați dumneavoastră...!

AUTORUL: Eu? Eu sunt scriitor, doamna Popescu, nu... botezător de pisici..

MADAM POPESCU: Păi tocmai, domnu` Titi, că sunteți scriitor. Dumneavoastră aveți mai multă fantezie decât noi, ăștilalți, că de-aia vă ies așa bine cărțile... Tocmai d-aia, domnu` Titi. M-am gândit, adică m-am gândit și cu Mitică că dumneavoastră o să-i găsiți un nume frumos. Că și el e frumos, mânca-l-ar mama. V-am zis că are o pată maro pe nas?

AUTORUL: Doamnă Popescu, nu pot...

MADAM POPESCU: *(se-nfierbântă)* Da` de ce să nu puteți, domnu` Titi? De ce să nu puteți? Nu trebuie dumneavoastră, scriitorii, să ne faceți viața mai frumoasă? Mai altfel?

AUTORUL: Ba da, dar prin scris...

MADAM POPESCU: Păi scrieți un nume frumos pe o bucată de carton și mâine veniți la noi cu domnișoara și i-l punem de gât pisoiașului. *(se mai calmează)* Fac și niște prăjituri cu ciocolată. Haideți, domnu` Titi, faceți și dumneavoastră un pustiu de bine...

AUTORUL: Bine, doamna Popescu, bine, o să mă gândesc... Dar eu scriu despre oameni, nu despre animale. Nu știu...

MADAM POPESCU: Lăsați, domnu` Titi, că n-am văzut eu oameni mai frumoși ca pisoiu` ăsta. Veniți, da?

AUTORUL: Bine, doamna Popescu... Vin.

MADAM POPESCU: Plec acum că a rămas Mitică singur. Să nu se sperie că am întârziat atât... Că el e cam sperios, știți...

AUTORUL: *(conducând-o spre ieșire)* Da, doamna Popescu, știu... Ne vedem mâine... *(revine singur. Lili râde)*

AUTORUL: Ce-a fost asta?

LILI: O mostră de realitate... Că tot vorbeam de personaje... Ai putea s-o bagi în piesa ta, pe undeva...

AUTORUL: Să știi că s-ar putea s-o bag... Așa poate o să pară totul mai natural...

LILI: Sigur o să pară mai natural... Auzi, să-i botezi pisicu`! Să te gândești bine, da? Să nu-i dai vreun nume să-l traumatizezi pe viață. Ai văzut ce de copii se cheamă Cezar sau Desdemona...?

AUTORUL: Sau Argentina, sau Ronaldo... Problema e că n-am fost niciodată bun la botezat personaje. Dar unui pisoi oi reuși eu să-i găsesc un nume... *(se ridică și se-ntinde)* Nu mai am chef de scris. *(pune manuscrisul în bibliotecă)* Hai să mâncăm.

LILI: Nu vrei să ieșim la un restaurant?

AUTORUL: Nu, e frig afară, n-ai văzut?

LILI: Bine, mă duc să pregătesc ceva. *(iese)*

Autorul dă drumul la muzică. Se stinge încet lumina. Cortina.

Actul 3

Laur intră în cameră. Se descalță și-și aruncă pantofii într-un colț. Se învârte prin cameră. Se duce la bucătărie și-și face un sandwich. Se întoarce mestecând și cu un ziar desfăcut în mână. Se așează în fotoliu și vrea să pună sandwichul pe măsuță, peste niște cărți. Acestea cad. Le ridică și găsește o mapă. O deschide și, intrigat, începe să răsfoiască schițele. Intră Marina.

MARINA: Ce faci? *(îi smulge mapa din mână)*

LAUR: Nimic!

MARINA: Cum nimic? Îmi umbli prin lucruri...

LAUR: Nu-ți umblu prin lucruri. A căzut și, când am ridicat-o...

MARINA: Adică ai dat-o jos, că n-a căzut singură...

LAUR: N-a căzut singură, am ajutat-o ... Când am ridicat-o, s-a deschis...

MARINA: Și nu te-ai putut abține să te uiți înăuntru...

LAUR: Nu prea... Îmi pare rău...

MARINA: Trebuia, până al urmă, ca această coabitare să-și arate și aspectele neplăcute... Nu-i suficient că trebuie să împărțim baia și că mereu bei toată cafeaua din cafetieră, acum îmi umbli și prin lucruri. Trebuia să insist de la început să stau la hotel...

LAUR: Am spus că-mi pare rău, nu?

MARINA: Și dac-ai spus, gata, s-a rezolvat totul, nu? Așa ești obișnuit? Să faci orice tâmpenie și-apoi să aștepți să fii iertat doar pentru că ți-ai cerut scuze? Ei bine, prost obicei...

LAUR: Tot nu-nțeleg ce atâta zarvă. M-am uitat un pic prin mapa aceea... Îmi pare rău. De ce trebuie să faci o catastrofă din asta...

MARINA: În primul rând nu fac nici o catastrofă... În al doilea rând, au trecut deja două săptămâni și aștia de la bancă parcă au uitat de mine... În fiecare zi mă duc degeaba, așteptând să le arăt ce-am făcut... Sunt mereu în ședințe...

LAUR: Aha, de-asta ești întoarsă pe dos...

MARINA: Și de-asta... Dar și pentru că îți iei libertatea de a-ți băga nasul prin lucrurile mele...

LAUR: E, lasă, că n-oi fi aflat cine știe ce secret...

MARINA: Ba, dacă vrei să știi, dacă ar afla că am scos schițele astea din bancă, aș putea avea probleme...

LAUR: Măi să fie, că n-or fi tocmai... Așa-i, că tu asta ziceai că faci... optimizezi sistemele de securitate...

MARINA: Tocmai... Dar nu puteam să lucrez în birourile ale în care toată lumea fumează, pierde vremea și discută despre tâmpeniile văzute la televizor...

LAUR: Lasă că n-ai de ce să-ți faci griji. Aici nu le vede nimeni. Și eu n-o să te spun...

MARINA: Ei nu, că asta-i culmea, după ce că-mi cotrobăi prin lucruri, tot eu să-ți fiu recunoscătoare că nu te duci să mă pârăști... *(se trântește furioasă pe canapea și începe să citească o carte)*

LAUR: *(vine lângă ea. Ea se trage)* Chiar îmi pare rău. N-am știut că n-am voie... de fapt, nu trebuia să mă uit, nu era treaba mea. Dar așa am fost eu de mic, curios. Ți-am spus că, pe la 4 ani, am spart toate ouăle vopsite de mama de Paște ca să văd dacă n-a rămas vreun pui înăuntru?

MARINA: *(zâmbind)* Bănuiesc că așa sunt toți copiii... Curioși, adică...

LAUR: S-ar putea... Din păcate, se pare că numai curiozitatea a ajuns și la mine, cel adult...

MARINA: Cum adică...?

LAUR: Adică sunt atât de diferit de ceea ce mă visam, copil fiind... Nu semăn deloc cu cel pe care-l descriam în compunerile acelea obligatorii de la școală: „Ce-o să te faci când vei fi mare?“

MARINA: Tu ce te făceai?

LAUR: Ah, depinde de vârstă... Pe la 12 ani eram fascinat de profesorul de istorie. Un lungan, destul de în vârstă, îndrăgostit de istorie. Când ne vorbea, parcă-i vedeai pe răzeșii lui Ștefan părăsindu-și femeile și plecând să apere țara de năvălitori. Parcă lacrimile lor curgeau pe obrajii tăi. Apoi, auzeai clopotele bătând la Alba Iulia și simțeai mirosul sudorii calului alb pe care intra Mihai în cetate. Evident că vroiam să mă fac profesor de istorie. Cred că aveam senzația că, predând istoria, devin o parte a ei...

MARINA: Și?

LAUR: Și nimic! Am crescut. Am vrut apoi să mă fac actor, polițist, chiar, doctor... Vroiam să fac ceva important pentru oameni... Să conteze existența mea pentru ceilalți...

MARINA: Și nu contează?

LAUR: Prea puțin... Am crescut și m-am transformat, fără să-mi dau seama, într-un alt eu... Acum concep strategii prin care-i fac pe oameni să-și cheltuie banii... Pentru ca, mai apoi, să fie disperați să câștige alții...

MARINA: Lasă, că e frumos să lucrezi în publicitate... oricum e mai interesantă decât sistemele mele de securitate... Eu am vrut să devin violonistă... Făceam repetiții la școală pe vioara profesorului. Atât am plâns să-mi ia și mie o vioară... Într-o zi, când a venit acasă, tata avea în brațe o cutie lucioasă, maro. A deschis-o și.. nu-mi venea să cred... Eram atât de fericită că am înșfăcat-o și am zbughit-o pe ușă să-i arăt prietenei mele, Alexandra, care stătea cu două etaje mai jos... M-am așezat cu fundul pe balustradă și mi-am dat drumul... Nici azi nu știu ce m-a apucat. Niciodată nu mă dădeam pe balustradă cu ceilalți copii. Mi-era frică... Pe scurt, am căzut, mi-am fracturat mâna iar vioara s-a făcut bucăți... N-am mai putut să cânt...

LAUR: Vezi... Cine știe cum era viața ta, dacă nu te dădeai pe balustradă...? Nici un copil nu va crede că atunci când va fi mare, nu va deveni ce s-a visat... Că, atunci când creștem, ne schimbăm atât demult...

MARINA: Dar nu numai când creștem... Uneori suntem alții de la o zi la alta. Te trezești și parcă ești într-un alt univers, cu alt reguli, în care trebuie să te comporți altfel.

LAUR: Sau te trezești simțindu-te altfel și încerci nevoia să schimbi universul ca să ți se potrivească din nou... Da, știu cum e... te uiți dimineața în oglindă și nu te recunoști... Și constați că-ți plac lucrurile pe care le urai până ieri și că te enervează la culme persoanele pe care le iubeai... Sau cel puțin așa știai...

MARINA: Așa s-antâmplat și cu soția ta?

LAUR: Soția mea? De unde știi?

MARINA: Credeai că n-am observat, atunci, în prima zi în care ne-am cunoscut, că aveai verighetă pe deget... Și ți-ai scos-o... Te-ai gândit tu că o să mă cucerești mai ușor...

LAUR: Și merge?

MARINA: În nici un caz pentru că te-ai dat neînsurat... Așa s-a-ntâmplat și cu soția ta?

LAUR: Da, cred că da... Cred că într-o dimineață m-am trezit întrebându-mă ce caut eu lângă ea. Aveam senzația că nu știu cine e, că n-am știut niciodată... Și, totuși, dacă fac un efort de memorie, știu c-am iubit-o foarte mult... Că eram fericit... Și-ntr-o noapte, brusc, nu mai eram decât un străin lângă un alt străin... Parcă o mână nevăzută mă dusese în vis la mii de universuri depărtare de ea...

Amândoi tac...

LAUR: Crezi că există destin?

MARINA: Nu cred...

LAUR: Și-atunci cum îți explici că facem lucruri la care nu ne-am gândit, cărora nu le putem da nici o explicație logică... Că încălcăm regulile pe care, altădată, le-am fi apărat cu viața? Că suntem buni sau suntem răi în mod aleator, parcă... Că facem lucruri de care ne e foarte rușine și, culmea, știam c-o să ne fie rușine, înainte să le facem... Și, cu toate astea, le facem...

MARINA: Parcă suntem noi și, în același timp, parcă nu suntem noi... Sau parcă nu suntem deloc... Doar niște spectatori la propria noastră viață... Nu știu... Dar nu cred că e destinul... Cred că e natura asta conflictuală a oamenilor... cei mai mulți oameni habar n-au, cu adevărat, cine sunt... Și pendulează toată viața între ce cred că sunt, ce ar vrea să fie, ce ar vrea să pară altora, ce știu ei că ar trebui să fie...

LAUR: Și-uite așa iese un balamuc în toată regula... Și te mai miri că trei sferturi din populația globului are probleme la mansardă *(face semn cu mâna în sus)*

MARINA: Eu nu mă mir decât cum reușește să ascundă celălalt sfert aceleași probleme...

LAUR: În mometul ăsta, te-aș săruta... Ce crezi? Sunt eu sau nu sunt eu?

MARINA: Să aflăm... *(îl trage înspre ea și-l sărută lung)*

LAUR: N-am aflat dar sigur n-o să-mi fie rușine după...

Se stinge și se aprinde lumina. De fiecare dată când se aprinde lumina pentru câteva secunde, cei doi au diferite atitudini: el o ține în brațe, el îi mângâie părul, ea își plimbă mâinile peste fața lui.

MARINA: Cum s-a-ntâmplat asta?

LAUR: Simplu... eu am vrut să te sărut, tu n-ai avut nimic împotrivă...

MARINA: Vorbesc serios! Cum s-a-ntâmplat...? Acum două săptămâni eram doi străini... Nici acum nu știu prea multe despre tine. Doar că nu ești așa cum mi-ai părut la prima întâlnire: superficial și șmecher...

LAUR: Da, nici tu nu ești arogantă și cu un băț în... mă rog, știi tu...

MARINA: Cu un băț?... În sfârșit... Cum am ajuns aici?

LAUR: Habar n-am și nici nu mă interesează. Mă bucur că s-a-ntâmplat. Și oamenii nu-și pun multe întrebări atunci când sunt bucuroși... Și-apoi, tocmai aici e farmecul în chestiile astea: că te fulgeră și nu știi de unde vine...

MARINA: Crezi că e posibil ca noi doi... nu știu, să ne construim o altă viață?

LAUR: Să devenim alții...? Alți noi doi...? Cred că da...

Marina se ridică sprințară.

MARINA: Eu mă duc să mă culc... Tu mai stai?

LAUR: Vin și eu imediat. Am de dat un telefon la grafician. Câteva secunde durează... *(Marina iese din cameră. Laur ascultă și, când nu se mai aude nici un zgomot, se duce și ia de pe noptieră mapa cu schițe. Răsfoindu-le, se duce la telefon și formează un număr)* Alo, iubire, eu sunt... Da, toate-s bune... Cum? Nu știu cât mai stau... Auzi, ce crezi c-am descoperit astăzi...?

Se-nchide lumina. Cortina.

Actul 4

Autorul vine din bucătărie, cu o cană în mână. Se așează la birou și începe să scrie. În acel moment, în cameră intră Laur. Îmbrăcat, se duce la telefon și formează.

LAUR: Alo! Iubito, eu sunt! Poftim?... Da, știu c-au trecut trei luni... Da, știu... Ți-am mai explicat... Trebuie să termin treaba aici... Apoi o să plecăm împreună... Unde vrei tu... Nu, n-am găsit pe nimeni care să te-nlocuiască... Cine ar putea? Nu, nu râd de tine... *(se-aude zgomot din hol)* Trebuie să-nchid acum... da, da, și eu... *(intră Marina)*

MARINA: *(îl pupă drăgăstos)* Unde-ai dispărut? Erai în holul băncii și, când am vrut să cobor, să venim împreună, ai dispărut... Am alergat după tine, te-am și strigat... Nu mai erai... *(alintându-se)* Fugeai de mine ...?

LAUR: *(luând-o în brațe)* Cum să fug de tine? Unde m-aș putea duce? Nu te-am auzit... Dacă știam că termini atât de repede, te așteptam și făceam o plimbare până acasă...

MARINA: Pe frigul ăsta...? E decembrie, știi?

LAUR: Deja? Dar nici n-a nins..

MARINA: Unde scrie că trebuie să ningă? Și-așa e prea frig...

LAUR: Cum unde scrie? În basme... Uite, și Alifantis zice ceva cu „te uită cum ninge-n-decembre...“ tra-la-la, ceva cu sobă... și nu mai știu ce...

MARINA: Tocmai, n-avem sobă, nu ninge... Mai bine... Se păstrează pentru Crăciun... Mai ții minte că mi-ai promis să ne petrecem primul nostru Crăciun împreună, la munte...

LAUR: Am promis eu așa ceva...? *(Marina-l împinge)* Trebuie să-mi verific agenda...

MARINA: Dacă tot te uiți în agendă, vezi...

Sună telefonul Autorul se ridică de la masă. În acel moment, cei doi încremenesc în pozițiile în care erau. Autorul răspunde la telefon : Greșeală! și se-ntoarce la birou. Când reîncepe să scrie, cei doi încep să se miște...

LAUR: Ce ziceai?

MARINA: Eu? Ziceam ceva? Tu ziceai ceva de agendă... Ah, da, că trebuie s-o consulți... Așa să faci și să-mi spui dacă dacă azi e cu roșu-n calendar...

LAUR: De ce?

MARINA: Tu uită-te!

LAUR: *(luând o agendă și deschizând-o)* Nu e cu nici un roșu. Oi avea o agendă atee...

MARINA: Lasă c-o s-o trecem noi cu roșu.

LAUR: De ce? Ce sărbătorim? Niciodată n-am înțeles cum țin minte femeile toate datele de sărbătorit: trei zile și 10 minute de când ne-am sărutat prima oară, 2 săptămâni și câteva secunde de când m-ai văzut fără machiaj, șase ore de când te-ai uitat la televizor și nu m-ai băgat în seamă...

MARINA: 72 de zile...

LAUR: 72 de zile... De la ce?

MARINA: De când ne-am sărutat prima oară.

LAUR: Ai văzut! Ți-am spus eu! Asta sărbătorim?

MARINA: Și asta...

LAUR: Dar mai ce? Hai spune-mi! Te rog...!

MARINA: Dacă-mi promiți că o să ții minte ce zi e azi...

LAUR: Promit...

MARINA: Și că o să mă iubești mereu...

LAUR: Asta e și mai ușor...

MARINA: *(îl ia de mână și-l așează pe un fotoliu. Se așează și ea ghemuită la picioarele lui)* Azi dimineață, în drum spre bancă, am trecut pe... *(sună soneria la ușă. Insistent și prelung)* Mă duc să răspund. Îți spun după... *(se ridică și merge să deschidă ușa. Revine însoțită de Madam Popescu)*

MARINA: Dânsa e doamna Popescu, vecina noastră de deasupra...

LAUR: *(Laur se ridică să-i sărute mâna)* Laurențiu Anton...

MADAM POPESCU: Nu-i nevoie, știți, tocmai tăiam niște varză. Că lu` Mitică al meu, bărbatu-meu cu acte, adică, îi place varza la nebunie. Cu cârnați. E mare mâncăcios Mitică ăsta al meu, că-i și zic uneori: Nu mai mânca, măi Mitică, atâta, că faci holesterol...

LAUR: Colesterol...

MADAM POPESCU: Așa, holesterol... Că am văzut eu la te`ve`... Da` el, nimica`... Da`, mulțumesc lu` Dumnezeu *(își face cruce)* e sănătos ca un taur...

LAUR: Dom` Mitică...

MADAM POPESCU: El, cine altu`?

MARINA: Doamna Popescu, luați loc, vă rog. Să vă aduc ceva, o cafea, un ceai?

MADAM POPESCU: Nu, mulțumesc, că mă așteaptă varza *(se așează pe fotoliu)*.

MARINA: Atunci, pe mine mă scuzați, am ceva de lucru. *(iese)*

MADAM POPESCU: Domnu` Laur... așa vă cheamă, nu?

LAUR: Așa mă cheamă...

MADAM POPESCU: Domnu` Laur, uite de ce-am venit eu la dumneavoastră. Eu am auzit că dumneavoastră faceți filmele alea frumoase care sunt între filme...

LAUR: Filmele dintre filme?

MADAM POPESCU: Da, filmele alea scurte, cu actrițele ale frumoase, care se fac că spală cu detergenți...

LAUR: Reclamele...?

MADAM POPESCU: Așa, reclamele, că-i spuneam și lu` Mitică al meu: Fugi dom`le de-aci, cum crezi tu că astea arată așa și spală cu detergent? Păi ce, Nufăru` nu s-a inventat pentru ele? Și mai și mint pe deasupra... Că nu se fac rufele albe. Am luat și eu odată, m-a boscorodit Mitic`al meu două săptămâni că am dat atâția bani pe el... pe detergent, adică... Aiurea... Aveam eu o cămașă de noapte mai veche... Din zestre, știți? Și-am vrut s-o fac albă la loc... N-a mers... Da` măcar miroase frumos acum în șifonier... Că înainte mirosea a naftalină... Că eu pun naftalină pentru molii, că i-a mâncat anu` trecut lu` Mitică două pulovere... Și atât de supărat a fost, că am luat naftalină...

LAUR: Doamna Popescu, de ce-ați venit la mine?

MADAM POPESCU: Așa... deci dumneavoastră faceți astea... reclamele, nu?

LAUR: Da.

MADAM POPESCU: Domnu` Laur, am și eu o mare rugăminte la dumnea-

voastră... *(Laur dă din cap)* Știți, mie-mi plac pisicile... Am 7. Da! Și Leopoldina, a` mai tânără, frumoasă foc, am găsit-o de mică, săraca... abandonată la ghenă... Ce oameni abandonează pisicile așa, domnu` Laur? Eu zic că ăștia nu sunt oameni...

LAUR: Ce-a făcut Leopoldina?

MADAM POPESCU: Pui!

LAUR: Pui! Aha... Câți?

MADAM POPESCU: 5, mânca-o-ar mama! Toți sănătoși. Am păstrat doar unul. Restul i-am dat la prieteni și vecini... E așa de frumos! Alb cu pete maro! Are una și pe năsuc!

LAUR: Așa, și? Cu ce vă pot ajuta eu?

MADAM POPESCU: Ah, vreau să-l faceți vedetă!

LAUR: Pe cine, pe pisoi?

MADAM POPESCU: Da, mânca-l-ar mama, că e așa frumos și deștept...

LAUR: Cum să-l fac vedetă pe pisoi, Doamna Popescu? Ce sunt eu, director de televiziune? Regizor de film?

MADAM POPESCU: Păi nu ziceați că faceți reclame?

LAUR: Ba da, ziceam...

MADAM POPESCU: Păi și-am văzut eu reclame cu animale, cu căței, cu pisoi, cu pinguini, cu papagali... Aaa... *(dă din mână ca și când și-a adus aminte de ceva)* Aia drăguță, cu un cățel care se joacă cu hârtia igienică... vai ce dulce e. Io mă uit mereu la televizor când o dă. I-am zis și lu` Mitică să mă cheme, când o dă...

LAUR: Și vreți să vă fac pisoiul vedetă că se joacă cu hârtia igienică...

MADAM POPESCU: *(nedumerită)* Da!

LAUR: Doamna Popescu, oricât de mult m-ar provoca ideea de a face din cineva deștept o vedetă, eu lucrez numai cu oameni...

MADAM POPESCU: Vai, domnu` Laur, da` pisoiu meu e atâta de frumos și de deștept... zici că-i om... Că și Mitică zice... uite-te tu la el, că zici că-i om...

LAUR: Doamna Popescu, eu nu lucrez cu animale. Eu lucrez cu oameni...

MADAM POPESCU: Animale, oameni, tot aia... Care-i diferența?

LAUR: Păi nu mă pricep să fac un pisoi să se joace cu hârtia igienică...

MADAM POPESCU: Da nu trebuie, că-l învăț eu... Ne uităm la te`ve` și-l pun să facă exact ca cățelu` ăla...

LAUR: Doamna Popescu, vă rog, nu insistați... Nu fac reclame cu pisoi... nici cu pinguini, nici cu căței... Vă rog frumos... Acum o să vă rog să mă scuzați... *(o*

ajută să se scoale de pe fotoliu)

MADAM POPESCU: *(cam cu reproș)* Deci mă refuzați, domnu` Laur...

LAUR: Îmi pare rău, doamna Popescu, dar trebuie...

MADAM POPESCU: Domnu` Laur, dacă nici noi, între vecini, nu ne ajutăm... Vai de capul nostru... *(iese)*

LAUR: Transmiteți-i sănătate lui dom Mitică... Marina! Marina, vino-ncoace, c-a plecat...

MARINA: *(intrând din cealalaltă cameră)* A plecat, în sfârșit... Ce vroia...?

LAUR: Să-i fac mâțu` vedetă la teve...

MARINA: Cum să-i faci mâțu`...?

LAUR: Uite-așa, să-l pun să joace în reclame...

MARINA: Și ce i-ai spus?

LAUR: Că nu mă ocup de animale... Doamne, ce figură. Păcat că n-am talent la scris... Ce personaj ar fi ieșit... Ce vroiai să-mi spui înainte să vină Madam Popescu?

MARINA: Că azi am trecut pe la policlinică...

LAUR: Ești bolnavă?

MARINA: *(se așează tacticos pe pat)* Nu, sunt gravidă...

LAUR: *(sărind de pe fotoliu)* Poftim?

MARINA: Asta din tonul tău e surpriză sau șoc?

LAUR: *(schimbându-și mimica și repezindu-se s-o ia în brațe)* Surpriză, Marina, surpriză! Cea mai mare surpriză! Și cea mai...

În acest moment intră în încăpere Lili, supărată. Autorul se ridică de la birou s-o întâmpine. Laur și Marina încremenesc îmbrățișați pe pat. Autorul dă s-o îmbrățișeze, dar Lili îl îndepărtează.

AUTORUL: De ce ești supărată?

LILI: Pentru că m-am întâlnit cu administratorul și m-a-ntrebat iar când plătim întreținerea.

AUTORUL: Dar i-am spus că, atunci când termin piesa, o să primesc banii de la editură...

LILI: Dar de ce nu ceri un avans? În fond, au câștigat binișor de pe urma cărților tale...

AUTORUL: Pentru că nu pot. Dacă așa s-a decis...

LILI: Ai văzut? Ce-ți spuneam? Nici un pic de curaj! M-am întîlnit și cu madam

Protopopescu asta, cum o chema-o, m-a întrebat când îi botezi pisicul... Nici pe ea n-ai avut curaj s-o refuzi.

AUTORUL: Dar de ce s-o refuz? Mai ales c-am băgat-o și-n piesă... În fond, mai ies și eu din casă.

LILI: Ca să botezi o pisică, dumnezeule! Ăsta e evenimentul anului la tine?

AUTORUL: Nu, aștept reducerile la magazinul de lenjerie intimă...

LILI: Eu vorbesc serios...

AUTORUL: *(mucalit)* Și eu... *(dă s-o ia în brațe dar Lili se trage)* Ce ești așa de arțăgoasă?

LILI: De ce sunt? Vrei să știi? Pentru că nu-mi place de tine, e bine?

AUTORUL: Cum nu-ți...

LILI: Uite-așa! Nu-mi place că nu ești ca personajele tale, că nu ești și tu mai... mai...

AUTORUL: Mai cum?

LILI: Viața ta e banală. Viața noastră e banală. Nu facem nimic după-amiezele, nu ieșim nicăieri, nu avem nici o aventură...

AUTORUL: Vrei să ne mutăm în Rahova?

LILI: Eu vorbesc serios... Ai observat că nu mai mergem nici în concedii, de teamă să nu avem vreme proastă, să nu fim cazați în cine știe ce magherniță, să nu ne-mbolnăvim de la mâncare?

AUTORUL: Asta se cheamă spirit de precauție. Credeam că-ți place să stai cu mine. Eu mai scriu, ne mai uităm la televizor, mai îmi povestești ce-ai mai făcut la serviciu.

LILI: Îmi place. Dar mi-ar plăcea să plecăm și noi cu rucsacul pe munte. Să facem autostopul... Că nici mașină nu ne-am luat de teama accidentelor.

AUTORUL: Eu sunt mulțumit așa. Am o viață liniștită, fără zbalțuri prea mari, cuantificabilă și, prin urmare, controlabilă. Dacă am chef de aventură, îmi trimit personajele. Ce vrei mai mare aventură decât să inventezi niște oameni și să-i trimiți în lumea largă? Să le testezi rezistența, să le probezi inteligența? Să-i pui să interacționeze cu alți oameni...

LILI: Inventați...

AUTORUL: Inventați, desigur... Să-i vezi cum se întâlnesc, cum se adulmecă, cum se cunosc, cum se confruntă, cum se înțeleg, cum se descoperă, cum se iubesc sau cum se urăsc... Și, spre deosebire de viața reală, răul este controlabil. Își fac rău sau bine exact atât cât dorești tu

LILI: Iar tu... hm, tu, autorul, ești la adăpost de orice ți-ar putea face personajele tale, nu? Indiferent cât de răi îi faci, câte nenorociri îi pui să-ndure, câte nedreptăți să trăiască, ei n-o să-ți poată reproșa nimic, nu? Doar sunt invențiile

tale. Dacă vrei, le poți chiar omorî. Curat, fără sânge și fără poliție, nu?

AUTORUL: Știi că nu-mi plac măsurile extreme. Dar, în principiu ai dreptate. Îmi place să recreez viața și oamenii fără ca eu să ma supun vreunui risc. În fond, eu scriu pentru ceilalți. *(ia din bibliotecă niște volume și le răsfoiește, după care le aruncă pe birou)* Le dăruiesc lor ce am eu mai bun, sau mai rău, dacă vrei, le împărtășesc din viziunea mea asupra lumii. Nu eu sunt subiectul principal ci personajele mele. Ele trebuie să transmită un mesaj...

LILI: Și mai vrei să vorbească normal. Cum să vorbească normal dacă sunt doar o invenție de-a ta?

AUTORUL: Pentru că așa vreau eu. Pentru că așa trebuie. Pentru că așa au succes personajele din toată lumea. Dacă oamenii au senzația că se identifică cu ele sau, dimpotrivă, dacă și-ar dori, în adâncul sufletului, să fie ca ele. Cu cât inventezi personaje mai credibile, cu atât ai mai mult succes. De aceea, personajele mele trebuie să fie curajoase, dinamice, pline de vitalitate... Și, iartă-mă, dacă eu nu sunt așa, dar reușesc să inventez personaje credibile, înseamnă că sunt un scriitor bun.

LILI: *(cu tristețe)* Dar n-a zis nimeni că n-ai fii. Doar că mi-aș dori să trăim și noi puțin. Să trăim și noi puțin.

AUTORUL: *(luând-o în brațe)* O să trăim. Uite, îți promit. Imediat ce termin piesa asta, ne căsătorim și plecăm în luna de miere unde vrei tu. Mergem cu pluta pe Amazon dacă vrei. *(Lili se uită la el cu neîncredere)* Ei bine, poate nu chiar pe Amazon...

LILI: Bine! *(se trage din brațele lui)* Ține minte c-ai promis. Să nu te răzgândești.

AUTORUL: Nu mă răzgândesc.

LILI: Ai grijă! Eu nu sunt unul din personajele tale...

Se-nchide lumina.

Actul 5

Aceeași încăpere, goală. Intră Laur. Are o servietă diplomat destul de grea și o revistă voluminoasă dub braț. Cu servieta în mâini, intră în fiecare cameră. Iese mulțumit. Își dă jos paltonul. Pune servieta pe birou și-o deschide. Servieta e plină de bani. Laur cântărește cu mâna câteva teancuri. Încântat, se duce în spate și revine cu o geantă de fâș. Începe să mute banii din servietă în geantă. Din când în când se uită la ceas. La un moment dat sună telefonul.

LAUR: *(continuînd să transfere banii)* Da! Eu sunt! Iubito, ți-am spus să nu mă suni aici. Te sunam eu... Da, i-am luat. Câți? Mulți... Nu, n-am avut probleme. Totul a fost ca-n schițe.... Asta făceam, împachetam... Păi, acum e 11

jumate. Trenul e la două... Nu, nu mă duc de-acum în gară... Pentru că nu mă plimb cu o geantă cu 3 miliarde de lei prin gară... Nu vine... Pentru că știu... Nu, nu m-am cuplat cu ea... Nu, nu mi-e milă de ea... O să se descurce... Nu, nu cred c-o să facă pușcărie și, chiar dacă face, scapă cu un an-doi... Acum te-a apucat grija ei? Nu, ți-am spus, nu mi-e milă de ea... Acum, mă lași să-mi fac bagajul?... Și eu...

Închide telefonul și termină de transferat banii. Lasă geanta pe masă. Ia un teanc, caută un plic în sertarul biroului. Pune banii în plic, scrie ceva pe el și-l pune undeva la vedere. Se duce în cealaltă cameră. După un timp se întoarce cu o geantă mai mare în care mai pune și un pulover de pe vreun spătar. Pune geanta lângă fotoliu. Se uită prin cameră, se uită la ceas. Se așează lângă telefon, deschide revista, dă din cap de câteva ori și ridică receptorul.

LAUR: Alo, bună ziua! Aș dori să comand un inel.... Da, am catalogul în fața mea... Spuneți-mi, cel de la pagina 23... cel de sus, din dreapta... da... are diamant adevărat, nu?... Da, așa m-am gândit și eu... Și cele mici, roșii...? Rubine... 20! Am înțeles... Spuneți-mi, dacă doresc să comand, cum procedez...? Da, este pentru soția mea... Marina Lazăr... Str. Rubiconului, nr. 34...da, 34... etajul 2, apartament 12... Și cum plătesc? Aha... Deci, când vine de la dumneavoastră, îi dau banii... Am înțeles... Bun... A, nu vă supărați, și cam când o să ajungă? Nu s-ar putea undeva, după ora 14? Nu, mai bine după 16? Perfect! Vă mulțumesc mult... Și dumneavoastră!

Se uită din nou la ceas. Mai verifică o dată geanta cu bani. Se învârte prin cameră. Se uită iar la ceas. Pufăie. Se duce în bucătărie și se-ntoarce după câteva secunde, cu un sandwich. Se duce la bibliotecă, se uită la cărți. Ia una dar, de lângă ea, cade o mapă de carton în care sunt niște foi dactilografiate... Pune cartea la subraț, ia mapa și se așează în fotoliu. Începe să citească, mușcând din sandwich. La un moment dat se oprește... Pune sandwichul pe măsuță și se ridică în picioare, cu foile în mână. Lumina se stinge de mai multe ori pentru câteva secunde. La fiecare revenire, el este într-o altă ipostază : cu mâna în păr, pe birou, fără foi, dar cu mâinile pe cap etc. Se aprinde lumina. Laur începe să deschidă sertare, să scoată cărți din bibliotecă, să caute prin hârtiile de pe birou. Intră Marina.

MARINA: *(intră vijelioasă, se duce în camera ei)* Bună! N-am trecut decât să iau mapa aceea cu schițe. Nu știu de ce, au nevoie urgentă de ea la bancă. Sper să nu mă-ntrebe nimeni de ce-am luat-o acasă... *(intră în sufragerie)* Ce faci? Laur!

LAUR: Caut...

MARINA: Ce?

LAUR: Nu știu...

MARINA: Cum nu știi? Laur, ce-i debandada asta? Ce cauți?

LAUR: Nu știu... Ceva... orice...

MARINA: Mă cauți pe mine?

LAUR: Nu te caut pe tine...! Marina, vino încoace...

MARINA: Dar trebuie să ajung la bancă...

LAUR: Lasă banca, vino-ncoace... S-a-ntâmplat ceva... Nici nu știu cum să-ți spun... Stai jos...

MARINA: *(așezându-se în fotoliu)* Ce s-a-ntâmplat?

LAUR: Venisem acasă și...

MARINA: *(vede geanta cu haine de lângă fotoliu)* Ce-i asta?

LAUR: Lasă geanta... Am venit aca...

MARINA: Ce-i cu geanta asta? *(o deschide)* Ai hainele în ea... Pleci unde-va...?

LAUR: Da... Adică nu... Nu știu...

MARINA: *(se ridică)* Laur, ce se-ntâmplă aici? Ce-i cu geanta asta? Și ce-i cu tine? De ce ești așa de agitat și... unde pleci...?

LAUR: O să-ți spun! Acum, ascultă-mă! Am descoperit ceva... Noi nu suntem noi...

MARINA: Ce? Hai mă Laur, că mă grăbesc la bancă.

LAUR: *(îi smulge mapa din mână)* Dă-o dracului de bancă! Nu-nțelegi că aici s-a-ntâmplat ceva? Că noi nu suntem noi?

MARINA: Laur, nu-nțeleg nimic...Lasă-mă să sun măcar să le spun că-ntârzii... *(se duce spre telefon dar descoperă plicul de pe masă)* Ce-i ăsta? *(citind ce scrie pe plic)* Pentru copil? *(îl deschide)* Ce-s ăștia? Laur, ce se-ntâmplă aici... Ce bani pentru copil...? Și de unde ai atâția bani? Și ce-nseamnă bani pentru copil? Unde pleci?

LAUR: O să-ți explic!

MARINA: *(strigând)* Laur!

LAUR: Marina, crede-mă, nimic nu e ceea ce pare! Crede-mă!

MARINA: De ce ai bagajul făcut? Unde pleci?

LAUR: Nu mai plec nicăieri acum... Plecam acasă...

MARINA: Cum acasă? Și eu? *(înțelege. Se prăbușește în fotoliu)*

LAUR: *(îngenunchează)* Marina, ascultă-mă... Plecam, dar acum nu mai plec...

MARINA: Plecai... Mă părăsești... Și banii pentru copil? Sunt bani ca să scap de copil, nu?

LAUR: Marina...

MARINA: Tu plecai și eu trebuia să scap de copil, ca să uit că te-am și cunos-

cut, nu?

LAUR: Marina, nu-nțelegi...

MARINA: Nu-nțeleg, nu! Nu-nțeleg... Cum plecai? Spuneai că mă iubești, că o să divorțezi... C-o să mergem împreună de Crăciun...

LAUR: Nu eu...

MARINA: E clar că nu tu... cel puțin nu tu, cel pe care aveam senzația că-l cunosc...

LAUR: Asta încerc să-ți explic... Eu nu sunt eu și tu nu ești tu...

MARINA: Laur...

LAUR: Marina, ascultă-mă... Se întâmplă ceva ciudat... Marina, am găsit manuscrisul ăsta... Marina, suntem doar niște personaje...

MARINA: Nu-nțeleg...

LAUR: Citește aici... *(îi întinde o foaie)*

MARINA: Nu citesc nimic...

LAUR: Bine, ascultă atunci... *„O cameră de zi. Intră o femeie înaltă, elegant îmbrăcată, în mână cu o valijoară. Așează valijoara lângă un fotoliu și începe să inspecteze camera, comentând cu voce tare. Era de așteptat din partea lor. Să facă economie tocmai la mine. De ce să stau eu într-un hotel?“* Uite... și-aici... *„Niciodată nu mă dădeam pe balustradă cu ceilalți copii. Mi-era frică... Pe scurt, am căzut, mi-am fracturat mâna iar vioara s-a făcut bucăți... N-am mai putut să cânt...“* Asta ești tu, Marina... Uite și eu... *„Habar n-am și nici nu mă interesează. Mă bucur că s-a-ntâmplat. Și oamenii nu-și pun multe întrebări atunci când sunt bucuroși...“* Astea-s cuvintele mele... *„te uiți dimineața în oglindă și nu te recunoști... Și constați că-ți plac lucrurile pe care le urai până ieri și că te enervează la culme persoanele pe care le iubeai...“* Nu-nțelegi?

MARINA: Nu! Ce-i asta? *(îi smulge foile din mână)*

LAUR: Nu știu... Le-am găsit în bibliotecă... Scrie acolo tot... cum ne-am cunoscut... ce-am vorbit... ce-am făcut... Tot... cuvând cu cuvânt... gest cu gest... Nu-nțelegi? Cineva a scris tot ce s-a-ntâmplat... Cineva a scris despre noi doi...

MARINA: *(citind cu voce joasă) „Se stinge și se aprinde lumina. De fiecare dată când se aprinde lumina pentru câteva secunde, cei doi au diferite atitudini : el o ține în brațe, el îi mângâie părul, ea își plimbă mâinile peste fața lui“...*

LAUR: Vezi? Exact ce s-a-ntâmplat...

MARINA: Dar nu s-a stins lumina...

LAUR: Lasă asta... Nu-nțelegi? Scrie despre noi... Nu suntem decât niște personaje...

MARINA: E clar, ne-a urmărit cineva și a scris tot ce-a văzut și-a auzit...

LAUR: Nu se poate...

MARINA: De ce nu se poate? Au pus microfoane, camere video... ce știu eu? Asta căutai, nu?

LAUR: *(blând)* Nu se poate, Marina... Citește finalul...

Marina citește, apoi ridică capul șocată.

LAUR: N-avea cum să știe că am furat banii de la bancă...

MARINA: Ai furat banii de la bancă...

LAUR: Da, m-am folosit de schițele tale... Dar nu asta e...

MARINA: *(sărind și începând să-l lovească cu pumnii)* Nenorocitule! Te-ai folosit de mine... Totul a fost doar un circ ca să furi banii... Apoi plecai la ea și eu... eu făceam pușcărie... nenorocitule! *(izbucnește în plâns. Laur o prinde, în sfârșit, de mâini. Se prăbușesc amândoi pe podea)*

LAUR: Marina, nu înțelegi că nu eram eu... Că totul, dar totul, e o imensă farsă... Că n-am făcut decât să urmăm niște indicații de regie...

MARINA: *(se trage de lângă el)* Nu-i adevărat... Nuuu... Tu ai scris totul... Tu... Și-ai scris cartea pe viu...

LAUR: Nu-i adevărat, Marina... N-am scris eu... N-aveam de unde să știu ce spuneai tu înainte să apar eu... Și-apoi... de ce ți-aș fi arătat? Aș fi putut pleca cu banii și cu manuscrisul... Ai fi aflat totul când aș fi publicat cartea...

MARINA: *(cu gândul aiurea)* De-acolo erau banii pentru copil... Mă rog, pentru ca el să dispară... De aceea aveau nevoie de schițe... Vroiau să vadă cum s-au furat banii...

LAUR: *(zgâlțâind-o)* Marina! Tu nu-nțelegi! Nu suntem decât niște personaje! Atât! Nu existăm...! Cineva ne-a inventat și s-a jucat cu noi cum a vrut el... Ne-a pus să ne-ntâlnim, să ne-ndrăgostim... să facem dragoste... ne-a inventat amintiri...

MARINA: Dar eu știu! Eu îmi aduc aminte! Eu am amintiri! Eu am simțit buzele tale... Eu simt că te iubesc...

LAUR: Dar e normal... Universul ăsta există... pentru noi! Dar numai pentru că l-a inventat cineva... Noi suntem reali numai în măsura în care am fost creați... Vezi tu... M-am gândit... Cuvântul crează, nu? Așa se spune? Cuvântul există, chiar dacă nu-l vezi... nu-l poți atinge, nu? Ei bine, noi suntem niște cuvinte... Multe cuvinte... înșirate de un autor așa cum a vrut el... Și cuvintele s-au legat... noi ne-am legat...

MARINA: Nu, n-am cum să fiu un personaj... Cum adică, tot ce-am spus, tot ce-am gândit, tot ce-am simțit a fost doar o invenție a altcuiva? Nuuuu, eu nu sunt un personaj...

LAUR: Crezi că mie-mi convine să accept că nu sunt decât o invenție? O păpușă cu care s-a jucat cineva cum a vrut? Dai aici așa scrie!

MARINA: Prostii!

LAUR: Ia gândește-te! Dacă suntem numai niște personaje, nu e vina noastră că facem rău... Nu e vina mea că te-am mințit, că am furat banii, că te părăseam... Înțelegi? Nu e vina personajului Laur... E vina autorului... El a inventat toate astea, el a inventat răul...

MARINA: Și binele? Înseamnă că și binele pe care îl facem...

LAUR: Hai să fim serioși...Oamenii fac mult mai multe lucruri rele la care trebuie să găsească o scuză decât fac lucruri bune, la care nici măcar nu caută o explicație... Un lucru bun e ceva de la sine înțeles... Relele trebuie justificate! Ecce! Ale mele sunt!

MARINA: Și de unde știi că și această discuție a noastră, această revelație a ta, această descoperire a faptului că suntem doar niște personaje nu e decât tot o invenție... Că așa e rolul...

LAUR: Pentru că n-a scris despre asta...

MARINA: Poate n-a apucat...

LAUR: *(gânditor)* Nu... Scrie „cade cortina" după ce vii tu acasă și găsești doar plicul de la mine... *(pauză în care Laur se învârte prin cameră)* Și ce sens ar fi avut să ne pună să ne dăm seama că el există...?

MARINA: Poate că nici nu există și tu...

LAUR: Eu am înnebunit brusc, nu? Uite-așa, stăteam cu trei miliarde de lei în geantă și, în loc să fug cât mai departe, m-am așezat la inventat povești despre cum sunt eu un personaj... Ai tu senzația că ăia de la poliție o să-nghită scuza cu *„Nu eram eu, cineva m-a inventat și m-a făcut un nenorocit! El m-a pus să fur! Eu sunt nevinovat!"*? Hai să fim serioși! E clar că ceva s-a defectat... Ceva n-a mers cum a vrut el... Cumva, universul ăsta pe care l-a creat a început să aibă o viață a lui... independent de voința cuiva... că noi am început să existăm...

MARINA: Adică nu suntem doar niște personaje?

LAUR: Ba da, dar niște personaje conștiente că sunt personaje... Și asta sigur nu i-ar conveni...

MARINA: De ce nu? În fond, am fi niște personaje mai deosebite, cu care să se poată lăuda...

LAUR: Nu... Nu, pentru că i-ar fi teamă... Dacă ne-ar trece prin cap să ne răzbunăm...?

MARINA: Pentru ce? În fond, n-a făcut decât să mai inventeze niște oameni... nici mai buni, nici mai răi decât alții...

LAUR: Ei bine, eu vreau să fiu mai bun decât alții! Și dacă tot vreau lucrul ăsta, trebuie să mă facă mai bun... Din start...

MARINA: Mai trebuie doar să-l convingi...

LAUR: Și dacă... și dacă nu cumva, dându-ne seama de toate astea, de exis-

tența lui, n-am putea cumva să intervenim în ea... Cam așa cum a făcut-o el cu noi? Oare n-am putea ajunge și noi la el, așa cum a ajuns el la noi?

MARINA: Adică un pic de science-fiction...

LAUR: Nu, nu, fii atentă... Nu se spune că, pentru noi, lucrurile nu există decât în măsura în care le conștientizăm? Ei, bine faptul că noi l-am conștientizat pe el l-a făcut tot atât de real pe cât suntem noi...

MARINA: Cu singura diferență că noi n-avem cum să ajungem la el... Pentru noi e doar o idee...

LAUR: Nu e sigur... Știu! *(învârtindu-se prin cameră)* Noi suntem creația lui, nu? Adică noi existăm pentru că el ne-a imaginat și ne-a pus în cuvinte... Ne-a dat o formă... un sens... Asta trebuie să fie... Noi trebuie să-l imaginăm pe el... Să-l punem și pe el în cuvinte... Așa, va exista și el pentru noi... *(se duce precipitat la birou și ia o hârtie)* Da...! Nu trebuie decât să-l inventăm și noi pe el... *(se apucă să scrie... Marina vine lângă el)*

Se stinge lumina.

Actul 6

Intră Autorul în cameră. E vesel. Are în mână două bilete de avion pe care le tot admiră. Le pune pe birou. Iese. În cameră intră Marina, îmbrăcată într-un halat. Se așează pe fotoliu și-ncepe să-și facă unghiile. Intră Autorul cu o tăviță cu două pahare de șampanie, o sticlă și o văzută cu un trandafiraș. Fredonează. O vede pe Marina și îngheață.

AUTORUL: Doamnă!

MARINA: Titi!

AUTORUL: *(mirat)* Doamnă!

MARINA: Titi...

AUTORUL: Doamnă, cine sunteți și ce căutați la mine-n casă?

MARINA: Hai mă, Titi, ce-ți place ție să glumești...

AUTORUL: Doamnă, ați greșit apartamentul...

MARINA: Unii zic c-am greșit bărbatul... dar eu te iubesc pe tine, Titi...

AUTORUL: Doamnă, vă rog frumos să plecați. Nu vă cunosc și n-aveți ce căuta la mine-n casă...

MARINA: Titi, nu mai glumi, te rog...

AUTORUL: Nu glumesc deloc... Vreau să plecați imediat din casa mea...

MARINA: Titi, chiar mă supăr să știi... De ce îmi vorbești așa?

AUTORUL: *(se uită la ceas, se uită la ușă)* Doamnă, vă rog să plecați până nu...

MARINA: Până nu ce, Titi? Doar nu mă dai afară? Doar nu-mi dai papucii, Titi?

AUTORUL: Ce să faceți cu papucii mei, doamnă? Vă dau afară... Nu vă cunosc și nu știu ce căutați aici...

MARINA: Cum ce caut, Titi? Mi-am căutat fericirea! Dar văd că n-am găsit-o! Cum, Titi, mă părăsești? Acum, după ce m-ai lăsat gravidă...?

AUTORUL: Cum, doamnă?

MARINA: Hai, măi Titi, nu cred că trebuie să-ți descriu...

AUTORUL: Nu, cum să vă las gravidă, că ne cunoaștem de 10 minute...

MARINA: Vai, Titi, ce crud ești... Nu-ți cer pensie alimentară... Dar e copilul tău, Titi... Tu l-ai adus pe lume... Cu mâna ta...

AUTORUL: Doamnă! Vă rog să plecați imediat! Deja ați depășit limita!

MARINA: *(pipăindu-se în jurul taliei)* Așa-i? Și unde să plec, Titi, așa, în halat?

AUTORUL: Păi, dați-l jos atunci!

MARINA: Dar nu vreau!

AUTORUL: *(se chinuie să-i desfacă halatul)* Dați-l jos, n-auziți? Dați-l imediat jos!

Intră Lili.

LILI: Titi!

AUTORUL: Lili!

MARINA: Lili?

AUTORUL: Doamnă!

LILI și **MARINA:** Ai o amantă!

AUTORUL: Doamnă, ea e logodnica... *(renunță)* Lili, n-am nici o amantă...

LILI: Și dânsa cine-i?

AUTORUL: Habar n-am!

MARINA: Cum, Titi, n-ai habar? Și ăsta ce e? *(arătând spre burtă)*

LILI: Ce-i ăla, Titi?

AUTORUL: Nu știu, draga mea... Cordonul de la halat?

LILI și **MARINA:** Titi!

LILI: Ce caută halatul meu pe această femeie?

MARINA: Cum, Titi, halatul ei? Mi-ai spus că l-ai luat special pentru mine...

AUTORUL: Doamnă!

LILI: Titi!

AUTORUL: Lili!

MARINA: *(așezându-se în fotoliu)* E clar, acum! De-aia vroiai să mă gonești din viața ta... Ai pe altcineva!

AUTORUL: N-am pe altcineva... *(Lili îl străpunge cu privirea)* Adică doar pe ea o am... Ea e logodnica mea... Nu știu cine ești dumneata! Lili, n-am văzut-o în viața mea! Îți jur! M-am trezit cu ea azi, când veneam din bucătărie!

MARINA: *(trece de la indignare la suferință)* Cum nu m-ai văzut, Titi? Cum poți să spui așa ceva? *(agresiv)* Cum, Titi, nu m-ai văzut niciodată? Atunci eu de unde știu pe dinnafară casa asta? Ai...? *(se duce la dulap și-l deschide)* De unde știu că ai trei prosoape albastre și două verzi? *(scoate o carte din bibliotecă)* De unde știu că ai pus Viața pe un peron a lui Paler lângă Șoareci și oameni? *(arătând spre baie)* Că dușul picură? Că nu bei decât ness?... *(face pauză de efect)* Că arcurile din stânga patului din dormitor sunt mai tari decât cele de pe dreapta?

LILI: *(prăbușindu-se în fotoliu)* Titi! De unde știe, Titi, cum arată casa noastră?

MARINA: Ba pardon, casa noastră!

AUTORUL: *(către Marina)* Ia, mai taci! *(îngenunchează)* Lilișor, crede-mă, mă jur pe ce vrei tu că habar n-am de unde știe femeia asta ce e la noi în casă! Eu doar pe tine te iubesc. Pe ea n-am văzut-o în viața mea! *(se-ntoarce spre Marina)* Doamnă, te conjur... Nu-nțeleg ce farsă e asta, dar spune-i că nu e adevărat... *(Marina dă din umeri. Autorul e descumpănit, apoi se repede la birou și ia biletele)* Uite, Lili, uite! Bilete spre Hawai! Noi doi, așa cum ți-am promis! Am terminat piesa și plecăm în Hawai. Le-am luat azi-dimineață!

LILI: *(se uită cu coada ochiului la bilete)* Și de unde știu că sunt pentru mine?

AUTORUL: Uite! Scrie numele tău pe ele, vezi? Al tău și-al meu! *(Lili își șterge lacrimile în timp ce Autorul o mângâie pe mâini)*

MARINA: *(își pune mâinile-n șold)* Aha, pe mine mă lași cu burta la gură și pleci în Hawai cu... fufa asta...

LILI: Cum îți permiți?!? *(se repede la Marina. Începe să se lupte. Sare și Autorul să le despartă dar e prins la mijloc. Intră Madam Popescu și-i vede pe toți trei încleștați)*

MADAM POPESCU: Domnu` Titi!

AUTORUL: *(încercând să se extragă dintre cele două femei dar să le și țină la*

distanță una de cealaltă) Doamna Popescu!

MADAM POPESCU: Era ușa deschisă și... am auzit zgomot și... dacă deranjez, plec... *(evident că nu se mișcă nici un pic)*

AUTORUL: Doamna Popescu, eram ... avem puțină treabă...

MADAM POPESCU: Asta văd... Aveți nevoie de ajutor?

MARINA: *(repezindu-se la Madam Popescu)* El? Eu am nevoie de ajutor, Doamna Popescu... Veniți aici, luați loc... (o conduce spre fotoliu) vedeți, Doamna Popescu, Titișor m-a lăsat gravidă...

MADAM POPESCU: Aoleo, maică! Cum așa domnu` Titi? Eu credeam că sunteți cu domnișoara Lili...

AUTORUL: Doamna Popescu, n-am lăsat pe nimeni gravidă...

MARINA: Vedeți, doamna Popescu, ce-mi face? Ia puneți mâna aici... *(îi pune mâna peste burta sa)*

MADAM POPESCU: Domnu` Titi, eu zic c-ați lăsat-o gravidă!

AUTORUL: Doamna Popescu, n-am lăsat-o eu gravidă!

MARINA: Doamna Popescu, doamna Popescu... nu știu ce să mă mai fac... Dumneavoastră sunteți o femeie cumsecade... Titi mi-a povestit atâtea de dumneavoastră...

AUTORUL: Doamna Popescu, n-am văzut-o în viața mea!

MARINA: Vă plac mult pisicile, doamna Popescu, așa-i?

MADAM POPESCU: Vai, domnu` Titi, i-ați vorbit de mine... Ce drăguț din partea dumneavoastră... I-ați zis și de Leopoldina?

AUTORUL: Doamna Popescu, nu i-am vorbit de dumneavoastră, pentru că n-o cunosc! N-am văzut-o în viața mea!

MARINA: *(scâncind)* Vedeți, doamna Popescu...? Acum vrea să mă gonească... Cu copil cu tot!

MADAM POPESCU: Vai, domnu` Titi, cum să faceți așa ceva... Ce-o să spună Mitică?

AUTORUL: Poftim? Ce mă interesează pe mine de Mitică?

MADAM POPESCU: Vai, domnu` Titi, cum puteți vorbi așa? Da` el tot timpu` vorbește frumos de dumneavoastră. *„Ce om cumsecade e vecinu` nostru“* Așa zice mereu Mitică al meu...

AUTORUL: Îi mulțumesc lu` domnu` Mitică, dar acum sunt lucruri serioase...

MADAM POPESCU: Păi, așa aș zice și eu... Că io venisem pentru pisic... Vai, știți, doamna...

MARINA: Marina.

MADAM POPESCU: Așa, doamna Marina, știți ce pisic frumos am...?

MARINA: Știu, frumos și deștept, nu?

MADAM POPESCU: *(încântată)* Daaa! *(se-ntoarce spre Autor și mai convinsă)* I-ați vorbit despre mine! *(autorul dă din mână a lehamite)* Da, eu venisem pentru pisic... știți, domnu` Titi mi-a promis că-l botează... Știți, el e scriitor...

MARINA: Eu să nu știu?!

MADAM POPESCU: Da` acuma văd c-aveți probleme și o să vin pentru pisic mai târziu... *(dă să se ridice)* Da` să știți domnu` Titi că lu` Mitică n-o să-i placă... Parcă-l auz *„Nu-mi place ce se-ntâmplă cu domnu` Titi“*... Așa o să zică sigur...

Intră Laur, cu parpalacul pe el. Bineînțeles că Madam Popescu se așează înapoi în fotoliu.

LAUR: Bună seara!

LILI: Bună seara...

LAUR: Numele meu e comisar Laurențiu Anton...

MADAM POPESCU: Aoleu, domnu` Titi, a venit și poliția... V-am zis eu c-aveți probleme...

AUTORUL: Cu ce vă pot ajuta?

LAUR: Cu multe, cred...

Sună soneria. Lili se duce să deschidă. Un băiat intră, cu un pachețel în mână.

LILI: Nu-nțeleg nimic... Titi, ai comandat tu un inel? Domnul spune că aici a fost trimis...

BĂIATUL: Exact aici... Trebuie să dau acest inel doamnei *(citește pe hârtie)* Marina Lazăr...

MARINA: Eu sunt! *(sare și ia pachetul, îl deschide)* Vai, ce frumos, Titi! Vezi că mă iubești?!

MADAM POPESCU: *(sare și ea să vadă)* Vai maică, c-așa ceva n-am văzut în viața mea... Cred că costă o avere... Domnu` Titi, de unde-ați avut atâția bani?

AUTORUL: *(îi ia pachetul din mână)* Eu n-am comandat nimic...

BĂIATUL: Cum, nu e asta strada Rubiconului, nr. 34?

AUTORUL: Ba da!

BĂIATUL: Apartamentul doișpe?

AUTORUL: Da...

BĂIATUL: Ei, bine... aici m-au trimis, aici am venit... vă rog să-mi dați banii

să plec...

AUTORUL: Domnule, ia-ți inelul și pleacă că eu n-am bani și n-am comandat nimic...

LAUR: Domnule, veniți puțin, vă rog... Comisarul Anton... *(ies amândoi. Laur revine după câteva secunde, cu pachețelul în mână pe care i-l dă Marinei)* Poftiți, doamnă, cred că ăsta vă aparține...

MARINA: Mulțumesc...

AUTORUL: Domnule, nu înțeleg... Spuneați că sunteți comisar... ce treabă aveți cu mine...?

LAUR: Pe scurt, azi dimineață s-a dat o spargere la bancă...

MADAM POPESCU: Aoleo!

LAUR: Aveați banii acolo?

MADAM POPESCU: Io? Fugi maică, de-aci. Ce, eu am bani de pus la bancă...? Să mi-i fure ăia? Îi țin sub saltea... Că și Mitică zice...

LAUR: *(întrerupând-o ferm)* S-au furat 3 miliarde...

LILI: Și ce legătură are asta cu Titi?

LAUR: Domnișoară, avem indicii clare că logodnicul dumneavoastră e implicat...

AUTORUL, LILI și **MADAM POPESCU:** Poftim?

MADAM POPESCU: *(dând din cap)* Aoleo, domnu` Titi...

AUTORUL: Domnule comisar, trebuie să fie o greșeală... O neînțelegere... Eu n-am nici o legătură...

LAUR: Asta vom stabili noi... Vă rog să-mi răspundeți la câteva întrebări...

MADAM POPESCU: Răspunde-i, domnu` Titi...

AUTORUL: Doamna Popescu...! Cu cea mai mare plăcere dar, să știți, nici n-am auzit c-ar fi fost o spargere la bancă... N-o să vă pot ajuta...

LAUR: O să vedem noi... Vă pregăteați să plecați undeva?

AUTORUL: Nu plec, domnule, nicăieri...

MARINA: Minte, domnule comisar... *(ia biletele de avion)* la uitați-vă aici. Bilete de avion. Pleacă în Hawai cu, cică, logodnica...

LILI: Ce cică? Sunt logodnica lui...

MADAM POPESCU: Vai, ce frumos, plecați în Havai... Să vezi ce față o să facă Mitică al meu... Că el nu m-a dus până aci, la Fetești, să-mi văd nepoatele...

AUTORUL: Doamna Popescu, vă rog...

LAUR: Stimată doamnă, dumneavoastră cine sunteți?

MADAM POPESCU: Vai ce frumos mi-ați spus, domnu`... Eu sunt Doamna Popescu de deasupra...

LAUR: Și ce căutați dedesubt?

MADAM POPESCU: Poftim?

LILI: Vă întreabă de ce nu mergeți la dumneavoastră acasă?

MADAM POPESCU: *(dă să spună ceva, dar se răzgândește)* Păi mă duc, că și Mitică al meu m-o aștepta de mult... Stai să vezi când i-oi spune de domnu` Titi și de copil și de inel și de Havai... *(iese)*

LAUR: Așadar, spre Hawai...

LILI: Domnule comisar, Titi a cumpărat biletele ca să-mi facă un cadou... Știți, noi n-am mai ieșit din oraș de mulți ani... Și mi-a promis că plecăm în călătorie dacă termină piesa...

LAUR: Așadar, să recapitulăm... plecați în Hawai... ați comandat un inel foarte scump...

AUTORUL: Eu nu...

LAUR: Eu vorbesc acum... Mai lipsește ceva... Schițele băncii...

AUTORUL: *(uitându-se spre Lili)* Poftim?

LAUR: Avem motive să credem că aveți acasă schițele sistemelor de securitate ale Băncii Economiilor Populare...

AUTORUL: Dar de unde...

LAUR: Domnișoara... *(deschide un carnețel)* Lili, nu...? Așa numita logodnica dumneavoastră... lucrează la bancă și are acces la acele schițe. Pe care avem motive să credem că vi le-a dat dumneavoastră...

LILI: Da, domnule comisar, i le-am dat pentru a se documenta pentru noua lui piesă...

LAUR: De unde știți că acesta era motivul real?

LILI: Așa mi-a spus Titi și eu îl cred...

LAUR: Așa e, domnule Titi, sau, de fapt, ați folosit drept pretext scrierea unei piese ca să aflați cum se poate fura dintr-o bancă...?

AUTORUL: Domnule, nu vă permit... Cum să fur de la o bancă? Astea-s invenții!

LAUR: Domnule, dacă găsim schițele, s-ar putea să vă fie cam greu să demonstrați că sunt doar niște invenții...

MARINA: *(se duce la dulap și ia mapa cu schițe)* Astea sunt, domnule comisar?

LILI: Alea sunt schițele mele... De unde știa ea că sunt aici...?

AUTORUL: *(agitat)* Păi nu vezi?!! E clar! Sunt complici! S-au vorbit! Sunt

mână-n mână! Nu știu de ce, dar s-au vorbit să mă distrugă! Tu nu vezi că-i o conspirație? *(se prăbușește în mijlocul camerei, cu capul în mâini)* Ce vreți de la mine?

LAUR: *(scoțând din parpalac mapa cu piesa)* Recunoști asta?

AUTORUL: Da, e piesa mea... De unde o...

LAUR: Ei, bine, vrem s-o rescrii...

AUTORUL: Poftim?

MARINA: Vrem să rescrii piesa... Părerea noastră e că personajele nu sunt bine așa cum sunt...

AUTORUL: Dar de unde știți voi cum sunt personajele mele?

LAUR: Încă n-ai înțeles? Noi suntem personajele tale... Laur Anton...

MARINA: ...și Marina Lazăr...

LAUR: Creațiile tale...

AUTORUL: Ce glumă stupidă... Cum o să fiți personajele mele? Cine-a mai auzit ca personajele să iasă din cărți să-și înfrunte autorul?

MARINA: Era timpul s-o facă cineva.

AUTORUL: Bateți câmpii... Sunteți doi impostori care mi-ați citit piesa și acum vă bateți joc de mine...

LAUR: Am senzația că ar trebui să-ți convină că suntem doar personaje... Alternativa ar fi mult mai rea...

LILI: Cum adică? Titi n-a făcut nimic rău...

MARINA: Adică... tot ce-a văzut și auzit Madam Popescu în seara asta aici, e adevărat...

AUTORUL: Nu. Nu-i adevărat, așa cum nici voi nu sunteți personajele mele...

LAUR: Ia, gândește-te puțin... Știm de schițele băncii... A venit și băiatul cu inelul pe care tu... mă rog, eu l-am comandat în ultimul act... Știm tot ce ai în casă... Apropo, n-ai fost prea inspirat să-ți descrii propria casă... Marina e gravidă, exact cum ai lăsat-o tu... prin intermediul meu, evident... Eu sunt acel Laur lipsit de scrupule pe care l-ai inventat tu... Până și pe Madam Popescu o cunoaștem...

AUTORUL: Nu-i adevărat... E o înscenare... Ești un ticălos...

LAUR: Așa m-ai făcut tu, așa că nu te poți plânge...

AUTORUL: Nu știu ce vreți de la mine, dar totul e o înscenare sau un oribil coșmar...

MARINA: De ce ți-am fi înscenat asta? De ce să facem tot acest efort? De ce ar fi plătit Laur inelul? De ce toată această tevatură, tu, Lili, doamna

Popescu...? Pentru ce? Doar ca să te convingem să rescrii o piesă? Dacă n-am fi niște personaje, ar trebui să fim nebuni de legat...

LILI: Titi, să știi că are sens...

AUTORUL: Ce sens? N-are nici un sens? Rolul personajelor este să-și asculte autorul. Trebuie să fie și să facă ce vrea el. Dacă sunt niște personaje, n-au cum să-și dea seama de asta... Nu i-ar lăsa autorul... Adică eu... Ce-s tâmpit?

LAUR: Nu știu asta... Dar știu că ne-am dat seama și că am decis că, dacă tot suntem niște personaje, măcar să fim cum vrem noi... Și, iată-ne aici...

AUTORUL: Domnule, îți bați joc de mine!

LAUR: Cu ceva succes, aș spune! Dar nu mai mult decât tu de noi... De ce m-ai făcut un nenorocit? Îmi înșel nevasta, fur dintr-o bancă, profitând de o femeie îndrăgostită de mine, pe care o și părăsesc, gravidă și în pericol de a înfunda pușcăria...

MARINA: Și pe mine? De ce trebuia să fiu o violonistă ratată? De ce trebuia să fiu una dintre naivele alea care se-ndrăgostesc de nenorociți? Și ce făceam eu în pușcărie? Ce vină aveam eu? *(imperativ și dur)* Pune mâna și schimbă tot!

AUTORUL: Nuuu! *(se repede la telefon)* O să chem poliția! O să vă dau pe mâna poliției!

LAUR: Domnu` Titi, să fim serioși... Noi suntem doar niște personaje... O să le spui că două personaje din ultima ta piesă au ieșit din carte, au venit la tine acasă și ți-au înscenat totul? Cine o să te creadă?

AUTORUL: Toată lumea o să mă creadă! Nu rescriu piesa! Nu vreau! E creația mea! Nimeni n-are dreptul să-mi ceară s-o schimb! Nimeni! *(strânge mapa cu piesa la piept)* Nimeni, auziți? N-o să vă creadă nimeni!

LAUR: *(se-nvârte prin casă)* Domnu` Titi... Ia să-ți spun o poveste... A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi fost nu s-ar fi povestit, nu? A fost odată un scriitor... Nu cine știe ce... Și, pentru că piesele lui nu merg foarte bine la public, se gândește să profite de faptul că logodnica lui lucrează la o bancă. O convinge să fure schițele (care au fost găsite în apartamentul lui) și dă o spargere, susținând 3 miliarde de lei. Apoi, îmbogățit peste noapte, cumpără un inel de câteva zeci de milioane și se decide brusc să facă o călătorie mai lungă, fix în Hawai, el care n-a ieșit din București de ani serioși, așa cum spune logodnica lui... Aceasta nu știe, însă, ce moralitate îndoielnică are Titi al ei, care, în paralel întreținea relații cu o altă femeie pe care e gata s-o părăsească după ce-a lăsat-o însărcinată... Și, ca să fie totul clar, autorul povestește în ultima sa piesă toată tărășenia... desigur folosind un personaj fictiv... Dar care-l întruchipează pe el, nu? Nu, domnule Autor?

AUTORUL: Dar de ce? Ce v-am făcut? De ce vreți să mă distrugeți?

MARINA: Nu vrea nimeni să te distrugă! Cum ne-ai rescrie, dacă te-am distruge? Nu vrem decât să schimbi ce-ai făcut din noi...

LAUR: Noi n-am făcut decât să ne luăm destinul de gât... Așa se spune, nu?

Și, în cazul ăsta, s-a dovedit că tu ești destinul nostru...

MARINA: Am decis că nu ne place cum suntem și am hotărât să ne schimbăm... De fapt, să-l convingem pe autor să ne schimbe...

AUTORUL: Dar nu e drept. D-aia e autor, pentru că are drept de viață și de moarte asupra creației sale...

LAUR: Tocmai asta n-ai înțeles... Că și creația are aceleași drepturi asupra creatorului său... Că el nu există decât atâta timp cât există creația lui... Iar eu refuz să mai exist așa cum m-ai făcut tu...

MARINA: Prin urmare... *(îi arată mașina de scris)*

Se-nchide lumina.

Actul 7

Autorul e la masă, scrie. În cameră intră Marina, cu o valijoară în mână și cu o cutie de vioară în cealaltă. Le pune jos și începe să umble prin casă.

MARINA: Ce bine că n-au fost locuri la hotel... Urăsc hotelurile... Atât de impersonale cu cearceafurile alea apretate și cu paharele în pungulițe de plastic... Și nici nu poți repeta în hotel... Că doar oamenii plătesc tocmai ca să se odihnească, nu?

Sună soneria. Marina se duce să deschidă. Intră Laur.

LAUR: Sărut-mâna, stimată și distinsă doamnă...

MARINA: Bună ziua...

LAUR: Laurențiu Anton... De la revista Altfel... Am discutat la telefon, când erați încă la București...

MARINA: Pentru interviu, nu?

LAUR: Da... Pot să... *(face semn spre cuier)*

MARINA: Sigur... Vă rog, dacă...

Laur începe să-și dea jos parpalacul, se încurcă în mâneci. Autorul se ridică... Marina înțepenește. Laur, în schimb, continuă să meargă spre cuier. Autorul se oprește și-l privește mustrător. Laur spune „Pardon!" și înțepenește. Autorul dă din cap și-și continuă drumul spre o carafă de apă din care-și toarnă un pahar. Se întoarce la birou reia scrisul.

MARINA: ... doriți o cafea...

LAUR: *(terminând de pus parpalacul în cuier)* Numai dacă beți și dumneavoastră cu mine...

Muzica. Se închide lumina încet. ***Cortina.***

Bizoul oglinzilor pierdute

Personaje:

Omul Pierdut

Fata

Tatăl

Sora

Polițistul

Femeia cu floarea

Femeia cu câinele

Înainte de aprinderea luminii se aude un obiect căzând. Se aprinde lumina, ușor difuză.

Seară. Interiorul unui birou cu obiecte pierdute. Se vede firma pe care scrie doar B.O.P. Sunt multe cărți, umbrele, genți și tot ce s-ar putea găsi într-un astfel de loc. Se aude la radio o melodie. De după birou se aude cineva vorbind la telefon.

FATA: … Mai ai puțină răbdare. Cum termin aici, vin și-ți încălzesc mâncarea. … Nu pot să plec acum. … Cum de ce? Pentru că sunt la serviciu! … Nu pot să-l dau naibii… De ce? *(iese pe sub birou, cu un album de fotografii prăfuit în mână)* Pentru că nici naiba nu-l vrea! … *(se așează în fund, în fața biroului și scutură albumul de praf)* De ce n-o rogi pe sor-mea să-ți pună de mâncare?… Da` cu ce e atât de ocu-pată? … Poftim? Așteaptă să vin să-i spăl rochia pentru mâine, că are inspecție la școală? Cu asta e ocupată? Bănuiesc că e și obosită din cauza asta…! Spune-i că la 16 ani își poate spăla singură rochia… Ce zice? Știu că nimeni nu spală mai frumos decât mine, dar dacă plec, cine o să-i mai spele?… Nu, nu plec nicăieri, spuneam, doar… *(apăsat)* Nu plec nicăieri, vin acasă imediat ce termin… Unde să fiu?… *(dă să se ridice)* Nu, tată, nu sunt la discotecă!… Se aude radioul. Poftim, l-am închis!… Nu, tată, n-am ieșit afară ca să nu mai auzi tu muzica aceasta deșănțată. … Sunt la serviciu și o să vin acasă imediat ce termin. O să-ți iau și medicamentele, în drum. Deși ai farmacie peste drum… Nu, nu vreau să mori… Tatăăăă! … Spuneam doar că ar putea ieși sor-mea să le ia… Ah, da…ea e ocupată să mă aștepte pe mine… Uitasem… Nu începe iar! Nu plec nicăieri… Nu, nici la facultate… Pentru că n-ar mai avea cine să aibă grijă de voi… cine să vă încălzească mâncarea și nici cine să traverseze strada după medicamentele tale… Nu, nu m-am supărat. Sunt obosită și de-abia aștept să ajung acasă să mă apuc de mâncare, de spălat și de călcat… da, o să-ți iau și medicamentele… *(închide telefonul și începe să răsfoiască albumul. Se ridică într-o mână și dă iar drumul la radio. Sună telefonul)*

FATA: Da… Nu, tată, nu sunt la discotecă și nu m-ai prins cu nimic… Merge radioul… Tată, tu m-ai sunat… Nu puteai să mă suni la discotecă… Ba știi să suni la o discotecă, dar nu știai numărul… Tată, nu vreau să ne certăm, sigur știai să suni la 931, dar nu știai la ce discotecă merg… Nu, asta nu înseamnă că sunt la discotecă… Hai că am treabă… Nu, nu-ți închid telefonul… Nu vrei să vin mai repede acasă, să-ți fac de mâncare? *(închide și răsfoiește albumul)*

Intră O.P. Se uită la rafturile pline cu obiecte, aranjează cu mâna o pălărie în cuier. Într-un târziu, îl vede și fata și sare în picioare.

FATA: Am închis!

OMUL PIERDUT: Bună seara!

FATA: Bună seara, dar am închis!

OMUL PIERDUT: Ce-ați închis?

FATA: Biroul!

OMUL PIERDUT: De ce?

FATA: E noapte!

OMUL PIERDUT: *(în tot acest timp OP se plimbă prin încăpere și tot studiază obiecte, pe care fata se repede să i le ia din mâini și să le așeze pe rafturi)* Și ce, noaptea nu se pierd lucruri? Dacă ați ști dumneavoastră câte lucruri se pierd noaptea... Vise... speranțe... inocențe...

FATA: Domnule!

OMUL PIERDUT: Sau ce, noaptea nu se aduc obiecte pierdute?

FATA: Nu, se păstrează de către găsitor, la el acasă și le aduce a doua zi dimineață.

OMUL PIERDUT: Și dacă nu le mai aduce?

FATA: Cum adică să nu le aducă?! Doar sunt obiecte pierdute de altcineva!

OMUL PIERDUT: Uite așa, nu le mai aduce pentru că se atașează de ele...

FATA: Peste noapte?

OMUL PIERDUT: Da, peste noapte... Și nu le mai aduce... Și adevărații proprietari nu le mai găsesc în veci...

FATA: Trebuia să fie mai atenți de la început... Dacă-și permit să piardă obiecte, înseamnă că nu valorau prea mult pentru ei...

OMUL PIERDUT: Ciudată filosofie la cineva plătit să le returneze obiectele pierdute... Și dacă nu le mai aduce?

FATA: Nu le mai aduce și gata! Nu mai e un găsitor, ci un hoț... Și cu problema asta se ocupă alte birouri...

OMUL PIERDUT: De ce un hoț...? Păi nu spuneați că obiectele nu mai valorau pentru proprietari...

FATA: Vroiam să spun...

OMUL PIERDUT: *(continuă netulburat)* Dacă nu mai valorează și respectivii le-au pierdut, înseamnă, într-un fel, că nu mai au nevoie de el... Ce faci cu lucrurile de care nu mai au nevoie...?

FATA: Păi...

OMUL PIERDUT: Le arunci... Sigur, unii le aruncă la gunoi, frumos ambalate în pungi de plastic... Alții le aruncă în tramvai, pe stradă, la cinema... Important e că le aruncă...Și-atunci...

FATA: Un moment... Adică, dacă eu îmi uit umbrela în tramvai, înseamnă că am aruncat-o? Cum o să...

OMUL PIERDUT: Evident... Ce, dumneavoastră uitați să vă hrăniți?

FATA: Uneori... Nu văd legătura...

OMUL PIERDUT: *(dând din mână)* În sfârșit... Ideea e că nu e furt să iei ce altul aruncă... *(ia un alt obiect în mână)*

FATA: *(încercând să-i ia obiectul din mână. OP se ferește, dar, până la urmă, fata îl recuperează)* Domnule, eu știu că dacă iei ceva ce nu-ți aparține, se cheamă furt. Și cu asta, așa cum spuneam...

OMUL PIERDUT: Se ocupă alt birou, știu... Adică, dacă luați o gură de aer proapspăt, dimineața, când ieșiți din casă, înseamnă că-l furați...

FATA: Dar n-a pierdut nimeni aerul...

OMUL PIERDUT: Da, dar nu e al dumneavoastră. Așa spuneați...

FATA: Știu ce spuneam. Nu-i al meu, e al tuturor...

OMUL PIERDUT: Nu zău?! Și cine ni l-a dat nouă... tuturor...?

FATA: Ce știu eu? Natura, Dumnezeu...

OMUL PIERDUT: Aha, a venit însoțit cu pliant de utilizare în care scrie că e pentru toți... cadou de la natură... sau Dumnezeu... De unde știți că n-a fost dăruit doar unora, iar noi, ceilalți, îl consumăm hoțește...? Ce, ați vorbit dumneavoastră cu Dumnezeu și v-a asigurat că vă puteți bucura de el? De aer, adică?

FATA: Nu, n-am vorbit, dar era aici, nu? Aerul! Și mi s-a părut normal să mă bucur de el...

OMUL PIERDUT: (triumfător) Asta spuneam și eu... Sunt unii oameni care găsesc ceva și se bucură de el, pentru că... era acolo, înțelegeți?

FATA: *(puțin descumpănită și brusc ușor iritată)* Nu înțeleg, domnule... Și, oricum, am închis. Veniți mâine, dacă aveți un obiect de recuperat...

OMUL PIERDUT: Nu, nu am... *(fata se uită întrebător la el)* Nu am un obiect de recuperat...

FATA: Atunci, ați găsit unul, deși... *(se uită la mâinile goale ale lui OP)*

OMUL PIERDUT: Nu, n-am găsit niciunul... Mai demult, găsisem o pagină ruptă dintr-o carte de povești cu poze... era un cavaler într-o armură strălucitoare... În depărtare se vedea, într-un turn, o Cosânzeană... Am păstrat hârtia mult timp. O priveam înainte să mă culc și visam că eu sunt cavalerul și că Ileana, vă place numele de Ileana?, mă așteaptă s-o salvez... Trebuia s-o aduc aici?

FATA: Domnule... *(OP se uită la ea. Fata se înmoaie, resemnată)* Nu, nu trebuia s-o aduceți aici... Ați făcut bine c-ați păstrat-o...

OMUL PIERDUT: Păi n-am păstrat-o. I-am dat-o unui copil... Plângea că nimeni nu se juca cu el... Că n-avea jucării... N-am înțeles prea bine, pentru că era peltic... Să vedeți cum o strângea la piept...

FATA: *(din nou nerăbdătoare)* Domnule, trebuie să închid. Veniți mâine..

OMUL PIERDUT: Nu pot. Vedeți, nu pot veni mâine. *(se așează pe scaun)* S-ar putea să nu mai am curaj…

FATA: La ce vă trebuie curaj ca să revendicați un obiect pierdut…?

OMUL PIERDUT: Păi, tocmai asta e. Eu n-am pierdut nici un obiect și nici n-am găsit vreunul…

FATA: Atunci, ce doriți de la mine?

OMUL PIERDUT: Să mă primiți. *(Fata se uită întrebătoare)* Mă predau. Eu sunt obiectul pierdut… Aș prefera însă, probabil din vanitate, să mă numiți Omul Pierdut. *(fata se așează uimită pe scaun, la birou)*

OMUL PIERDUT: Da, am venit să mă predau singur, pentru că m-am pierdut…

FATA: Cu firea…

OMUL PIERDUT: Aveți umor. Îmi place… Nu, nu m-am pierdut cu firea. M-am pierdut pur și simplu… de fapt, dacă mă gândesc bine, nu m-am pierdut. Nu m-am găsit. E același lucru? *(o ignoră pe fata care vrea să spună ceva)*. Da` nu mă găsesc. Nu spun mă regăsesc pentru că asta ar însemna că m-am găsit cândva. Ei bine, de când mă știu (și aici ar fi ceva de discutat), nu m-am găsit niciodată. Știți cum e … În adolescență începi să te cauți, să te descoperi… Și o ții într-o căutare toată viața… unii se satură repede de căutare, alții nu… Unii se inventează, alții nu vor să accepte ce-au descoperit… Ei bine, eu, în adolescență, habar n-aveam ce să caut, așa că n-am căutat… Și, evident… dacă n-am căutat, nici n-am găsit ceva… nu mă găsesc, pur și simplu. Ceea ce înseamnă că sunt pierdut. Sunt un Om Pierdut…

FATA: N-am auzit niciodată de un om pierdut…

OMUL PIERDUT: Nici de „runologie“ n-ați auzit, probabil… Și există în dicționar. Înseamnă … *(se oprește)* Îmi cer scuze… Am obiceiul să mai divaghez…

FATA: *(ironică)* Serios?!

OMUL PIERDUT: Da, dar de obicei, mă întorc la subiect. Așadar, spuneam că am venit să mă luați în evidență. M-am pierdut și, prin urmare, locul meu e aici.

FATA: Aici se primesc și se țin obiecte pierdute…

OMUL PIERDUT: Unde scrie? *(fata îi arată cu mâna afișul cu B.O.P.)* Acolo scrie B.O.P.

FATA: Da, Biroul de obiecte pierdute…

OMUL PIERDUT: Dar de ce nu Biroul de oameni pierduți?

FATA: Pentru că nu asta scrie!

OMUL PIERDUT: De unde știți?

FATA: Știu și gata.

OMUL PIERDUT: Am înțeles, știți ca și cu aerul…

FATA: Poftim?

OMUL PIERDUT: Nimic. Spun doar că lucrurile fiind neclare, putem considera acel O ca venind și de la obiecte și de la oameni…

FATA: Nu, nu putem considera… Așa poate veni și de la… *(nu găsește)*… de la… ostrogoți… Poftim!

OMUL PIERDUT: Domnișoară, ostrogoți nu mai sunt de mult, așa că, vă rog, să fim serioși. Scrie undeva în hârtiile dumneavoastră, bănuiesc că aveți un fel de regulament, că nu primiți decât obiecte pierdute…? Că nu puteți primi oameni pierduți?

FATA: *(descumpănită)* Nu scrie… dar nici nu scrie că putem primi. Domnule, am senzația că vă bateți joc de mine…

OMUL PIERDUT: Nu, se poate? Să vă explic. Spuneam mai devreme, și ați fost de acord, că obiectele pierdute sunt, în principal, lucruri de care proprietarul nu mai are nevoie… Corect?

FATA: Nu chiar… *(renunță)* Să zicem…

OMUL PIERDUT: *(se ridică de pe scaun și începe să dea ocol biroului)* Ei bine, eu sunt un astfel de obiect, de om, mă rog. De care nimeni nu are nevoie. Nimeni n-are ce face cu mine, nimeni nu-mi simte lipsa, atunci când sunt departe… Într-un cuvânt, sunt un om pierdut pentru ceilalți…

FATA: Ca să vă pierdeți, trebuie să vă fi avut cineva… Mama dvs… Nu are nevoie de dumneavoastră?

OMUL PIERDUT: *(se sprijină de spătarul scaunului)* Mama mea m-a lăsat în maternitate. Nu s-a obosit nici măcar să-mi de un nume. Știți că se obișnuiește să-ți abandonezi copilul, dar îi legi un bilet de mânuță… cu numele… să aibă și el un punct de plecare în viață. Eu n-am avut…

FATA: Și tatăl…?

OMUL PIERDUT: Păi, dacă nu mi-am cunoscut mama…

FATA: A, da! Bun, ați crescut, v-ați făcut prieteni, o iubită, ceva…

OMUL PIERDUT: Nu, nu mi-am făcut prieteni. Nu v-am spus că nimeni n-are nevoie de mine…

FATA: Stați așa. Ce lucrați?

OMUL PIERDUT: Sunt, sau mai bine spus am fost, frizer…

FATA: *(triumfătoare)* Ei vedeți, clienții dumneavoastră aveau nevoie de dumneavoastră!

OMUL PIERDUT: Mă faceți să râd. Clienții mei aveau nevoie de un instrument care să le taie părul și să le radă barba… dacă acest instrument s-a nimerit a fi prelungirea unui om, asta nu-i interesează. Au nevoie de serviciul meu, nu de

mine... Pe ei nu-i interesa cine îi tunde... Eu sau altul... puțin le pasă... Atâta timp cât ei sunt serviți...

FATA: Nu-i adevărat... Mie îmi pasă de cine mă tunde...

OMUL PIERDUT: Da, în măsura în care vreți să fiți tunsă bine... Nu pentru că ați avea nevoie, cu adevărat, de cel care vă tunde...

FATA: *(mai puțin convinsă)* Nu-i adevărat...

OMUL PIERDUT: *(se așează înapoi pe scaun)* Pe scurt, că e târziu și vreți și dumneavoastră să plecați acasă... Sunt un om de care n-are nimeni nevoie, un om pierdut pentru ceilalți... sau de către ceilalți... Așa că, vă rog frumos, deschideți catastiful și treceți-mă acolo.

FATA: *(deschide mecanic un caiet mare)* Și o să rămâneți aici?

OMUL PIERDUT: Păi unde? Nu aici țineți lucrurile pierdute...? O să stau și eu aici... Poate vine cineva și mă găsește...

FATA: Cum să vă las aici? Nu pot să las necunoscuți în birou pe timpul nopții.

OMUL PIERDUT: Domnișoară! În primul rând dumneavoastră mă cunoașteți mai bine decât toți oamenii cu care m-am intersecționat vreodată... Cel puțin, m-ați ascultat mai mult decât oricine... Așadar, nu sunt un necunoscut... În al doilea rând, nu vă e milă de mine? Gândiți-vă că aș fi o carte uitată pe o bancă în parc. Ați avea inima s-o lăsați acolo? S-o plouă, s-o ningă, s-o bată vântul?

FATA: Nu sunteți o carte...

OMUL PIERDUT: Adică de o carte ați avea milă și ați adăposti-o aici, dar de un om, fie el și pierdut, nu?

FATA: Ba da, dar... *(decisă)* Bine, o să vă las în noaptea asta aici și mâine vom vedea ce facem... *(dă să se ridice)*

OMUL PIERDUT: Nu mă treceți în catastif?

FATA: Pentru ce?

OMUL PIERDUT: Cum pentru ce? Sunt un om pierdut și trebuie să mă luați în evidență... Dacă vine mâine un control și mă găsește aici? Dacă aveți probleme? Dacă vă întreabă cineva de unde mă aveți, de ce mă țineți aici fără acte...?

FATA: *(se așează pe scaun, ușor amuzată)* Da, poate ar trebui să vă trec... Numele...

OMUL PIERDUT: N-am.

FATA: Cum n-aveți? Trebuie să trec un nume...

OMUL PIERDUT: Dacă eram un pantof, ce nume treceați?

FATA: Treceam... pantof...

OMUL PIERDUT: Ei bine, treceți ... om.

FATA: *(dă să scrie dar se oprește)* N-am categorie… *(OP se uită mirat la ea)* N-am categoria om…

OMUL PIERDUT: Normal, trebuia să mă aștept să n-aveți o astfel de categorie… La ce ar fi nevoie de categoria Om? Dar ce categorii aveți?

FATA: *(citește)* Articole îmbrăcăminte, recipiente, genți, viețuitoare…

OMUL PIERDUT: Iată! La viețuiutoare…

FATA: Cum să vă trec la viețuitoare?

OMUL PIERDUT: Păi nu viețuiesc? Sunt, așadar, o viețuitoare… până la proba contrară… Doar n-o să mă treceți la obiecte casnice…

FATA: *(scrie cu voce tare)* Om… Specie? Așa scrie aici…

OMUL PIERDUT: Cred că mamifer.

FATA: Stare?

OMUL PIERDUT: Bunicică. Răcesc, uneori, primăvara, dar, în general, sunt rezistent la boli… Mi-am rupt mâna când am fost mic… dar nimeni n-a dat vreo importanță evenimentului, așa că…

FATA: *(scrie)* Descriere *(îi face semn cu mâna să se ridice)* Înălțime… aprox 1,70, blond, ochi verzi… *(îi face semn să se rotească)* constituție atletică…

OMUL PIERDUT: Și dumneavoastră vă uitați la Urmărire generală…!

FATA: Haideți, că mă grăbesc… Număr picioare… două… sex… masculin… Fără zgardă sau alt element de identificare… N-aveți zgardă, nu? Glumesc…

OMUL PIERDUT: V-am zis eu că aveți simțul umorului…

FATA: Și, în sfârșit… Semne particulare…

OMUL PIERDUT: N-am… A, ba da, *(scoate o oglinjoară din buzunar)* am o oglindă… *(Fata se uită mirată)*. Nu v-am spus că am fost frizer…?

FATA: *(termină de scris)* Așadar, am primit astăzi, la ora *(se uită la ceas)* 20 și 23 de minute, un Om din specia mamiferelor, în stare bună. Înălțime 1,70, păr blond, ochi verzi, cu două picioare, fără zgardă. Semne particulare: o oglindă. Cam atât, nu?

OMUL PIERDUT: Și când te gândești că s-au scris cărți de sute de pagini despre unii oameni… Da, cam atât, cred…

FATA: Trebuie să plec… Să nu stricați ceva pe aici… Aveți de mâncare în frigiderul din spate… Mâine vin la prima oră și vedem ce facem… *(se îmbracă. OP îi ține geaca)* La revedere… Mă simt ciudat… N-am spus niciodată la revedere când am plecat de aici…

OMUL PIERDUT: *(se așează pe locul fetei, la birou, deschizând albumul de fotografii)* La revedere!

Se închide lumina.

Actul 2

Interiorul unei camere. O masă în mijloc. Un adult stă pe scaun și bea dintr-un pahar, cu gândurile aiurea. Alături, o sticlă pe trei sferturi goală. Pe un pat stă întinsă o tânără de 16 ani. Citește ziarele.

TATA: Auzi? Măi, n-auzi?

SORA: N-aud!

TATA: Cum n-auzi? Ești bolnavă?

SORA: Nu, nu sunt bolnavă, sunt fiica ta…

TATA: Nu fii obraznică! De ce nu ești atentă? *(sora îi arată ziarul)* Mai bine ai pune mâna pe o carte…

SORA: Și la ce mi-ar folosi? Oricum nu ne lași la facultate. Ca să vând lenjerie de damă într-un butic de la periferie, mi-e de-ajuns cât am învățat.

TATA: Cine nu vă lasă la facultate? Nu eu v-am dus de mână în prima zi de școală? Nu eu v-am îmbrăcat primele caiete cu hârtie albastră?

SORA: Nu era albastră, era verde …

TATA: Ai văzut! Nu vă ascuțeam eu creioanele?

SORA: Ba da, tată, tu le-ai făcut pe toate… Doar că…

TATA: Doar că ce? Cine a zis că nu vreau să vă las la facultate? A zis ea lucrul ăsta?

SORA: Parcă trebuia să spună… Numai când pomenește, te înfurii și începi să vorbești de bani, de sănătate… Din cauza asta și-a luat și serviciu…

TATA: N-am obligat-o eu!

SORA: Nici n-am zis asta. Doar că încearcă din toate puterile să te liniștească. N-o să plece, așa că o să aibă cine să-ți facă de mâncare.

TATA: Tu vorbești? Când nu mergi la școală, stai tot timpul cu ochii în televizor. Ai putea s-o ajuți și tu cu curățenia, cu spălatul…

SORA: Sunt prea tânără… O să mă mărit și-o să fac asta toată viața… Măcar acum să mă odihnesc. Și-apoi, ea face mult mai bine lucrurile astea. Când mai pun eu mâna…

TATA: Când asta?!

SORA: Când se întâmplă, oricum nu e nimeni mulțumit. Tu nu-ți mai găsești paharele norocoase, ea strigă că am zgâriat masa… Așa că mai bine nu fac nimic…

TATA: Stai și citește ziarele…

SORA: Mulțumesc, asta intenționam să fac…

TATA: Auzi? Cât e ceasul? *(Sora îi arată cu mâna ceasul de pe perete)* Nu văd.

SORA: Normal! E 9 și 5 minute.

TATA: Cum adică normal…? Ce vrei să spui? Că am băut prea mult și nu mai văd?

SORA: Nu, spuneam că n-ai ochelarii pe nas… *(Tata se întoarce spre ea, astfel încât să-i vadă ochelarii de pe nas)*

SORA: *(repezit)* Vroiam să spun că e întuneric aici. Ce repede s-a întunecat azi! *(desface larg ziarul)*

TATA: Și zici că e 9? Ce-o fi cu ea, de n-a ajuns încă? Ți-am zis eu că e la discotecă!

SORA: Nu e la discotecă. Probabil că n-a venit autobuzul. Și chiar dacă ar fi fost la discotecă, ce, n-are voie? Are 25 de ani.

TATA: Aha, deci tu știai că e la discotecă!

SORA: Nu e la discotecă! … *(ca o concluzie)* E la bărbați!

TATA: Ce bărbați? Măi, voi ați înebunit? Ce bărbați?

SORA: Am glumit!

TATA: Bărbați, auzi! Da` ce, voi sunteți la vârsta la care să mergeți cu bărbați?

SORA: Tată, ea e la vârsta la care altele au deja copii.

TATA: Nu mă interesează altele!

SORA: Ar trebui să te intereseze…!

TATA: Da` ce, pe ele le interesez eu? N-au decât să facă ce vor, dacă tații lor le lasă. Fetele mele trebuie să crească, să fie pe picioarele lor…

SORA: Tată, am glumit! Nu există alți bărbați în viața noastră în afara ta! Te-ai liniștit?

Tatăl își mai umple un pahar și-l dă pe gât repede.

TATA: Ei i-a plăcut la școală. Lua mereu premiul întâi. Veneam seara de la lucru și mă aștepta pe scări cu diploma în mâini *„Tătuțu, am luat premiu!“*. Ce mândru eram. O luam în brațe și-o duceam așa până la 5. Păcat că s-a prăpădit mamă-ta. Ce s-ar mai fi bucurat… Și nici nu trebuia să preia ea toată munca-n casă… Dar, asta-i viața! Eu am muncit pentru voi. E rândul vostru să aveți grijă de mine, nu? Așa e normal. Părinții își cresc copiii și copiii…

SORA: Își cresc părinții…

TATA: Nu, copiii au grijă de părinți când ei sunt bătrâni și bolnavi.

SORA: Tu nu ești nici bătrân, nici bolnav, dar…

TATA: Dar ce?

SORA: Anul trecut, când vroia și ea să plece la munte cu prietenul ăla al ei, studentul ăla la drept…

TATA: Neajutoratul ăla care o suna de 10 ori pe zi? Ăla care nu putea nici să-și cumpere o pereche de șosete fără s-o întrebe ce părere are? A sunat-o odată că îl prinsese controlorul în autobuz și nu știa ce să facă… Un adevărat bărbat pentru fetița mea!

SORA: Ăla! Nici mie nu-mi plăcea, dar ea da. În sfârșit. Vroia și ea să plece și, în seara de dinainte, ne-au sunat de la spital. Te duseseră acolo direct de la… bar, unde sărbătoriseși nu știu ce…

TATA: Cum ce?! Ieșise Dorin la pensie! Trebuia să sărbătorim! Și când am ieșit eu la pensie, am sărbătorit!

SORA: *(cu subînțeles)* Mi-aduc aminte. Important e că n-a mai plecat. A trebuit să vină de trei ori pe zi la spital, cu supă…

TATA: Și ce e rău în asta? Și-așa nu era ăla de ea.

SORA: Nu asta e ideea…

TATA: Dar care?

SORA: Lasă…

Sora citește ziarul și tatăl se leagănă pe picioarele din spate ale scaunului.

TATA: Auzi? *(pauză)* Tu crezi că din cauza mea… nu se duce ea la facultate?

SORA: Nu știu, tată. Nu cred…

TATA: Nici eu nu cred. În fond, nu i-am spus niciodată să nu meargă la facultate. Dacă vrea, e liberă să plece…

Intră Fata. Își dă jos geaca și se descalță. Îl pupă pe obraz.

FATA: Nu plec nicăieri. Ți-am mai spus de atâtea ori că nu plec nicăieri.

TATA: Dar nu pentru că nu te-aș lăsa eu…

FATA: Nu, tată, nu pentru că nu m-ai lăsa tu… Nu vreau eu pentru că nu v-ați descurca fără mine. Și apoi, ce mare scofală facultatea asta? Poți să reușești în viață și fără facultate… Uite medicamentele. Ați mâncat? *(tatăl și sora o privesc)* Evident că nu. O să muriți de foame dacă eu n-o să vin într-o zi acasă…

TATA: Dar de ce să nu vii? Unde să te duci?

FATA: Oriunde. Mă mărit și gata. Plec la casa mea.

TATA: Cum să te măriți?

SORA: La primărie…

TATA: Și pe noi cui ne lași?

FATA: Pe tine te las în grija ei…

SORA: Nu, mulțumesc… Eu sunt anemică…

FATA: Doar nu trebuie să-l duci în spate… faci de mâncare, speli și tu rufele… Ce mare lucru? Dai cu aspiratorul!

SORA: (*sărind din pat)* Nu, nu cu aspiratorul!

FATA: Cu mătura…

SORA: *(căzând în genunchi)* Nu ne părăsi! Te rugăm, nu ne părăsi. *(fata dă să plece, sora vine în genunchi după ea)* Nu ne părăsiiiiiii! Fac orice pentru tine…

FATA: Bine, pune masa!

SORA: *(se ridică brusc)* Ei, nu chiar orice! Uite, o să-ți spun dacă te-a căutat cineva la telefon…

FATA: Ei, atunci, nu mai plec. Pot să merg să pregătesc ceva de mâncare?

TATA: Chiar mă întrebam când o să lăsați joaca. Mi-e foame.

Fata scoate din dulap fața de masă, farfurii, tacâmuri și începe să le aranjeze împreună cu sora ei. Îl iau pe tatăl cu scaun cu tot și-l duc mai încolo.

FATA: Azi mi s-a-ntâmplat ceva foarte interesant la servicu. D-aia am și întârziat.

TATA: Eu credeam că ai fost la discotecă.

FATA: N-am fost. Așa… la serviciu, ziceam…

SORA: Ziceai că ți s-a-ntâmplat ceva interesant… Al 100-lea pantof maro de anul acesta a fost găsit!

FATA: Nu…

SORA: Ai returnat proprietarului chipiul pierdut acum 35 de ani, când era flăcău în permisie la fata vecinului…

TATA: Hai, mai taci și las-o să zică. Zii!

FATA: A venit azi la birou un tânăr.

SORA: Frumos?

FATA: Nu știu.

SORA: Cum nu știi? Nu erai acolo?

FATA: Ba da. Cred că e drăguț. A venit și a zis că nimeni n-are nevoie de el și, prin urmare, se consideră pierdut. Că nu s-a căutat și, prin urmare, nu s-a găsit. Și unde putea să meargă, dacă nu la Biroul de obiecte pierdute?

SORA: Eu cred că te-a urmărit și a găsit un pretext ca să intre în vorbă cu tine.

FATA: Nu cred. Părea foarte serios. Ba chiar mi-a dat de gândit. Cât de singur să te simți ca să te consideri bun de biroul obiectelor pierdute? M-am gândit

pe drum că, în fond, orice om nedorit se simte ca un obiect. Ca un tablou pe lângă care treci fără să-l observi. Sau ca o balustradă de care te sprijini fără să-ți dai seama…

TATA: Da, dar și când ai nevoie de o balustradă și n-ai una la-ndemână…

FATA: Hai mă, tată…

TATA: Ziceam și eu… nu mă băgați în seamă…

SORA: Am și eu un coleg cu care nu vorbește nimeni. Habar n-am de ce. Cred că e mai mult o tradiție. Oamenii s-au obișnuit să nu vorbească cu el și nici nu-și mai pun problema. Uneori mă uit la el și-l văd cum stă cu ochii pe geam. Parcă ar aștepta ceva…

FATA: Și tu de ce nu vorbești cu el?

SORA: Da ce, vrei să-mi iasă vorbe? Și dacă el nu vrea să vorbească cu nimeni? Că doar nu întâmplător îl evită toți…

FATA: Asta nu poți ști decât dacă-l întrebi… Dar bănuiesc că nimeni nu vrea să fie ignorat… *(fata merge la bucătărie și aduce un coș cu pâine)*

FATA: Nici nu știu ce nume are. Mi-a spus să-l trec în catastif…

SORA: Și l-ai trecut?

FATA: Da. Mi-a zis că e Omul Pierdut… Că mama lui l-a lăsat în maternitate fără să-i dea nici măcar un nume… Asta e! A trebuit să-l las acolo până mâine. Sper să nu distrugă ceva…

SORA: Multă lume necăjită…

TATA: Ce necăjită? Sunt nebuni de legat… Ca și ăla… săritul ăla cu oglinda…

FATA: Care nebun?

TATA: Nu te-ai uitat la televizor?

FATA: Nu, tată, nu m-am uitat. N-avem voie să ne uităm la serviciu…

SORA: A zis la știri. E, cică, unul care umblă noaptea prin oraș, și oprește oamenii. Și-i întreabă cine sunt.

FATA: Și le face ceva?

SORA: Nu, mă, îi lasă să plece dup-aia.

FATA: Păi, și-atunci, care-i problema?

TATA: Cum care-i problema? Păi ce, e normal să mergi așa, ca omu`, venind de la bu… mă rog, de unde ai treabă, și-ți sare unul în față să te-ntrebe cine ești. Dacă ești bolnav de inimă, nu mai apuci să fii cineva ca să-i răspunzi.

SORA: Și cine e el, domnule, ia să ne spună, cine e el să ne-ntrebe cine suntem noi?

FATA: Dar ce, îi trebuie diplomă ca să te-ntrebe cine ești tu? Tu știi cine ești?

Mie nu mi se pare nimic periculos… Ciudat, poate… dar e mai puțin ciudat decât să te predai la biroul cu obiecte pierdute… *(pleacă în bucătărie. Se aud vase. Sora se așează în pat și răsfoiește ziarele)*

SORA: *(ridicând vocea)* Uite, scrie și în ziare…

FATA: *(de dincolo)* Ce scrie?

SORA: Păi fiecare scrie altceva… *(la fiecare articol, schimbă tonul)* Uite aici „Psihopatul lovește din nou!" Ăsta-i titlul! „Bărbatul care tulbură de câteva zile liniștea nocturnă a locuitorilor orașului nostru, a atacat din nou. Victima a fost o doamnă în vârstă, care n-a dorit să-i facem public numele, care se întorcea de la nepoții săi care stau în cealaltă parte a orașului. Ca de obicei, psihopatul a oprit-o și a întrebat-o cine este. Tulburată de această agresiune nepermisă, doamna n-a reușit să răspundă. În timp ce aceasta căuta din priviri un ofițer de poliție, psihopatul a dispărut în noapte". Ce zici? Săraca doamnă, dacă îi sărea în față și-i striga „bau!"? „Oare câte astfel de agresiuni trebuie să se mai producă, pentru ca ministrul de interne să ia măsuri?" (pauză, în timp ce răsfoiește alt ziar) Uite și aici… „Misteriosul romantic a ieșit iar în oraș". I-auzi, acum e romantic misterios… „Minunata seară de ieri, plină de parfumul primăverii, a fost martora reapariției misteriosului romantic ce oprește oamenii din goana lor nebună spre nicăieri pentru a-i pune în fața propriei identități. Ca de obicei, necunoscutul i-a pus stimatei doamne o mică oglindă în față și i-a pus acea întrebare simplă, dar cu răspunsuri atât de complexe : cine ești tu? Doamna oprită s-a dovedit o adevărată parteneră de discuție. Surse oficiale din primărie ne-au declarat că, la sfârșit, cei doi au mâncat câte o înghețată pe marginea lacului". N-a fost cam frig de înghețată, azi-noapte?… E în toate ziarele! Îți vine să crezi?

FATA: Cum nu se-ntâmplă nimic în oraș…

TATA: Cum nu se-ntâmplă nimic? A fost al doilea campionat național de table. Despre asta nu scrie nimeni nimic. Trebuie acum să sari din tufișuri în fața babelor ca să te bage cineva în seamă.

SORA: *(din alt ziar)* „Guvernul încearcă o nouă manevră de a ne manipula"… I-auzi na! „Surse oficiale…" Alte surse oficiale… „din guvern ne-au declarat sub protecția anonimatului că guvernul realizează un secret sondaj de opinie. Bărbați, în aparență respectabili, opresc cetățenii preocupați de ziua de mâine, pentru a le pune întrebări despre viața lor personală. Aseară, o doamnă a refuzat să răspundă întrebărilor insistente, solicitând o legitimație din partea bărbatului care o oprise. Văzând că nu se lasă păcălită de aspectul său onorabil, bărbatul a dispărut rapid în noapte. Solicităm guvernului să informeze opinia publică în legătură cu scopul acestei noi manevre".

FATA: *(revenind din bucătărie cu farfurii)* Mă întreb dacă bărbatul ăsta există. Dacă nu e doar o invenție a ziarelor ca să se vândă.

TATA: Nu e o invenție. L-a-ntâlnit și Vasile.

SORA: Poștașul?

TATA: Da, poștașul. Dar el nu aude prea bine așa că, până l-a pus pe tânărul acela să-i repete de 4 ori întrebarea, acela s-a plictisit și-a plecat. Dar, cică, nu era amenințător….

FATA: Păi, ce ziceai că poate fi periculos…?

TATA: Normal, acum că e la modă, o să apară tot felul de zărghiți d-ăștia. De unde o să mai știi care-i inofensiv și care vrea să-ți taie gâtul, în timp ce tu-ți storci creierii să-i spui cine ești? Așa că, tu fată dragă, ai grijă, când vii de la discotecă…

FATA: Tată, nu merg la discotecă…

TATA: Da, da, știu eu… Mâncăm?

FATA: Da, haideți la masă.

Se așează cu toții. Fetele își pun supă în farfurii. Tatăl așteaptă.

FATA: Tată, ce aștepți? Parcă ți-era foame.

TATA: Să-mi pui și mie în farfurie.

SORA: Nu poți să-ți pui singur?

TATA: Nu. Știi că nu mai am mâinile tinere ca altădată. N-aș vrea să pătez fața de masă, ca să nu speli atâta.

FATA: *(ridicându-se și punându-i mâncare în farfurie)* Ce grijă ai tu de mine! Vezi, d-aia nu plec eu de acasă… Cine o să mai aibă grijă de mine?

TATA: Și eu, draga mea, eu, ce m-aș face fără tine?

Se închide lumina. Cortina.

Actul 3

Interiorul Biroului de obiecte pierdute. Fata stă la birou și scrie. OP stă pe un scaun, cu privirea ațintită spre ea.

FATA: Ți-am zis de atâtea ori să nu mă mai privești când scriu. Nu mă pot concentra.

OMUL PIERDUT: Și ce scrii?

FATA: Trebuie să copiez separat obiectele care au depășit 5 ani de stat aici…

OMUL PIERDUT: Și asta cere multă concentrare…

FATA: Mai multă decât îți trebuie ție ca să te uiți la mine. Ești aici de o săptămână și nu faci nimic folositor…

OMUL PIERDUT: Cum să fac ceva folositor? Sunt doar un obiect pierdut. Ce, geanta aia face ceva folositor? Stă și ea și se odihnește… Obosită de atâtea mâini care au purtat-o… Și eu mă odihnesc, poftim! *(pauză)* Și-apoi nu-i ade-

vărat că nu fac nimic folositor… Întrețin moralul colegilor mei *(și face un gest larg cu mâna, arătând obiectele din cameră)*…

FATA: Acum ești și coleg cu ele…

OMUL PIERDUT: Păi sigur! Nu împărțim același univers? *(fata își mușcă buzele, concentrată la ceva. Apoi își aduce aminte brusc…)*

FATA: Le întreții moralul? Cui, umbrelelor?

OMUL PIERDUT: *(se ridică în picioare)* Păi sigur! Și genților, și puloverelor de colo. Păi tu crezi că e ușor să fii abandonat în tramvai sau tren, să te trezești pe un raft sau în cuier, singur? Să nu te vrea nimeni? Să ai, așa cum spunea un mare filosof, conștiința incidentalei tale perisabilități…

FATA: A, asta are umbrela aia? Conștiința incidentalei… nu știu ce?

OMUL PIERDUT: Ar putea avea…

FATA: Și tu îi ridici moralul…

OMUL PIERDUT: *(ia umbrela din cuier și o deschide)* Sigur. Săraca, ai idee de câte zile nu mai știe dacă plouă sau e soare? Dacă mai plouă… De unde să știe sărăcuța, de când stă aici, că nu s-a transformat într-un obiect de muzeu…? Poate că pe Pământ nu mai plouă și ea nu mai are nici o speranță să plece de aici…

FATA: Aha, la asta se gândește umbrela… Care, aia albastră? Sau aia maro?

OMUL PIERDUT: Amândouă… Sigur, cea maro a aparținut unui om bogat *(se vede după mânerul de lemn aurit)* și are, într-un fel, o altă concepție despre viață… Mai blazată… Era obișnuită să deschisă rar de tot. Stăpânul trecea din casă în mașină și din mașină direct în birou… Așa că e obișnuită cu un oarecare sentiment de inutilitate… Deși, bănuiesc că e mai ușor de îndurat când stai într-un suport de fier forjat, pe dale de marmură decât când te înghesui într-un cuier scorojit… *(pauză)* Ai putea să le mai deschizi, din când în când, doar așa, ca să mai aibă senzația că respiră…

FATA: Se zice că aduce ghinion să deschizi o umbrelă în casă…

OMUL PIERDUT: *(rotind una dintre umbrele deasupra capului)* Și să deschizi gura în casă ca să spui prostii nu aduce ghinion? *(fata se uită urât la el)* Nu vorbeam de tine… Așaaa… în general… dacă oamenii ar fi urmăriți de ghinion numai pentru că deschid gura degeaba… N-ar mai câștiga nimeni la loz în plic… *(pauză. Închide umbrelele și ia un rulment din raft)* Sau, uite, rulmentul ăsta *(cine ar putea pierde un rulment?)*… Se vede că nu e nou. Probabil că a dus în cârcă un întreg mecanism. Probabil că bunul mers al unei întregi mașinării depindea de el…

FATA: Sau era o simplă rotiță periferică…

OMUL PIERDUT: Întotdeauna ești așa de insensibilă? Și-acum, uite-l aici, aruncat pe raft, ca o bucată oarecare de fier…

FATA: E, lasă, că dacă era foarte util, nu-l pierdea nimeni… Sau îl căuta după

aceea, pentru că, bănuiesc, nu e greu să observi că ai pierdut rulmentul de la motocicletă... Sau de mai știu eu unde... Probabil că au cumpărat unul nou...

OMUL PIERDUT: Păi da, sigur, asta nu înțelegi tu. Ei se simt abandonați. Eu măcar am venit aici de bună-voie, dar ei...? I-a întrebat cineva dacă vor să stea aici? Crezi că pălăriuța aceea înflorată vrea ca, în loc să fie așezată cu cochetărie pe părul ondulat al unei tinere cu ochii strălucitori, să fie trântită așa pe jos, în praf? Ar trebui să fii mai apropiată de obiectele astea... În fond, sunt în grija ta...

FATA: Așa cum pe ele nu le-a întrebat nimeni dacă vor să stea aici, nici pe mine nu m-a întrebat nimeni dacă vreau să am grijă de ele... Și, crede-mă, nu e visul vieții mele să inventariez ceea ce, într-o formă sau alta, aruncă alții...

OMUL PIERDUT: Dar care e visul vieții tale?

FATA: E, asta-i! Și de ce crezi că ți l-aș spune ție?

OMUL PIERDUT: Poate pentru că sunt singurul din camera asta interesat de el?

FATA: Ești, probabil, singurul din orașul ăsta interesat de el. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ți-l spun... Visele spuse nu se mai împlinesc...

OMUL PIERDUT: Asta-i tot din înțelepciunea populară?

FATA: Nu-ți mai spun nimic, că nu ești serios!

OMUL PIERDUT: Ba sunt!

FATA: Ba nu!

OMUL PIERDUT: Ba da! Ba da! Ba da! *(își pune pe cap o pălărie, la subraț ogeantă și în mână umbrela maro. Se înfige în fața ei)* Domnișoară, sunt serios!

FATA: Aș vrea să mă fac doctoriță. De copii.

OMUL PIERDUT: Minunat! Și de ce nu te faci?! Ia primul tren... Uite umbrela mea, că s-ar putea să plouă, ia și geanta pentru cursuri ...

FATA: Ziceai că ești serios...

OMUL PIERDUT: Sunt! *(ia o mină gravă)* Serios...

FATA: Când aveam 6 ani, am fost foarte răcită. Dar știi, o răceală din aceea care îți dă tot organismul peste cap. Un organism de 6 ani nici nu e prea greu de dat peste cap. Ai mei nu m-au dus de la început la doctor. Au tot încercat metodele alea... știi tu...

OMUL PIERDUT: Populare...

FATA: Da... Și, într-o noapte, când aveam deja 40 de grade și ceream insistent bomboane roz, m-a luat tata în brațe, m-a învelit într-un palton, mi-aduc aminte și acum mirosul, greu, de tutun și naftalină, și a plecat pe jos spre spital. Acolo a intrat ca viforul în sala de gardă... O doctoriță tânără m-a pus imediat în pat... Nu-mi aduc aminte foarte multe dar... o să râzi... în una din trezirile mele

agitate, a băgat mâna în buzunar și mi-a dat 4 bomboane roz… De multe ori, după aceea, m-am întrebat dacă n-a fost totul doar o invenție de-a minții mele înfierbântate… Îți dai seama că n-am avut curaj s-o întreb… dar știu că mi s-a părut un miracol… Și că mă făcuse bine și că-mi dăduse bomboanele… Cred că al doilea eveniment mi s-a părut mai miraculos… Și, de-atunci… ei, nu chiar de-atunci… dar s-ar putea să fi fost primul moment care m-a împins spre asta, am decis să mă fac doctor de copii…

OMUL PIERDUT: Pediatru…

FATA: Nu pediatru… Ce știe un copil ce-i ăla pediatru…? Doctor de copii…

OMUL PIERDUT: Și?

FATA: Și nimic… Sunt doctor de genți și umbrele pierdute…

OMUL PIERDUT: Și de oameni pierduți…

FATA: Și nici măcar asta nu sunt, după cum ziceai… Nu mă interesează frământările lor interioare…

OMUL PIERDUT: Sunt convins că ai fi un minunat doctor de copii…

FATA: Ești drăguț…

OMUL PIERDUT: Știu… De aceea, domnișoară, îmi permit să vă invit la o plimbare prin universul acesta pierdut ca să-mi spuneți de ce nu vă faceți dumneavoastră doctor de copii… *(în timp ce vorbește, îi oferă o pălărioară, o geantă jerpelită și o umbrelută și-i oferă brațul. Fata îi prinde brațul și încep să se plimbe încet, agitând umbrelele în jurul biroului)*

FATA: Pentru că, pur și simplu, nu se poate… Nu poți face în viață numai ce vrei…

OMUL PIERDUT: Domnișoară, dar sunteți un adevărat izvor de pilde și zicale… Și de ce, mă rog, nu poți pleca la facultate? *(se desprinde un pas de ea și-o măsoară de sus până jos)* Așa, la prima vedere, păreți deșteaptă… *(ea îi dă pălăria peste nas)*

FATA: Pentru că nu pot. De când s-a dus mama, n-are cine să aibă grijă de tata și de sor-mea… Tata… după… a început să… dar nu foarte mult…

OMUL PIERDUT: Să ce?

FATA: E, să bea… Dar nu mult… Doar că nu mai are chef de altceva… Singura lui bucurie e când ajung acasă și-i încălzesc mâncarea. Și sor-mea… poate am răsfățat-o puțin.. Dar știam cât îi e de greu fără mama…

OMUL PIERDUT: Și ție nu ți-e greu?

FATA: Ba da, dar cineva trebuie să fie tare…

OMUL PIERDUT: Și te-au ales pe tine…

FATA: Păi cine? N-are cine să facă ordine în casă, să spele, să calce, să facă de mâncare, să ia medicamentele, să o ajute pe sor-mea la lecții… Dar nu-mi

pare rău... Mă bucur că îi pot ajuta...

OMUL PIERDUT: Și tu?

FATA: Eu, ce? Nu ți-am spus... eu mă bucur că au nevoie de mine...

OMUL PIERDUT: Dar tu, tu n-ai nevoie de tine?

FATA: Ia uite cine întreabă! Omul pierdut!

OMUL PIERDUT: Faptul că nu pot răspunde la o întrebare nu înseamnă că n-o pot pune altora...

FATA: Păi sigur, ești meșter la întors căruța să-și sucească boii picioarele...

OMUL PIERDUT: Adică așa? *(și se răsucește brusc)*

FATA: Adică așa! *(și trage și ea în partea opusă)*

În timp ce cei doi se agită, trăgând care-ncotro, pe ușă intră o doamnă cu o floare în mână. Are o coafură ciudată, cu părul ondulat destul de ciufulit. Se oprește și se uită la cei doi. Iese și se uită la firmă. Se întoarce. Cei doi se liniștesc brusc. Ea își dă jos pălăria. Doamna se îndreaptă spre el. OP o arată pe fată cu mâna.

OMUL PIERDUT: Eu sunt în trecere pe aici...

DOAMNA: Domnișoară, aici e Biroul Obiectelor Pierdute?

FATA: Da.

OP se apropie și se uită insistent la părul ei. Doamna se întoarce spre el.

OMUL PIERDUT: Nu mă băgați în seamă...

DOAMNA: *(întorcând din când în când capul spre OP)* Domnișoară, am venit să las un obiect găsit...

FATA: Sigur. Un moment... *(deschide catastiful)* Ce-ați găsit doamnă?

DOAMNA: O floare.

OMUL PIERDUT: O floare!

FATA: Ați găsit o floare?

OMUL PIERDUT: O floare adevărată?

FATA: Nu din plastic?

OMUL PIERDUT: O floare, floare? Din aceea care miroase?

DOAMNA: *(total dezorientată)* Nu știu, că...

FATA: Cum, n-ați mirosit-o?

OMUL PIERDUT: Păi, la ce-i bună o floare, dacă n-o miroși?

DOAMNA: *(își face curaj)* Eu am venit doar s-o las aici. Am găsit-o pe

banchetă, în autobuz... N-o puteam lăsa acolo...

OMUL PIERDUT: Sigur, dacă venea controlorul și-i dădea amendă...?

FATA: Și de ce ați adus-o aici?

DOAMNA: Păi, n-ați spus că aici e Biroul Obiectelor Pierdute?

OMUL PIERDUT: Ba, aici e, dar vă întreba de ce ați adus-o ...

DOAMNA: Dar ce era să fac cu ea?

OMUL PIERDUT: S-o duceți acasă!

DOAMNA: Cum s-o duc acasă? Nu-i a mea! Eu nu duc acasă pe cine nu cunosc!

FATA: Sunt convinsă că cea care a pierdut-o s-ar bucura s-o știe undeva, pusă în apă, luminând o cameră...

DOAMNA: Eu n-am timp s-o pun în apă... Și în cameră am 4 becuri de 100...

FATA: Doamnă, dar e atât de frumoasă! Uitați-vă, e roșie ca un apus... Imaginați-vă o întreagă pajiște așa...

OMUL PIERDUT: Lasă, să nu-și imagineze, c-o aduce pe toată la obiecte pierdute...

FATA: Stați cu spatele la pământ și florile vă mângâie fruntea. Ia gândiți-vă! Nu v-ați dori să fiți o floare ca ea?

DOAMNA: Nu, mulțumesc. Eu sunt foarte mulțumită așa cum sunt. N-aș vrea să mă uite cineva în autobuz...

OMUL PIERDUT: Și petalele sunt ca niște aripi... Vreți să i le frângeți? Nici o floare nu va mai avea curajul să se avânte spre cer...

DOAMNA: Eu nu vreau decât... *(hotărâtă)* Știți ce, astea sunt poetisme... Eu sunt om serios, n-am timp de așa ceva...

OMUL PIERDUT: Și, după ce se usucă... O puneți la presat...

FATA: Sau îi smulgeți petalele : vă iubește... nu vă iubește...

DOAMNA: Domnișoară, sunt măritată...

OMUL PIERDUT: Doamnă, știți ce, în fond și la urma urmei, o puteți lua acasă și gătiți pentru cină... soțului. Sunt convins că o să se bucure...

FATA: Multe flori se mănâncă. Mare atenție la condimente...

OMUL PIERDUT: Zău așa, dacă tot v-ar da viața peste cap, în halul ăsta, mai bine o mâncați...

DOAMNA: Domnule, dar dumneata cine ești? Și ce faci aici?

OMUL PIERDUT: Ce face orice obiect, mă rog, dacă țineți la detalii, orice om,

pierdut. Aștept să mă ia cineva acasă. Dumneavoastră n-ați avea nevoie de cineva ca mine?

DOAMNA: *(oripilată)* NU!

OMUL PIERDUT: Păcat. Aș putea să vă tund… *(Doamna se uită urât la el)* Sau nu…

DOAMNA: Știți ce? Țineți asta! *(și-i dă floarea, după care iese agitată)*

OP îi dă floarea fetei. Aceasta o ia și-o miroase. Se stinge lumina.

Actul 4

Noapte. Pe o bancă stă tatăl. E destul de ametit. Vorbește singur.

TATA: Dacă ai vrut fete! Uite, ai fete! Două! Dacă vroiai băieți, era mai simplu! Dar de ce să ai o viață simplă?! Nuuuu! Tu ai vrut fete! Trei! Nu, că una s-a dus… Două fete! Și au mai și crescut! Nu puteau să rămână mici, la păpușelele lor și la rochițele lor înflorate? Să-ți sară în brațe și să te întrebe „tăticule, ce e aia strambulină?“, „Ce-i aia?“, „Strambulină, tati!“. „Trambulină, draga mea!“ Nuuu! Trebuia să crească… Ca să stai tu, om bătrân, cu frica în sân că azi vine una la tine și-ți prezintă vreun coate-goale, cu aere de intelectual, și-ți spune: „uite tati, el e Roberto… sau Mugurel… sau Ahmed. Ne căsătorim! Urează-ne baftă. Pa!“… Și tu ce să faci? Bătrân și bolnav… Și rămâi singur, și te mănâncă moliile, dacă nu mori de foame mai întâi…

Din spate apare OP.

OMUL PIERDUT: Cred că exagerați… *(se așează)*

TATA: *(îl ignoră)* Sau, mai rău… Vine într-o zi cu un copil de mână și ți-l prezintă ca fiind nepotu-tău… Că, vrei nu vrei, trebuie să stea cu el la tine… Și tu o certi, și-i spui că ai avertizat-o… Și ea se supără și se mută la sor-sa… Și tot la molii ajungi…

OMUL PIERDUT: Exagerați!

TATA: Ce știi dumneata, domnule? Ai fete?

OMUL PIERDUT: Nu.

TATA: Atunci taci. N-ai de unde să știi dacă exagerez…

OMUL PIERDUT: În primul rând că nu sunteți chiar așa de bătrân și de bolnav… În al doilea rând, chiar dacă o să plece la casele lor, fetele n-o să vă lase să muriți de foame… sau mâncat de molii…

TATA: *(agitat)* De unde știi dumneata ce-ar face fetele mele? Și de unde știi dumneata cât sunt de bătrân și de bolnav? Dacă eu spun că sunt, așa sunt, clar?! *(pauză)* De unde știi dumneata cine sunt eu?

OMUL PIERDUT: Nu știu. Dumneavoastră știți?

TATA: Păi și-atunci ce vor... Ce să știu?

OMUL PIERDUT: Cine sunteți?

TATA: Cum să nu știu cine sunt? Dar de ce mă întrebi dumneata asta...? Domnule, parc-ai fii ăla de care scriu ziarele...

OMUL PIERDUT: Psihopatul romantic, angajat al guvernului?

TATA: Ăla, ăla!

OMUL PIERDUT: Ăla sunt...

TATA: Fugi de-aici!... Oi fi având și oglindă...

OMUL PIERDUT: *(scoate oglinda din buzunar)* Am!

TATA: Ei, drăcia naibii... Acum n-o să-mi tai gâtul, nu? Și nici bani n-am, că tocmai i-am cheltuit pe toți la... mă rog, undeva.

OMUL PIERDUT: Nu vreau banii dumneavoastră Vreau doar să-mi spuneți cine sunteți...

TATA: Da` de ce vă interesează?

OMUL PIERDUT: Cum de ce? Nu-i normal să te intereseze cine sunt ceilalți oameni...? În ce cred, ce iubesc, ce urăsc, ce visează...?

TATA: Nu!

OMUL PIERDUT: De ce?

TATA: Pe ei îi interesează cine sunt eu? Nu! Și-atunci? De ce m-ar interesa pe mine cine sunt ei...?

OMUL PIERDUT: Dumneavoastră ați desfăcut, când erați mic, vreun aparat de radio să vedeți ce-i prin el?

TATA: Nu... A, ba da, dar nu era un radio... era aparatul de ras nemțesc al lui taică-miu...

OMUL PIERDUT: Ați văzut?

TATA: Ce să văd? Doar nu e același lucru?

OMUL PIERDUT: Sigur că nu... Doar că de oameni avem mai multă nevoie decât de aparatul de ras...

TATA: De ce avem nevoie de ei?

OMUL PIERDUT: Nu știu exact. Poate asta încerc să aflu... Cum facem ca ceilalți să aibă nevoie de noi...

TATA: Și nu-ți pierzi timpul cu asta?

OMUL PIERDUT: N-am altceva mai important de făcut... Și-apoi, e așa de interesant să-i observi pe oameni când încearcă să răspundă la întrebarea asta...

TATA: Da` de ce? E simplă întrebarea… Toți știm cine suntem…

OMUL PIERDUT: Dumneavoastră cine sunteți?

TATA: Eu?

OMUL PIERDUT: Da, dumneavoastră. Uite, luați oglinda asta, uitați-vă în ea și spuneți-mi cine sunteți…

TATA: Nu-mi trebuie oglinda pentru asta… *(OP i-o pune în mână. Tatăl se uită amuzat în ea)* Păi, dacă e după asta, sunt un bătrân amețit, cu cearcăne și riduri mari, cu ochii cenușii și neclari… Dar n-am fost mereu așa, să știi… Am fost și eu tânăr… Fără riduri și cearcăne… Și nici n-aveam nevoie de… asta *(arată spre o sticlă așezată la picioul băncii)* ca să treacă zilele… *(se însuflețește)* O iubeam pe soția mea. Visam să mă fac pilot. Iubeam avioanele. Am crescut lângă un aeroport militar și de mic eram fascinat de ușurința cu care obiectele acelea greoaie se desprindeau de pământ… Ca niște păsări delicate… Când m-am îndrăgostit de ea, o luam cu mine și stăteam ore în șir, cu spatele pe pământ și urmăream cum zboară pe deasupra noastră… Mă rog, ne mai și pupam din când în când…, așa, între două decolări… *(se oprește și se uită lung în oglindă)* Da… vroiam să ajung pilot… Știam fiecare tip de avion după sunetul motorului… *(tace)*

OMUL PIERDUT: Și ce s-a-ntâmplat?

TATA: S-a-ntâmplat că s-a născut fata cea mare… A trebuit să-mi găsesc repede de muncă… Nu-mi mai puteam permite facultatea… M-am angajat în fabrică… Apoi… știi cum e… Au trecut anii… A venit și-a doua fată… Știi, eu mi-am dorit fete…

OMUL PIERDUT: Da, am auzit…

TATA: Apoi, într-o zi, nevastă-mea s-a prăpădit… S-a dus… într-o seară de aprilie… Și-am rămas doar cu fetele. Ele au fost viața mea… Nu-mi pare rău, să știi… *(pauză)* Mulțumit? *(încearcă să-i dea înapoi oglinda, dar OP îi împinge mâna)*

OMUL PIERDUT: Nu… Vroiam să știu și cine sunteți acum, nu doar cine ați fost…

TATA: Păi, cine să fiu… Dumneata nu vezi? *(se uită iar în oglindă)* Cine sunt? Un bătrân care așteaptă să plece … Un bătrân singur… Da, da, știu că am două fete care mă iubesc… Dar… o să plece într-o zi și-o să fiu cu adevărat singur… Până atunci, încerc să nu mă gândesc și mă ajută și asta *(arată iar sticla)*… Un bătrân singur… O pacoste… Crezi că nu știu că fata cea mare nu pleacă doar pentru că n-are inima să mă lase singur? Dacă m-aș duce, ar putea și ea să-și urmeze visele… Sper să aibă mai mult succes decât mine…

OMUL PIERDUT: Eu cred că ar vrea să-și împlinească visele și dumneavoastră să fiți acolo ca să vă bucurați pentru ea…

TATA: *(pare că nu-l aude)* Cine sunt? Nu poți să spui așa, la repezeală și în câteva minute, cine ești…

OMUL PIERDUT: Ziceați că e simplu…

TATA: E… dar nu la ora asta… E târziu…

OMUL PIERDUT: Nu, nu e… Nu v-a mai rămas nimic din visele de tinerețe…? Din pasiunile de atunci?

TATA: Cred că m-ar aresta dacă m-aș apropia de aeroport să mă mai uit la avioane… Pasiuni? Nu mai știu… Îmi plăcea, pe vremuri, să fac tot felul de păsări din lemn… Tot cu gândul la zbor…

OMUL PIERDUT: Și?

TATA: *(nu înțelege la început)* A, cu păsările? Ce-i cu ele…?

OMUL PIERDUT: De ce nu mai faceți?

TATA: Pentru că ar fi caraghios… Bătrânii nu se joacă cu bucățele de lemn… *(pauză)* Și-apoi, îmi tremură și mâinile… *(brusc)* Dar gata cu atâtea povești… Norocul dumitale că eram obosit și nu vroiam să mă ridic… Am spus numai prostii… Sunt convins că ai auzit povești mult mai interesante decât asta…

OMUL PIERDUT: Unele da, altele nu… Dar multe seamănă cu asta… Oricum, nici n-aveți idee ce ciudat reacționează oamenii când le pui o oglindă în față… Asta când nu-ți dau peste mână înainte…

TATA: Cum să-ți dea peste mână…?

OMUL PIERDUT: Uite-așa! Credeți că toată lumea are chef, așa, hodoronc-tronc, să se uite în oglindă? Unul m-a alergat prin tot cartierul urlând că i-am atins dreptul la imagine… Dar n-a fost cel mai rău… O doamnă a început să plângă în hohote și m-a amenințat că mă dă în judecată pentru daune morale… Cică i-am tulburat echilibrul interior…

TATA: Adevărul e că-ți sare inima din piept când țâșnește cineva din tufișuri cu o oglindă în mână…

OMUL PIERDUT: Cred că nici dacă aveam un pistol în mână nu-i speriam pe unii atât de tare… Dar nu toți sunt așa… Cu unii termin repede… Ori știu cine sunt ori recunosc că habar n-au… În câteva cazuri a fost chiar simplu de tot… Un tip îmbrăcat cu Armani s-a uitat tacticos în oglindă preț de un minut, și-a aranjat cravata, s-a scărpinat în nas și mi-a zis oficial „No comment!“. Sau o domnișoară care m-a întrebat de cinci ori dacă nu cred că ar trebui să-și facă operație estetică. Știți dvs… *(face un semn semnificativ la piept)* Ăștia nu-ți răpesc mult timp… Cu cei care o scaldă durează mai mult… Să-i vezi cum se ambalează… Încearcă să mă convingă de te miri ce… se contrazic singuri… se laudă și apoi se ceartă singuri… Unii vor să mă invite acasă la ei ca să vorbesc cu rudele, să văd că ceea ce spun ei e adevărat… Că sunt așa cum spun… Alții mă invită la masă… Și mă roagă să nu spun nimănui ce-am aflat… Unii îmi povestesc viața nu știu cărui personaj de roman sau telenovelă… Iar eu… Ei bine, dacă ei se cred, eu ce să fac? *(pauză)* Mda… Imagini frumoase sau sumbre, triste sau pline de optimism, colorate de credință sau uniformizate de blazare… unele sunt vii de oameni, altele înghețate în intersecții pustii… Multe peisaje

suprarealiste sau impresioniste... Știți cum sunt... Ca tablouri atârnate pe perete, pe care le privești în grabă... Doar că multe sunt... cum să vă spun... bidimensionale... Și ești incapabil să descoperi tușa pictorului...

TATA: Auzi, domnule? Dar dumneata știi cine ești?

OMUL PIERDUT: Nu mai mult decât alții...

TATA: Și de ce nu folosești oglinda?

OMUL PIERDUT: Cine, eu? Să fim serioși... Important nu e ce vezi în oglindă ci cine se uită în ea...

Se stinge lumina.

Actul 5

În Biroul de obiecte pierdute. Fata, urcată pe un scaun, aranjează obiecte în rafturi. De dincolo vine OP cu brațele pline de genți și alte lucruri

OMUL PIERDUT: Nuntlg...

FATA: Ce zici acolo?

OMUL PIERDUT: *(scoțându-și mânerul unei genți din gură)* Nu înțeleg ce te-a apucat curățenia.

FATA: Trebuie, din când în când, să mai fac și ordine... Obiecte tot vin și foarte puține pleacă...

OMUL PIERDUT: Cum îți spuneam... proprietarii nu mai au nevoie de ele...

FATA: Mă rog. Și trebuie să fac loc și pentru noile venite...

OMUL PIERDUT: Ai observat că ai început să vorbești despre ele ca despre niște ființe...?

FATA: Probabil din cauza prezenței tale printre ele... După trei săptămâni m-am obișnuit să vă văd în fiecare zi împreună... *(face o pauză, după care continuă)* Eu tot nu înțeleg cum te mulțumești cu statutul de om pierdut... N-ai mândrie? Chiar așa, poți accepta cu seninătate că ești inutil?

OMUL PIERDUT: Lucrurile evidente ar trebui acceptate cu seninătate... Dar nu despre mândrie e vorba...

FATA: Dar despre ce?

OMUL PIERDUT: Despre faptul că sunt liber!

FATA: Liber?

OMUL PIERDUT: Da, liber! Nu depind de nimeni, nu depinde de mine nimeni pe care aș putea răni. N-am responsabilități... Nu trebuie să am grija a nimic și

a nimănui... Ce poate fi mai frumos decât asta...?

FATA: Exact contrariul...

OMUL PIERDUT: Nu cred... Parcă tu spuneai că nu facem întotdeauna ce vrem... Și că nu toate visele devin realitate...

FATA: Eu spuneam că nu orice vis trebuie să devină realitate. Asta nu înseamnă să nu visezi...

OMUL PIERDUT: Dar ce, dacă sunt un Om Pierdut, nu visez? Visez, să știi!

FATA: Da, să te găsească cineva... Probabil asta visează și desfăcătorul ăsta de conserve... Și tot visează de vreo 4 ani, de când e aici... dar el nu poate face nimic pentru asta...

OMUL PIERDUT: Și eu ce vrei să fac? Să ies în stradă și să strig : Alo, sunt aici! Găsiți-mă! *(trântește restul obiectelor pe jos și iese supărat)*

Fata dă să meargă după el, dar renunță. Se întoarce la birou și ia câte un lucru pe care îl pune în dulap. Intră o doamnă cu un cățel de pluș în brațe.

DOAMNA 1: Bună ziua!

FATA: Bună ziua.

DOAMNA 1: Am venit...

FATA: Da...

DOAMNA 1: Bine, e clar că am venit...

FATA: Da...

DOAMNA 1: Dar nu știți de ce ...

FATA: Nu...

DOAMNA 1: Să vă spun eu. Am adus un câine.

FATA: Un câine...

DOAMNA 1: Da, un câine... De fapt, nu e un câine viu...

FATA: Nu e viu...

DOAMNA 1: Nu... E din pluș. E tot câine, nu? Adică nu e mai puțin câine pentru că e din pluș, nu?

FATA: Bănuiesc că nu. Și l-ați adus aici...

DOAMNA 1: Ca să-l las. Poate îi lipsește stăpânului.

FATA: A, l-ați găsit.

DOAMNA 1: Da... într-un fel... *(pune câinele pe podea)* Vedeți, e o poveste mai ciudată... Eu sunt pictoriță... *(așteaptă, dar dacă vede că fata nu spune nimic, continuă)* Și pictez... de obicei prin parcuri... Pictez copiii, pomii în floare sau părăsiți de frunze, bătrânii care se țin de mână... lacul...

FATA: *(răbdătoare)* Așa…

DOAMNA 1: Uneori mă duc în zori… Sunt singură în parc… Mă știu și gardienii public… Unul m-a rugat să-i fac portretul ca să-l dăruiască prietenei… dar m-a rugat să-l pictez în uniformă de locotenent de poliție…

FATA: Așa…

DOAMNA 1: Da… Uneori mă prinde și seara în parc. Și noaptea, uneori… Nu mă pot desprinde de imaginea lunii… Parcă de fiecare dată luminează altfel lucrurile… Ei bine… mie mi-e frică de câini… Și, de fiecare dată când întârzii mai mult în parc, sunt speriată la gândul că s-ar putea să mă muște un câine… ba chiar îngrozită… Dumneavoastră ați fost mușcată vreodată?

FATA: Nu.

DOAMNA 1: Nici eu, dar am auzit că poți turba… Așa că, atunci când mă trezesc din febra picturii și constat că e noapte, îmi strâng repede șevaletul și pensulele și mă grăbesc spre ieșire… Ei bine, în ultimele două dăți, am avut o senzația acută că sunt urmărită. Mai exact aveam impresia că cineva mă privește dintr-un tufiș de nebunele. M-am gândit imediat la un câine, nu? Și, evident, câine, mușcătură, turbare… Știți dumneavoastră. Ei bine, aveam de ales între pictură și fugă. M-am gândit: ce e mai importantă, eu sau frica mea? Dacă mă lăsam în seama fricii, nu mai puteam merge în parc să pictez. Și ce rost mai avea viața mea, atunci? Am decis singură să-mi înfrunt frica. Așa că, următoarea seară, în loc să-mi strâng șevaletul, m-am îndreptat hotărâtă spre tufiș. Și, ce să vezi? *(așteaptă întrebarea)*

FATA: Ce să vezi?

DOAMNA 1: Un câine. *(în acest moment intră OP. Nu-l vede nimeni, dar el vede câinele și se lasă de-a bușilea și se apropie de animalul de pluș)* Dar nu orice câine. Acest câine *(îl arată cu mâna, fără să se uite la el)* Maro și nevinovat. Sigur că am râs de mine și de frica mea… L-am luat în brațe și m-am uitat să văd cum îl cheamă… Știți că, de obicei, scrie pe zgardă… Vă dați seama ce speriată fusesem, totuși… Doar ăsta e din pluș, n-are zgardă… În sfârșit, l-am adus aici ca să-l las, poate l-a pierdut vreun copil… *(se întoarce spre câine și rămâne cu mâna în aer. OP se strâmba la câine)*

OMUL PIERDUT: Nici o problemă. Sunt de-al casei. Drăguț câine…

DOAMNA 1: Mulțumesc… cred…

OMUL PIERDUT: Ce rasă e?

DOAMNA 1: Nu știu… e din pluș…

OMUL PIERDUT: Asta văd și eu. Dar ce rasă e…?

DOAMNA 1: Nu știu, că nu-i al meu…

OMUL PIERDUT: Cum nu-i al dumneavoastră? Văd că stă lângă piciorul dumneavoastră. Câinii nu stau așa cuminți decât lângă piciorul stăpânului.

DOAMNA 1: Doamna l-a găsit în parc.

OMUL PIERDUT: Și de ce l-ați adus aici? Nu vă plac câinii?

DOAMNA 1: Ba da… dar acesta nu-i al meu… După cum îi spuneam domnișoarei, l-am găsit… Știți, eu sunt picto…

FATA: *(intervine precipitat)* E o poveste lungă…

OMUL PIERDUT: Dacă vă plac câinii, de ce nu vă luați unul?

DOAMNA 1: Pentru că eu stau într-o garsonieră și n-aș avea loc și de el. Și sunt total nepractică… Eu cu pictura…

OMUL PIERDUT: Păi, atunci, nu înțeleg de ce nu-l păstrați pe acesta. E frumos, curat… Are urechile galbene… De ce nu-l vreți?

DOAMNA 1: Pentru că nu-i al meu… E al altcuiva… Și poate îi simte lipsa.

OMUL PIERDUT: Dacă îi simțea lipsa, venea după el în parc… Vedeți, eu cred că e un câine fără adăpost…

FATA: Un câine comunitar…

DOAMNA 1: De pluș?

OMUL PIERDUT: De pluș, desigur… Ce, câinii de pluș nu trebuie protejați de comunitate? *(latră la câine)* Vedeți, e și cuminte, nu răspunde la provocări…

FATA: Doamnă, îl trec sau nu?

DOAMNA 1: Nu mai știu… Adevărul e că e drăguț…

OMUL PIERDUT: Și nici nu mănâncă. Nu trebuie dresat, nu trebuie plimbat, nu-l apucă pandaliile… E câinele ideal…

DOAMNA 1: Domnule, să știți că par, nu sunt și nebună. Nu e un câine adevărat…

OMUL PIERDUT: Doamnă, ce înseamnă adevărul azi? Dumneavoastră, eu, ea… suntem adevărați? Oare nu cumva doar ne închipuim că suntem adevărați, în timp ce câinele ăsta râde de noi?

FATA: Și-apoi, oare nu avem nevoie să simțim ce înseamnă falsul, ca să-l putem deosebi apoi de adevăr?

OMUL PIERDUT: Haideți… ajutați-ne… cu un obiect pierdut mai puțin pe lume și cu unul găsit mai mult…

FATA: De ce să se umple aici de praf? Aici n-are nevoie nimeni de el.

DOAMNA 1: Credeți c-aș putea să-l iau?

OMUL PIERDUT: Sigur, noi nu știm nimic, n-am văzut nici un câine…

FATA: Și o să vă amintească mereu de cum v-ați înfruntat frica…

DOAMNA 1: *(mai convinsă, scoate o carte de vizită din poșetă)* Uitați, vă las telefonul meu. Dacă vine cineva și-l caută, i-l dați…

OMUL PIERDUT: Sigur... dar sunt convins că o să îmbătrânească lângă dumneavoastră... *(doamna se uită strâmb)* Glumeam...

DOAMNA 1: *(ia câinele în brațe)* La revedere! *(iese)*

OMUL PIERDUT și **FATA:** La revedere!

OMUL PIERDUT: Ai văzut ce simplu... Un om și un obiect mai fericiți...

FATA: Da... s-ar putea să ai dreptate... Poate ar trebui să deschidem mai larg ochii și să fim mai atenți la tot ce ne înconjoară... Poate că lumea nu e chiar atât de meschină pe cât ne-o construim noi în jurul nostru...

OMUL PIERDUT: Sigur nu e... Mi-a venit o idee... De ce se cheamă Biroul Obiectelor Pierdute...?

FATA: Pentru că aici sunt obiecte pierdute de oameni...

OMUL PIERDUT: Greșit! Sunt obiecte găsite de oameni!

FATA: Păi, nu-i același lucru...?

OMUL PIERDUT: *(zâmbind îngăduitor)* Nu-i... Sunt convins că se pierd mult mai multe obiecte decât sunt găsite... De ele nu mai știm nimic... oamenii le uită... le înlocuiesc... Dar cele găsite... Ideea că există un loc în care se află astfel de obiecte găsite îi face pe mulți să nu se resemneze...

FATA: Adică e mult mai important că sunt găsite decât că au fost pierdute?

OMUL PIERDUT: Desigur!

FATA: Îți dai seama că asta e valabil și la oameni, nu?

Se stinge lumina brusc.

Actul 6

Dimineață. Interiorul Biroului. Fata intră, cu un obiect la subraț. Îl pune pe birou. Se uită în jur. La un moment dat, ia o umbrelă și, privind în stânga și-n dreapta, o deschide, o pune jos, după care ia alta și-o deschide și-o pune pe podea. Dă drumul la radio și face câțiva pași de dans. Intră OP.

OMUL PIERDUT: Dar ce veselă ești în dimineața asta! Ai un motiv anume, sau...?

FATA: N-am un motiv anume. Pur și simplu e o dimineață minunată. De fapt, există ceva... dar nu-i pot spune motiv... tata n-a mai fost aseară cu băieții... A stat toată noaptea închis la el în cameră. Și când m-am trezit, mi-a dat asta... *(desface pachetul de pe birou. E o pasăre cu aripile deschise, sculptată în lemn)* N-a mai meșterit el așa ceva de când eram mică, și-mi sculpta păpușele în lemn, ca să mă duc cu ele la joacă... Și și-a aruncat și sticlele la gunoi... Poate de

aceea sunt veselă... Nu știu... Important e că mă simt foarte bine... foarte capabilă de orice...

OMUL PIERDUT: Aoleu!

FATA: Nu, măi! Capabilă de lucruri măreţe! Cum ar fi... să dărâm lumea şi s-o reconstruiesc apoi... Ştii tu... aşa, în cercul pierzi-găseşti...

OMUL PIERDUT: *(sare pe birou)* Ai... ai nevoie...

FATA: Ce zici?

OMUL PIERDUT: Mă gândeam şi eu aşa... Toată noaptea am stat treaz... ce înseamnă să ai nevoie de ceva, de cineva... Ştii, e aproape un nonsens... Să ai nevoie...

FATA: Cum e un nonsens? Toţi avem nevoie de câte ceva... sau de câte cineva... Toţi trăim în nonsens...?

OMUL PIERDUT: Am nevoie... *(gânditor)* „Am" înseamnă posesie, nu? „Am" presupune şi obiectul posesiunii, nu?

FATA: Cred că da...

OMUL PIERDUT: Ei bine, „nevoie" înseamnă exact contrariul... „Nevoie" presupune o absenţă, un gol... Când spui nevoie te gândeşti automat la lipsă... Păi cum poţi să spui că ai o lipsă? Cum poţi să ai ceea ce-ţi lipseşte?

FATA: Nu m-am gândit la asta...

OMUL PIERDUT: Nici eu, până aseară... dar, lăsând la o parte filosofelile astea lingvistice... Ai observat ce importantă e pentru oameni nevoia şi ce lipsit de importanţă devine orice, după ce l-a obţinut? Sigur, se bucură, dar... nu mai trăieşte... Adică... Nu ştiu cum să spun mai clar... Oamenii trăiesc din plin atunci când au nevoie... Atunci când resimt lipsa, golul... Nu atunci când au... Nevoia te împinge să lupţi... să te depăşeşti... să cauţi... Cred că, de fapt, cel mai important nu e să pierzi sau să găseşti... Ci să cauţi... *(sare în picioare)* M-am decis... vreau să trăiesc, aşa că, pentru asta, am nevoie de mine... voi începe să mă caut...

FATA: Şi asta... e de bine?

OMUL PIERDUT: Sigur! Mai ţii minte ce ţi-am spus când am venit aici? Că nimeni n-are nevoie de mine? *(fata dă aprobator din cap)* Mi-am dat seama că nimeni nu va avea cu adevărat nevoie de mine dacă eu n-o să am nevoie de mine...

FATA: Nu ştiu ce să spun... Ar trebui să spun ceva deştept acum, nu? Un aforism, ceva... Sună banal, dar mă bucur pentru tine...

OMUL PIERDUT: *(se aşează din nou pe birou)* Mai e ceva... care nu cred c-o să te bucure prea tare... Tot aseară m-am gândit... dar nu ştiu cum să-ţi spun...

FATA: De-a dreptul... Nu ţi-am zis că mă simt puternică azi...?

OMUL PIERDUT: Bine... M-am gândit *(în acest moment în birou intră un polițist)* Îți spun după...

POLIȚISTUL: Bună ziua!

FATA: Bună ziua! Cu ce vă pot ajuta?

POLIȚISTUL: Domnișoară, după cum probabil știți, în orașul nostru, de câteva luni, noaptea, un individ neidentificat încă, ține calea cetățenilor întârziați, le vâră sub ochi o oglindă și le solicită informații personale. Oamenii nu mai au curaj să meargă noaptea pe străzi, de teama acestui individ.

FATA: Da, am auzit câte ceva... Cu ce vă pot eu ajuta?

POLIȚISTUL: Ei bine, Aseară am organizat mai multe posturi de observație prin oraș. Și, de la unul dintre ele, aflat în apropiere, a fost raportată intrarea în acest imobil a unui bărbat cu semnalmentele suspectului. *(Fata întoarce capul mirată spre OP. Acesta dă din umeri. Fata face o pauză pentru a se desmetici și apoi se întoarce spre polițist)*

FATA: Și?

POLIȚISTUL: Și rezultă din compararea mentală pe care am făcut-o între persoana care stă cocoțată pe biroul acesta și portretul robot al căutatului, că sunt una și aceeași persoană. Prin urmare, am venit să-l ridic și să-l duc la secție...

FATA: Să acceptăm pentru o clipă că el este. Dar nu înțeleg exact de ce e acuzat.

POLIȚISTUL: *(scoate din buzunar o hârtie mototolită)* De tulburarea... ordinii psihice... nu... publice... De tulburarea ordinii publice...

FATA: Am înțeles. Asta e crima sa... Perfect... *(sec)* Nu-l puteți lua de aici.

POLIȚISTUL: Cum adică?

FATA: Adică dânsul e înregistrat legal în catastiful obiectelor pierdute și este, până la apariția proprietarului de drept, bun al acestui birou.

POLIȚISTUL: Adică...?

FATA: Adică nu-l puteți lua și gata!

POLIȚISTUL: Dar cine ești dumneata, domnișoară, Ioana d`Arc?

FATA: Dar dumneavoastră cine sunteți, domnule? Sherlock Holmes? Și-apoi, de unde știu eu că sunteți polițist?

POLIȚISTUL: *(scoate o insignă din buzunar)* Am insignă...

FATA: Lăsați-mă domnule, că și căpitanul din Star Trek are insignă... Și e mai frumoasă decât asta...

POLIȚISTUL: Domnișoară, în virtutea autorității cu care am fost investit...

FATA: Cine v-a investit, domnule, cu autoritate? Ce, autoritatea se dă la piață, oricine își poate cumpăra un kilogram? Și dumneavoastră ați avut mai mulți bani?

POLIȚISTUL: Domnișoară, legea m-a investit cu autoritate…

FATA: Legea? Ei bine, să vă citesc și eu dintr-o lege … *(cotrobăie prin sertar și scoate un dosărel)* Știți ce-i asta? *(polițistul dă negativ din cap)* Bănuiam eu! *(oficial)* E Legea referitoare la statutul obiectelor pierdute, înregistrate în Birourile teritoriale de profil. Conform acestei legi, articolul 1, orice obiect sau viețuitoare care se află înregistrat în evidențele Biroului este considerat obiect pierdut.

POLIȚISTUL: Și ce-i cu asta? O să arestez un obiect pierdut!

FATA: Domnule, începeți să mă enervați. Articolul 2: orice obiect aflat în gestiunea biroului și înregistrat conform regulamentului, nu poate fi înmânat decât proprietarului de drept, acesta fiind obligat să facă dovada calității sale. Ia să vedem domnule, nu cumva omul acesta e al dumneavoastră? Îl cunoașteți?

POLIȚISTUL: Da, știu că acostează cetățenii nevinovați…

FATA: Nu așa, domnule, că ziare știu și eu să citesc. Îl cunoașteți?

POLIȚISTUL: Nu…

FATA: Știți dumneavoastră ce visează acest om? Ce gânduri îi trec prin cap? În ce crede sau ce iubește el?

POLIȚISTUL**:** Nu…

FATA: Păi, și-atunci, domnule, nu sunteți proprietarul lui! Prin urmare, nu vi-l pot înmâna! Așa că, domnule, *(agită hârtia)* tot în legea asta scrie că, dacă vreți să-l luați de aici, vă trebuie mandat!

POLIȚISTUL: O să aduc un mandat de confiscare, dacă de asta e nevoie!

FATA: Duceți-vă domnule și cereți un mandat de confiscare pentru un om depus la Biroul de Obiecte Pierdute. Sunt curioasă cum o să se uite la dumneavoastră colegii… sau superiorii…

POLIȚISTUL: (spumegând) N-o să se termine aici… *(iese)*

OMUL PIERDUT: Oau! Dar știu că vorbeai serios când ziceai că poți dărâma lumea! L-ai amețit de tot pe bietul polițist…

FATA: Nici eu n-am știut că am atâta curaj. Dar e bine de știut… Lasă asta, zi-mi la ce te-ai mai gândit…

OMUL PIERDUT: Mai ții minte albumul acela pe care îl țineai în mână în seara când am venit? *(fata dă din cap)* După ce ai plecat, l-am răsfoit… *(se duce la raft și ia albumul. Se așează amândoi turcește)* Sunt pozele unui cuplu… La început, poze cu ei, mititei… poze alb-negru… Ea, subțirică și cu cozi lungi, împletite iar el, solid și cu ochii mari… apoi poze cu ei tineri, într-un grup de oameni… Probabil atunci se cunoscuseră… Urmează poze cu ei la mare, la munte, pe stradă… Se vede că sunt deja prieteni… Apoi pozele de la căsătorie… Vezi, în toate pozele astea, se uită unul la celălat… Din nou poze cu ei la mare… în, cred, apartamentul lor… cu prietenii sau rudele… La un moment dat… acum, vezi?… a apărut și un îngeraș de copil… Privește-i pe ei cum se uită la el, cum

stă în pătuț... Copilașul crescând... în prima zi de școală... Apoi, brusc... vezi?... nu mai sunt poze cu ei doi împreună... O poză cu ea obosită, la calculator... și una cu el, la volanul unei mașini... Și gata...

FATA: Și ce-i cu asta? Poate chiar atunci, după ultimele poze, l-au pierdut...

OMUL PIERDUT: S-ar putea... Dar nu cred...

FATA: Dar tu ce crezi?

OMUL PIERDUT: Eu cred că fiecare lucru care ne aparține reflectă o parte din noi, din ceea ce suntem. Fiecare lucru, și e valabil și pentru oamenii din jurul nostru, sunt, într-un fel, imaginea noastră. Dacă pui toate obiectele și toți oamenii din viața noastră alături, o să obții un tablou al nostru, a ceea ce reprezentăm... Toate astea sunt imaginile noastre în zeci, sute de oglinzi... (sare în picioare) Ce scrie acolo? *(nu așteaptă răspuns)* B.O.P. Biroul obiectelor pierdute? Nu! Biroul oamenilor pierduți? Nu! Înseamnă Biroul oglinzilor pierdute! Vezi tu, la un moment dat, lucrurile și ființele din viața noastră... le pierdem... ne pierdem... din neatenție... sau pentru că ne plictisim de ele... pentru că nu le mai recunoaștem... nu le mai simțim ale noastre... nu le mai iubim... uneori le urâm... și, invariabil, le facem pierdute... Toate lucrurile astea, toți oamenii pierduți din lume sunt doar fragmente din imaginea din oglindă pe care uităm să le mai vedem... *(pauză)* Ei bine... trebuie să plec...

FATA: Să pleci?

OMUL PIERDUT: Da, trebuie să plec... Acum că am descoperit că am nevoie de mine... trebuie să mă caut... Și, oricât de măgulitoare ar fi compania dumnealor *(și arată, printr-un gest larg, cu mâna, obiectele din cameră)* trebuie să mă caut în mijlocul oamenilor...

FATA: Și chiar vrei să pleci? (amărâtă) Dacă știam, îl lăsam pe polițist să te ia. Măcar te puteam vizita la închisoare...

OMUL PIERDUT: O să ne mai vedem, nu-ți face griji...

FATA: *(se ridică și se așează la birou)* Bine, dacă vrei să pleci, trebuie să te scad din gestiune... Trebuie să te radiez din catastif, nu? Acum că te-ai găsit, trebuie să fii returnat proprietarului... Dar trebuie să vedem dacă ești chiar tu, cel pe care l-ai pierdut. Așa e procedura standard... Nu putem risca să te dăm altcuiva... Numele dumneavoastră, adică nu al dumneavoastră, ci al obiectului revendicat...

OMUL PIERDUT: Omul găsit...

FATA: Îmi pare rău, aici nu scrie așa

OMUL PIERDUT: Bine, Omul Pierdut...

FATA: Categoria...?

OMUL PIERDUT: Viețuitoare... spre om...

FATA: Domnule, nu mai puneți de la dumneavoastră că cine știe cu ce vă treziți înapoi... Specie?

OMUL PIERDUT: Mamifer…

FATA: Înălțime? Culoarea ochilor? Constituție?

OMUL PIERDUT: 1,70. Verzi. Atletică…

FATA: Eu am glumit când am scris asta… Picioare?

OMUL PIERDUT: Două… Fără zgardă…

FATA: Aha… Păi, am cam terminat…

OMUL PIERDUT: Deci, pot să mă iau acasă?

FATA: Sigur… A, nu încă… Mai e ceva… Semne particulare? Ah, o oglindă, nu?

OMUL PIERDUT: *(scoate oglinda din buzunar și i-o dă ei)* Nu… Un strop… dar știi… doar un strop… de conștiință…

Cortina

PĂSTRĂTORUL

Personaje:

Moșu

Maria

Doru

Lucian

Buna

Păstrătorul

Este seară. O sufragerie obișnuită. În spate, un bătrân, o bătrână și un tânăr stau sprijiniți de perete, în semiumbră. Pe perete un tablou cu un bărbat bătrân. Mama stă în fotoliu și citește. Doru stă cu picioarele pe pereți și se uită la televizor. La un moment dat dă sonorul mai tare.

MARIA: *(neridicând capul)* Dă mai încet. *(Doru fredonează)* Dacă mă ridic, s-ar putea să nu mai rămâi cu suficiente urechi ca să auzi.

DORU: Nu uita că n-o să mai aud nici pisălogeala ta...

MARIA: Îmi asum riscul. Tu?

DORU: *(după câteva secunde)* Nu! *(dă sunetul mai încet)*

.....

DORU: Mamă...

.....

DORU: Mamă!

MARIA: Ce vrei?

DORU: Crezi că Moșu se uită la noi acum?

MARIA: Cine?

DORU: Moșu! Taică-tu și-n același timp, din păcate, bunică-miu.

MARIA: Ce-ți veni?

DORU: Nu știu, crezi că se uită la noi, așa... în general?

MARIA: De ce nu-l lași tu să stea liniștit, acolo unde e?

DORU: Eu nu-l las? Păi dacă se uită la noi?

MARIA: De unde știi?

DORU: Păi, de fiecare dată când vrei să spui ceva mai, cum să zic, mai deosebit, pui mâna la gură, ca atunci când trăia Moșu și se uita la tine încruntat, așteptând să spui vreo prostie.

MARIA: Tu n-ai lecții?

DORU: Hodoronc-tronc! Crezi că se uită la noi?

MARIA: *(pauză)* Nu știu, s-ar putea. Nu m-am gândit niciodată. Ca să fiu sinceră nici nu vreau să știu. Nu m-aș simți în largul meu știind că se uită el sau oricine altcineva de dincolo la mine.

DORU: *(aruncă cu o pernă în tablou și aceasta ricoșează în bătrânul care stă în picioare)* la nu te mai uita la mama!

MARIA: Doru!

DORU: Ce-i?

MARIA: Lasă-l în pace!

DORU: Da ce, el ne lasă? Toată ziua bodogăne pe aici... parcă nici n-ar fi plecat. „Iar vă uitați la televizor. Cine spală vasele? Hrrr!"

MARIA: *(pauză)* Îl auzi și tu?

DORU: *(se uită surprins la Maria)* Eu glumeam, mamă!

MARIA: Și eu. *(pune mâna la gură)*

DORU: Aha, ai văzut? *(mama lasă mâna jos)* Te porți ca și când ar mai fi și acum aici, urmărindu-ne toate mișcările. Ca la 20 de ani.

MARIA: Și știi tu cum mă purtam la 20 de ani!

DORU: Dacă acum, la 37, te porți ca la 20... Și-acum aranjezi pantofii și papucii pe hol în ordinea mărimii. Îi era cel mai ușor să-și găsească, cînd pleca, bocancii ăia stâlciați și papucii când se întorcea amețit...

MARIA: Te ignor

DORU: Pe mine, întotdeauna. Pe el nu reușești niciodată.

MARIA: Ba reușesc... de multe ori.

DORU: *(prefăcându-se detașat și indiferent)* Sună-l pe Mircea, atunci!

MARIA: Tu vezi-ți de treaba ta!

DORU: De ce tatăl meu n-ar face parte din treaba mea? Vorbesc serios! Ar cam fi timpul să-mi cunosc și eu tatăl, nu? Să pot să-l fac să se simtă nasol că am crescut fără un bărbat în casă, nu, asta nu merge, c-a fost Moșu... că am luat-o pe drumuri greșite din cauza lipsei unui îndrumător responsabil... că n-a avut cine să mă învețe despre prezervative...

MARIA: Tu te-auzi? Cum să-l sun după 17 ani? Probabil s-a recăsătorit. Dau buzna în viața lui.

DORU: Dăm buzna amândoi! „Ia uite Mirceo, ce mândrețe de băiat am făcut împreună, Moșu s-a cărat și eu te mai iubesc..." zici tu, desigur!

MARIA: Da, și el zice „Poftiți înăuntru, divorțez și vă iau pe voi acasă".

DORU: Ar vrea el!

MARIA: Da, amândoi suntem numai buni de legat cu fundă roșie...

DORU: Sună-l!

MARIA: Nu!

DORU: Ți-e frică de Moșu, așa-i? Recunoaște că ți-e frică! Și acum ți-e frică să nu vină să urle la tine.

MARIA: Vorbești prostii. Nu mi-e frică. Doar că n-am nici un motiv să-l sun.

DORU: Poate găsești unul *după* ce-l suni.

MARIA: Nu-l sun ! Oricum, n-am numărul.

DORU: Oh, dar îl ai! L-am găsit eu în cartea de telefon. Adresa era pe talonul de pensie alimentară... ete! *(îi întinde o hârtie)* 3345671...

MARIA: *(pune hârtia pe măsuță)* O să-l sun eu... lasă-mă acum!

DORU: *(formează numărul)* Bună seara, domnul Mircea Corvescu? Un moment, vă caută cineva ... *(întinde receptorul Mariei)* Are o voce cam subțirică!

MARIA: *(ia receptorul)* Mircea...

Se stinge lumina.

Actul 1

Un bătrân stă la masă și lucrează. Din când în când îi alunecă o minișu-rubelniță. Bătrânul drăcuie. Lângă el stă Păstrătorul.

PĂSTRĂTORUL: Pe vremuri erai mai îndemânatic...

MOȘU: *(fără să întoarcă capul)* Iar ai venit...

PĂSTRĂTORUL: Nu-ți era dor de mine?

MOȘU: De ce mi-ar fi dor să-mi aduc aminte cum arătam și să văd ce epavă am ajuns acum?

PĂSTRĂTORUL: Dacă bei atâta...

MOȘU: Nu-i treaba ta.

PĂSTRĂTORUL: Ba da, căci e vorba de mine, ai uitat? Nu-mi place ce viață mi-ai trăit. Uite-te la tine. Îți tremură mâinile, nu mai ești în stare să ții o șurubelniță în mână.

MOȘU: Ia mai du-te dracu!

PĂSTRĂTORUL: Mai ții minte cum a început? Era decembrie. Tata pleca la oraș după provizii de Crăciun. Toată seara m-am rugat să mă ia cu el. Dimineață, când m-a găsit moțăind pe scaunul pus în dreptul ușii, îmbrăcat și cu bocancii trași în picioare, m-a luat pe sus și m-a trântit în căruță. Am cutreierat tot orașul. La un moment dat a intrat într-un birt și m-a pus să-l aștept în stradă. Ți-amintești?

MOȘU: Eram și eu pe-acolo

PĂSTRĂTORUL: Da, de fapt trebuia să spun, ne-a luat, ne-a lăsat... În sfârșit... Așteptându-l, am început să țopăi... Era un frig de-nebuneai. M-am apu-

cat apoi să fac câțiva pași la dreapta și la stânga. Și, într-o vitrină, l-am văzut.

MOȘU: Moș Alb...

PĂSTRĂTORUL: Da... așa i-am spus. Stătea aplecat, cu ochii aproape intrați în mecanismul pe care-l ținea în mână. L-am privit fascinat cum reușea, cu degetele acelea înroșite de ger, să scoată toate arculețele din ceas, să le curețe și să le bage la loc. Tata m-a dezlipit cu forța de geamul prăvăliei.

MOȘU: Aveam nasul practic lipit de geam din cauza gerului... Mi-a promis că o să mă mai aducă în oraș să-l văd pe ceasornicar..

PĂSTRĂTORUL: Nu s-a ținut de cuvânt. N-ar fi singura dată. Mă gândeam că trebuie să fie foarte cumsecade moșul acela.

MOȘU: Ba nu mă gândeam la asta. Mă gândeam la stomacul care ghiorăia.

PĂSTRĂTORUL: Ba ne gândeam la ce cumsecade e. Tu ai ajuns ca el, dar nu ești cumsecade.

MOȘU: Ce știi tu?

PĂSTRĂTORUL: Știu tot. Știu și de ce s-au întâmplat toate astea... Tata... nu era mulțumit de nimic din ce făceam. Dar îl iubeam...

MOȘU: Ba nu-l iubeam deloc. Îl uram. Aș fi vrut să plece, să mă lase singur cu mama...

PĂSTRĂTORUL: Îl priveam minute în șir cum doarme cu capul pe masă, îmbrăcat de la lucru. Nu mai avea putere să ajungă în pat. Aș fi vrut să-l pot lua în brațe să-l așez în pat.

MOȘU: Aiurea. Atunci îl uram cel mai tare. Puțea a băutură și a mizerie strânsă în mina de huilă în care-și distrugea viața. L-aș fi aruncat în curte, să stea cu porcii, dacă aș fi putut să-l ridic.

PĂSTRĂTORUL: I-ai reparat ceasul pe care-l primise cadou de la colegii de serviciu când ieșise la pensie. Îi căzuse din mână chiar în seara aceea, la birt, unde sărbătorea cu colegii.

MOȘU: Vroiam doar să învăț....

PĂSTRĂTORUL: D-aia i l-ai pus pe pernă și ai fugit?

MOȘU: M-a bătut de m-a snopit pentru că umblasem cu lucrurile lui.

PĂSTRĂTORUL: Ai început să bei după ce-a murit.

MOȘU: Ba înainte. Trebuia să merg cu el prin birturi pentru că nu mai era în stare să ajungă acasă. Normal că am început să gust și eu, din plictiseală.

PĂSTRĂTORUL: Ai început să bei chiar în seara când te-au chemat să-l iei din curtea primăriei, unde-l aduseseră jandarmii după ce-l găsiseră în mijlocul străzii, zdrobit de o căruță.

MOȘU: Mi-am jurat să nu ajung ca el. Am făcut tot ce-am putut să nu semăn cu el.

PĂSTRĂTORUL: Și-ai ajuns exact ca el. Bei, i-ai îndepărat pe toți, încerci să le controlezi viața...

MOȘU: Îl uram!

PĂSTRĂTORUL: Atunci te urăști și pe tine. De fapt, doar pe tine te urăști. Că n-ai fost în stare să-l salvezi. Să fii acolo, lângă el. Și te-ai răzbunat toată viața pe tine...

MOȘU: Bați câmpii.

PĂSTRĂTORUL: Era aprilie. Pomii abia înfloriseră. Stăteam ore în șir cu coatele pe pervaz, visând la călătorii pe mare. Găsisem în podul casei - locuise acolo, înaintea noastră un învățător - o revistă colorată. Era plină cu poze de la mare. Marea învolburată, marea calmă, mângâiată de apus, marea clară ca o bucată de aer, marea crescută în valuri... Visam să îmbrățișez și eu valurile acelea. N-ai ajuns niciodată la mare.

MOȘU: Probabil că nu mi-am dorit niciodată. Aveam lucruri mai importante de făcut. Trebuia să cresc doi copii, să am grijă de o nevastă bolnavă.

PĂSTRĂTORUL: Ce scuză perfectă. Te-ai căsătorit și ai făcut copii ca să ai cui să comanzi. Să aibă cine să te asculte. Nu prea erai obișnuit să te asculte cineva. La școală, în clasa a treia, am învățat o poezie. Singur. La serbarea de sfârșit de an, m-am urcat tremurând pe podium. Nu erau nici tata, nici mama. Erau la câmp. Am spus poezia cu poticniri, cu glasul înnecat. Nu m-a ascultat nimeni. De-atunci n-ai mai citit nici o poezie. Te-ai gândit că poate nu te-au auzit, pur și simplu?

MOȘU: Nu ți se pare ciudat că eu nu-mi amintesc de lucrurile astea?

PĂSTRĂTORUL: Ție nu ți se pare ciudat că nu ți le amintești?

MOȘU: Cară-te, am de lucru.

PĂSTRĂTORUL: Nu m-ai chemat tu, așa că nu mă poți goni.

MOȘU: De ce-ai venit?

PĂSTRĂTORUL: Ți-era dor de mine! *(Moșu dă să protesteze)* Taci. Știi că vine, nu? Îl simți.

MOȘU: Deci, într-adevăr, vine... El o fi simțit?

PĂSTRĂTORUL: Tata? În seara aceea vroia să-ți dea voie să pleci la oraș, la școala de ucenici... N-a mai apucat.

MOȘU: Minți!

PĂSTRĂTORUL: Nu mint. I-am păstrat și lui ultimele cuvinte.

MOȘU: *(țipând)* Minți!

(intră Maria)

MARIA: Cine minte, tată? Cu cine vorbești?

MOȘU: Cu... mine. N-are importanță. *(își pleacă capul peste ceas)*

MARIA: Vrei să-ți aduc un ceai?

MOȘU: Nu... țuică... Mai adă-mi țuică.

MARIA: Tată, nu-ți mai aduc. E târziu...

MOȘU: Adu țuică! (*Maria ia paharul și dă să iasă)*

MOȘU: Sau adu un ceai. *(Maria iese)*

PĂSTRĂTORUL: Te-ai gândit să mori treaz? .... *(pauză)* Știi, nu, că, oricum, o să țin eu minte ce-ai fi vrut să-i spui Mariei? Tot ce-ai vrut...

MOȘU: Nu vreau să-i spun nimic.

PĂSTRĂTORUL: Oh, ba da, dar ți-e frică. Ți-e teamă că o să te părăsească. Că o să vadă că ai terorizat-o toată viața ca să nu plece de lângă tine.

MOȘU: Numai eu o puteam apăra de ceilalți.

PĂSTRĂTORUL: Așa cum nu te-a apărat tata?

Se întoarce Maria.

MARIA: Poftim! Ți-am pus două linguri de zahăr.

MOȘU: *(soarbe preocupat din ceai)* Maria...

MARIA: Da...

MOȘU: Nimic.

MARIA: *(punându-i palma pe umăr)* Ce-i, tată?

MOȘU: Marie, eu... în viața ta... am fost... te-am terorizat?

MARIA: Nu, tată, așa ai crezut mata că e mai bine pentru mine. Poate că și e. Cine știe? N-avem de unde să judecăm viețile netrăite... *(Moșu se uită triumfător la Păstrător)*

PĂSTRĂTORUL: Ba putem.

MOȘU: Nu era de tine, Marie. N-avea în cap decât cariera de la București. Te-ar fi luat cu el acolo și te-ai fi pierdut.

MARIA: Da, tată. *(pauză. Moșu își soarbe ceaiul iar Maria se așează pe pat)*

MARIA: Tată... Că tot ai adus vorba, nu crezi că ar fi bine ca Doru să-l cunoască pe...

MOȘU: *(răstit)* Nu!

MARIA: Dar, tată, Doru a făcut 7 ani. Va merge la școală. Ce-o să spună copi-

ilor?

MOȘU: Că n-are tată!

MARIA: Dar...

MOȘU: Gata, am încheiat subiectul!

MARIA: *(se pregătește să iasă)* Mai ai nevoie de ceva? *(Moșu nu-i răspunde. Maria se îndreaptă spre ieșire)*

MOȘU: Marie, mergem și noi la mare?

MARIA: Mergem, tată, da ce-ți veni?

MOȘU: Nimic, așa, mă gândeam și eu... că e bine și pentru Doru.

PĂSTRĂTORUL: Spune-i de ce vrei la mare.

MARIA: Mergem, tată, la vară, când mi-or da concediu.

MOȘU: Bine, du-te.

MARIA: Nu vrei să mai stau cu mata? *(Moșu nu răspunde. Maria ia o carte din raft și se ghemuiește pe pat. Moșu meșterește la ceas. Păstrătorul stă în picioare, lângă el)*

PĂSTRĂTORUL: Ridică capătul acela. Uite... Trage ușor.

MOȘU: Mă descurc.

MARIA: Cu ce, tată?

MOȘU: Cu ceasul. Mai sunt în stare să repar un arc rupt.

MARIA: Sigur, tată.

MOȘU: Nu m-asculți, Marie...

MARIA: Ba da, tată...

PĂSTRĂTORUL: Când toată viața nu spui ceea ce simți, riști ca atunci când te decizi s-o faci să nu mai aibă cină să te asculte.

MOȘU: Cară-te!

MARIA: Dar te ascultam tată...

(Intră Doru)

DORU: Ce faci, mamă aici, în camera asta? Nu-ți plăcea să intri aici.

MARIA: Stăteam cu bunicu-tău.

DORU: *(uimit)* Mamă, Moșu a murit de trei luni...

MARIA: Ce repede a trecut timpul. Încă îl mai aud târșîindu-și piciorul prin casă.

DORU: Du-te , mamă, la culcare, ești obosită.

MARIA: Vroia să mergem la mare.

DORU: La mare? De unde știi? Moșu la mare? Ți-a zis el?

MARIA: Nu. Cum crezi că mi-ar fi zis așa ceva? Știu... Am găsit printre lucrurile lui o revistă veche, cu poze de la mare.

Se stinge lumina.

Actul 2

Maria, într-o rochie albă. Se aranjează în oglindă. Păstrătorul stă în picioare, sprijint de perete și-o privește.

PĂSTRĂTORUL: Ești frumoasă!

MARIA: Mulțumesc. O să fie o vreme minunată.

PĂSTRĂTORUL: Maria, n-o să te măriți.

MARIA: Vorbești prostii. Sigur că mă mărit. Sâmbătă. Nu-ți place rochia?

PĂSTRĂTORUL: Maria, eu știu. Sâmbătă vei sta în casă. Și multe sâmbete de-acum înainte.

MARIA: De unde știi tu?

PĂSTRĂTORUL: Eu știu tot, Maria. Știu și că ești însărcinată, că vei avea un băiat și-l va chema Doru. Știu și că vrei să uiți lucrul de care ți-e frică, dar nu te vei mărita.

MARIA: Ba da! Cine o să mă împiedice?

PĂSTRĂTORUL: Tatăl tău. A făcut-o de mult. De când te-a legat de el. Iar Mircea va pleca.

MARIA: Nuuu!! Mă iubește.

PĂSTRĂTORUL: Mai mult decât orice pe lumea asta.

MARIA: Atunci sâmbătă mă voi căsători.

PĂSTRĂTORUL: Deja a trecut sâmbăta, Maria. Și ești tot nemăritată...

MARIA: *(se prăbușește pe scaun, suspinând)* Dar spuneai că mă iubește.

PĂSTRĂTORUL: Tu știi că te iubește, nu mai trebuie să-ți spună nimeni.

MARIA: Ba da, spune-mi tu...

PĂSTRĂTORUL: Înainte să te cunoască. Când era adolescent, stătea cu burta pe craca unui copac spânzurată deasupra râului și visa că o ciută va veni să bea apă. Și el o va săruta iar ciuta se va transforma în Ileana Cosânzeana. Tu erai, Maria.

MARIA: De unde știa el că eu o să fiu o Ileană Cosânzeană?

PĂSTRĂTORUL: Păi te desena în fiecare zi în nisip. În fiecare zi erai mai frumoasă. Eu îi arătam mereu și mereu visele cu tine. Și așa s-a-ndrăgostit de tine.

MARIA: Nu mi-a spus niciodată.

PĂSTRĂTORUL: Îi era teamă c-o să râzi de el. M-a rugat pe mine să am grijă de desenele lui din nisip până va fi căsătorit cu tine și ți le va putea arăta.

MARIA: N-a mai apucat.

PĂSTRĂTORUL: Încă nu, Marie.

MARIA: Păi l-a gonit. Cine știe pe unde o mai fi?

PĂSTRĂTORUL: Marie, întotdeauna vei crede în revenirea lui.

MARIA: Nu cred. A plecat, pierdut va fi. O să-l iubesc, dar am pierdut.

PĂSTRĂTORUL: Cum să pierzi, Marie? Ia gândește-te la mâna ta dreaptă. Ce simți?

MARIA: *(închizând ochii)* Pe el. Umerii.

PĂSTRĂTORUL: Și buzele?

MARIA: Și buzele... moi, umede, calde... Peste tot.

PĂSTRĂTORUL: Alerga de la gară până aici. De multe ori ura câinii care-l opreau câteva minute din drum. Te vedea cu câteva minute mai târziu. Și când se întorcea, în tren, dormea până la București. Și te visa lângă el.

MARIA: Nu mă visa. El spunea că nu-și aduce aminte visele.

PĂSTRĂTORUL: El nu. Eu mi le aduc aminte.

MARIA: Și cum mă visa?

PĂSTRĂTORUL: Încercând să sufli într-o păpădie. Îți umpleai obrajii cu aer și suflai cu putere. Și, de fiecare dată, păpădia exploda în mii de stele.

MARIA: Oare eu o să-l mai iubesc?

PĂSTRĂTORUL: Mereu, Marie. Îi puneai câte o gutuie în fereastră și te ascundeai după perdea. El bătea ușor în geam iar tu săreai chicotind. Îi deschideai și el îți întindea garoafa cea roșie. De fiecare dată.

MARIA: Domnișoara garoafă. Eram cam geloasă pe ea. Stătea prea mult în mâinile lui. Dar nu i-am spus niciodată. Să nu-i spui!

PĂSTRĂTORUL: Doar dacă va avea nevoie. Dar, deocamdată, el n-are nevoie de mine. Încă ține minte.

MARIA: Și eu țin minte... O să se cheme Doru?

PĂSTRĂTORUL: Da. O să ai probleme cu el.

MARIA: Da, frumos nume. De ce-o să-i dau, oare, numele ăsta? Probleme? Ce fel de probleme? Cu mine lângă el? N-o să aibă probleme. Nu copilul meu. O să fie fericit. Nu ca noi.

PĂSTRĂTORUL: Tu ești fericită, Marie. Îl iubești pe Mircea.

MARIA: Dar nu e lângă mine.

PĂSTRĂTORUL: Întotdeauna e lângă tine. De câte ori vei dori acest lucru. Ești fericită pentru că există, chiar și acolo departe.

MARIA: S-ar putea să ai dreptate. Dar eu de ce nu simt că sunt fericită?

PĂSTRĂTORUL: Pentru că ai nevoie de tine pentru asta. Nu te-ai găsit încă. Bântui între aici și acolo, unde e el. Când te vei opri, te vei liniști.

MARIA: Liniștea nu înseamnă fericire.

PĂSTRĂTORUL: Dac-ai ști de câte ori...

MARIA: Cu el eram liniștită?

PĂSTRĂTORUL: Da. Stăteai sprijinită de el ca de trunchiul unui stejar și-ți puneai capul pe umerii lui...

MARIA: *(iar închide ochii)* Umerii... da

PĂSTRĂTORUL: Îmi aplecam crengile deasupra ta și-ți răvășeam părul. Mirosea a busuioc. Mă-nebunea mirosul acela. Îți suflam aer cald în păr și iar mirosea a busuioc... Eu...

MARIA: *(deschizând ochii)* Tu? Cine ești tu?

PĂSTRĂTORUL: Eu sunt Mircea. Ți-aduci aminte?

MARIA: Da, mă iubea. Și-o să mă iubească mereu.

Se aude Moșu urlând.

MOȘU: Maria! Unde ești, nenorocito?

Dă buzna în cameră. Se oprește de Păstrător.

PĂSTRĂTORUL: *(punându-i mâna în piept)* O să-l iubească mereu.

MOȘU: *(dându-i mâna la o parte se repede la Maria)* Ce-ai făcut nenorocito? Te-ai culcat cu el? *(o pleznește. Maria se prăbușește, dar nu plânge. Își ține mâna la obraz)* Spune, nenorocito, e adevărat? Te-ai murdărit?

MARIA: M-am iubit, tată! M-am iubit cu bărbatul meu!

MOȘU: Tu n-ai bărbat, unde e? A fugit la București Și te-a lăsat cu burta la gură. Nenorocito! Ce-o să zică satul? Biata mă-ta, n-o să mai poată ieși pe uliță.

MARIA: Ne iubim!

MOȘU: Ce dracu știi tu de iubire? Ce-ți trebuie ție iubire? Nu cu iubire ții o casă. Și nici nu te poți ascunde în spatele iubirii când te arată lumea cu degetul

pe stradă.

MARIA: De ce l-ai gonit? Mă lua de nevastă.

MOȘU: Ca să te lase după un an? Să te-ntorci tot aici, rușinată? Așa, mai bine n-ai plecat.

MARIA: De parcă tu cunoști drumurile pe care le pot face eu...

MOȘU: Ascultă la mine, fato! În viață sunt atât de puține drumuri de făcut. Restul sunt fundături. N-ai tu atâta minte să faci deosebirea.

MARIA: Și tu ai? *(Moșu repede mâna spre ea dar Maria se ferește)* Drumul spre birt?

MOȘU: Taci, nenorocito, că te omor! Îți pui ceva pe tine și mergi cu mă-ta la baba Surca. Ne scapă ea de rușinea asta. Mișcă-te!

MARIA: Nu merg nicăieri. Pe Mircea mi l-ai luat. De el n-am să-ți permit să te-atingi. O să se nască, o să fie băiat și-o să-l cheme Doru. Va fi înalt ca tine și o să-l iubești. Iar el te va striga Moșu.

MOȘU: Niciodată!

MARIA: Ba da, tată. Sunt lucruri pe care nici chiar tu nu le poți schimba. Tu ești unul dintre ele.

Intră Păstrătorul.

PĂSTRĂTORUL: Nici pe tine nu te-au vrut, bătrâne.

MOȘU: Ba da! M-au așteptat mulți ani.

PĂSTRĂTORUL: Nu te-au așteptat, te-au întârziat. Până i-a spus doctoru că, dacă mai face un avort, s-ar putea să moară. Ce-i păsa lui tac-tu? A luat-o de mână și-a târât-o la baba Surca...

MOȘU: Nu-i așa de bătrână baba Sur...

PĂSTRĂTORUL: Ce importanță are? Toate babele Surca sunt la fel. Toate amintirile lor sunt la fel de pătate de sânge. Noroc că baba Surca a ta era plecată la fii-sa, la oraș. Și iarna a fost prea lungă. Tac-tu a stat două săptămâni beat. Se agăța de gard și urla că nu ești al lui, că te-a lăsat cineva la poartă. Așa că, las-o-n pace! Mai lasă-i ceva.

MOȘU: Și s-ajungă ca mine, să-și blesteme în fiecare zi minutul în care s-a născut?

PĂSTRĂTORUL: N-o s-o facă. El are alt drum.

MOȘU: Nu există mai multe drumuri. Diferă doar praful de pe ele.

PĂSTRĂTORUL: Da, dar în el rămân urmele pașilor.

MOȘU: *(ieșind)* Nu ieși din casă până nu nașți. Și-om mai vedea atunci ce-om face.

Păstrătorul o ajută să se ridice.

PĂSTRĂTORUL: O să-i treacă. O să-l iubească.

MARIA: El nu știe să iubească.

PĂSTRĂTORUL: Ba da, Marie. Nu știe s-o arate. Dar știe să iubească. Toți oamenii știu să iubească. Unii nu au pe nimeni care să-i învețe cum s-o arate și celorlalți. La 5 ani, ai făcut pneumonie. Pe vremea aceea, se murea ușor din asta. A alergat cu tine în brațe până la gară. Căruța avea osia ruptă și nici un vecin nu i-a răspuns la strigăte. Acolo s-a urcat în tren și te-a șters de sudoare tot drumul. Pe medicul care i-a spus să aștepte l-a lovit de perete. A dormit 4 nopți pe un scaun de lemn fără spetează. N-a mâncat nimic până nu te-a auzit iar respirând normal. Nici pe maică-ta n-a lăsat-o să stea lângă tine.

MARIA: Când am deschis ochii m-a certat că ieșisem desculță în curte.

PĂSTRĂTORUL: Ce vroiai să-ți spună? Oamenii ca el spun rareori ceea ce simt.

MARIA: Asta pentru că rareori simt ceva. O să plecăm de aici. Imediat ce nasc. Plecăm la Mircea, la București.

PĂSTRĂTORUL: N-o să pleci, Marie. Are nevoie de tine. Și-o să aibă și mai multă. Și tu știi asta.

MARIA: N-o să pot trăi aici.

PĂSTRĂTORUL: Ba da, Mărie. Ții minte ce ți-am zis? Trebuie doar să te oprești. Aici, pentru că acolo...

MARIA: Nu există.

PĂSTRĂTORUL: Încă.

Se stinge lumina.

Actul 3

Un tânăr stă pe o bancă. Pe lângă el trece Păstrătorul.

PĂSTRĂTORUL: Nu-i frumos ce faci!

Lucian privește în jur.

PĂSTRĂTORUL: Încântătoare zi, nu-i așa? *(Lucian nu-i dă atenție)* Am văzut pe drum un balon albastru. De fapt era un copil cu un balon albastru. Sau un copil albastru cu un balon. În sfârșit. Era mult albastru. Ca atunci când stai pe spate pe pământ și nu-ți poți dezlipi ochii de la cer. Și simți cum nu e nimic în jur care să te perturbe. Dar copilul a început să plângă. Ca ploaia. *(face pauză și se așează)* Nu e o soluție.

LUCIAN: *(se trage)* Mă scuzați.

PĂSTRĂTORUL: Încă n-am pentru ce. Dar nu e o soluție.

LUCIAN: Ce nu e o soluție?

PĂSTRĂTORUL: Să mănânci înghețată când te doare gâtul. La ce te gândeai?

LUCIAN: Nu e treaba ta.

PĂSTRĂTORUL: Nu era înainte de a o fi gândit. Acum e și treaba mea. Doar am trecut pe lângă tine. Stau aici. E, cu siguranță, și treaba mea.

LUCIAN: Nu e treaba fiecăruia care trece pe aici. Ce naiba ne-am face dacă ne-am încărca cu problemele tuturor celor pe lângă care trecem?

PĂSTRĂTORUL: Ce v-ați face, chiar? Probabil că nu e treaba lor, dar a mea e în mod sigur. De exemplu, eu pot să-ți spun că nu e o soluție.

LUCIAN: Mulți mi-ar putea spune asta.

PĂSTRĂTORUL: Mulți n-ar fi în stare s-o creadă. Uite-te la piatra asta. De ce crezi că stă aici?

LUCIAN: Din întâmplare?

PĂSTRĂTORUL: Din singurătate. Stă aici din singurătate. Poate dă cineva cu piciorul în ea și-o bagă în seamă.

LUCIAN: Adică ăsta e visul unei pietre? S-o bage cineva în seamă, lovind-o cu piciorul?

PĂSTRĂTORUL: Dacă singură nu se poate lovi?

LUCIAN: De unde știi că nu vrea să fie ridicată, băgată în buzunar și dusă acasă?

PĂSTRĂTORUL: Păi nu și-ar mai putea plânge de milă.

LUCIAN: Vorbim despre piatră acum?

PĂSTRĂTORUL: Și despre piatră. Privește-o cum pare înțeleaptă, zăcând așa în praf. De fapt nu e în stare nici să devină statuie, nici nisip. Stă, pur și simplu, mulțumită că se știe privită.

LUCIAN: Crezi că știe?

PĂSTRĂTORUL: I-am spus eu.

LUCIAN: Ești ciudat.

PĂSTRĂTORUL: E rolul meu. Să strâng ciudățenia lumii.

LUCIAN: Și pietrele alea? De ce stau acolo? Cine o să dea peste ele acolo? Nu trece nimeni pe acolo.

PĂSTRĂTORUL: Poate. Dar, în principal, așteaptă să plece asta de aici.

LUCIAN: *(pauză)* De ce nu e o soluție?

PĂSTRĂTORUL: Îți amintești de ce ai plâns când ai împlinit 8 ani?

LUCIAN: 8 ani? Habar n-am?

PĂSTRĂTORUL: Îți spusese învățătoarea că e ziua ta. Și știai din cărți că de ziua ta, trebuie să primești cadouri și să fii în centrul atenției.

LUCIAN: Și să te simți iubit.

PĂSTRĂTORUL: Te-ai îmbrăcat cu cele mai frumoase haine. Maică-ta le păstra pentru deplasările la oraș sau pentru nunți și botezuri, unde te căra după ea, ca să aibă cu cine să se întoarcă.

LUCIAN: Era un costumaș gri, cu dungi negre. Avea pe piept, brodate, o stea și un arc. Cel mai frumos costum pe care l-am avut.

PĂSTRĂTORUL: Ai ieșit la poartă și...

LUCIAN: Îl așteptam. Speram să mă ia în brațe și să mă ducă în casă. Știu că mă urcam pe gard, coboram de pe gard.

PĂSTRĂTORUL: Și-ai luat pe costum tot uleiul de pe uluci.

LUCIAN: M-a închis în cămară. Am stat pe întuneric, nemâncat, până i-a dat voie mamei să mă scoată.

PĂSTRĂTORUL: Ce-ar rezolva soluția ta?

LUCIAN: Nu mi-aș mai aduce aminte.

PĂSTRĂTORUL: Ți-ai adus aminte și n-ai murit.

LUCIAN: De unde știi?

Păstrătorul ia piatra și i-o aruncă. Lucian se ferește.

PĂSTRĂTORUL: N-ai murit! Și nici nu-ți pasă de piatra aia.

LUCIAN: Când a murit mama... A greșit... A luat mai multe medicamente... Am crezut că nu mai are rost... Nimic.

PĂSTRĂTORUL: Și ai găsit un rost în Corina. Ți-ai înghesuit tot universul în ea.

LUCIAN: Și-acum am rămas fără el...

PĂSTRĂTORUL: Nu te mai iubea. D-aia a plecat.

LUCIAN: Ai vorbit și cu ea?

PĂSTRĂTORUL: Nu era nevoie. Se citește în ochii tăi. A plecat pentru că nu te mai iubea.

LUCIAN: Nu-i nevoie să-mi repeți.

PĂSTRĂTORUL: E una dintre amintirile care trebuie să rămână la tine.

LUCIAN: Am sacrificat totul pentru ea.

PĂSTRĂTORUL: N-ai sacrificat nimic. Ai părăsit totul. N-a fost o alegere, ci un abandon.

LUCIAN: Mă iubea... la început, vreau să spun.

PĂSTRĂTORUL: Nu te-a iubit niciodată. Poate a ținut la tine, poate te-a vrut, dar nu te-a iubit.

LUCIAN: Am plecat de acasă pentru ea...

PĂSTRĂTORUL: N-ai plecat pentru ea ci pentru că nu mai suportai să stai cu taică-tu și cu sor-ta însărcinată. Moșu devenise și mai imposibil după ce-a murit maică-ta.

LUCIAN: Am plecat pentru Costina. Vroiam să-i ofer ceva mai bun...

PĂSTRĂTORUL: Ai plecat ca să uiți. Știu sigur pentru că, în aceeași zi, m-am trezit încărcat cu un depozit nou de amintiri. Ale tale.

LUCIAN: Amintirile mele sunt la mine...

PĂSTRĂTORUL: Da? Ce-ai făcut în ultima zi, înainte să pleci?

LUCIAN: Mi-am făcut bagajul și i-am vărsat toată băutura din cămară.

PĂSTRĂTORUL: Și?

LUCIAN: Și atât.

PĂSTRĂTORUL: Ai mângâiat fiecare mobilă din casă. Ți-ai pus palmele pe geamul ferestrei prin care aștepta privirea ta să vină toamna. Și apoi iarna. Și primăvara. Așteptai să crești mare.

LUCIAN: Asta nu-mi aduc aminte.

PĂSTRĂTORUL: Ce-ți spuneam?

LUCIAN: Am plecat pentru ea. Am făcut totul pentru ea. Ca ea să mă iubească.

PĂSTRĂTORUL: Ai făcut totul pentru tine. Pentru ca ea să nu plece. Să nu te lase singur.

LUCIAN: Nu-i adevărat. Vroiam doar ca ea să fie fericită.

PĂSTRĂTORUL: Vroiai să nu plece. Dixit!

LUCIAN: Nici n-a plecat. Eu am gonit-o!

PĂSTRĂTORUL: N-ai acceptat să furi. E și ăsta un mod de a goni pe cineva. Ducă-se!

LUCIAN: Nu vroia să fur. A fost ideea mea. Nu mai aveam bani și nu vroiam ca ea să sufere din pricina asta.

PĂSTRĂTORUL: Uneori oamenii care iubesc sunt așa de proști. Uneori?

LUCIAN: Mulțumesc.

PĂSTRĂTORUL: Câte servicii ai lăsat pentru ea?

LUCIAN: Nu câștigam destul. Dar tu știi asta, nu?

PĂSTRĂTORUL: Câte servicii?

LUCIAN: Șase în opt ani. E rău să ajungi al fundul sacului.

PĂSTRĂTORUL: Și tu l-ai luat la-ntors. Nu te-a iubit.

LUCIAN: Iar începi? M-a iubit mult. M-a suportat toți acești ani. Putea să-și găsească oricând pe altul care să-i ofere mult mai multe.

PĂSTRĂTORUL: Păi și-a găsit...

LUCIAN: Acum. Eu vorbesc de toată perioada asta. Ce crezi c-ar fi oprit-o?

PĂSTRĂTORUL: Dragostea ta. Nu-i așa ușor să renunți la dragostea cuiva. Pentru mulți, e foarte important să fie iubiți. Uneori e cel mai important. Iar tu o iubeai.

LUCIAN: O iubesc și acum

PĂSTRĂTORUL: Și-o s-o iubești toată viața.

LUCIAN: Tocmai, nu vreau s-o mai iubesc. De fiecare dată când simt, vreau să mor.

PĂSTRĂTORUL: Ai renunțat la familie, la sat, la Costin, la copiii - *Mie nu-mi trebuie copiii pe care să-i șterg la fund și după care să alerg prin toată casa!* - la servicii, la viitor, la vise... și n-ai murit. Și mori acum?

LUCIAN: Atunci, de fiecare dată, îmi mai rămânea ceva. Ea... Acum...

PĂSTRĂTORUL: Nici atunci nu-ți rămânea ceva. Nimic! Asta rămânea de fiecare dată când renunțai la ceva. Diferența e că acum știi că nu mai ai nimic. Ce bușteni par în ochii oamenilor care se înecă firavele fire de paie care plutesc pe apă.

LUCIAN: Și-acum de ce să mă agăț?

PĂSTRĂTORUL: De tine?

LUCIAN: Eu sunt un nimic. Dacă m-aș agăța de mine, m-aș sfărâma ca o statuie de cenușă.

PĂSTRĂTORUL: Un minut, 32 de secunde.

LUCIAN: Ce-i asta?

PĂSTRĂTORUL: Timpul pe care-l făceai la suta de metri. Vroiai neapărat să-l întreci pe Golău, băiatul popii. Alergai toată ziua pe câmp. Așteptai să plece taică-tu la servici, îți încălțai tenișii și ieșeai pe uliță, sărind gardul, ca să nu te audă maică-ta.

LUCIAN: Aruncam cu pietre și bețe în câini ca să-i întărât. Și fugeam apoi cât mă țineau picioarele. Baba Floarea, care se trezea cu noaptea în cap să-și hrănească cele trei gâște răgușite, mă afurisea de fiecare dată. Zicea că alerg pe Necuratu prin sat. Când mă întorceam, nu mai aveam putere să sar gardul înapoi în curte. Și câinii mă simțeau. Mă lipeam cu spatele de gard și încercam să-mi

țin răsuflarea...

Bunica cea tânără îi pune mâinile la ochi, pe la spate. Între timp Păstrătorul dispare.

BUNICA: Iar eu ieșeam și goneam câinii cu pietre..

LUCIAN: Mamă...! Ce faci mamă?

BUNICA: Am venit să te chem la masă.

LUCIAN: Vin imediat, mamă. Mai trebuie să număr câteva frunze. Altfel mă întrece Costin. Și trebuie să stau iar toată noaptea în tei și să strig la fiecare sfert de oră : „Dormiți liniștiți, dragi consăteni. Aici stă un fraier și vă veghează!!!"

BUNICA: Deci astă primăvară...

LUCIAN: Găsisem doar 78 de coada șoricelului de la școală până acasă. Iar el găsise 84.

BUNICA: Norocul tău că n-a fost tac-tu acasă.

LUCIAN: Acuma e, așa că trebuie să câștig.

BUNICA: Dar să nu întârzii mult. Se răcește.

LUCIAN: Mamă, am stabilit cu Costin. După ce terminăm liceul plecăm la București. Ne angajăm undeva și facem facultatea la seral. Apoi, când o să am casa mea, o să te iau la mine.

BUNICA: O să vin. Ori de câte ori vei avea nevoie de mine.

Bunica dă să plece. La un moment dat, se încovoaie de durere. Lucian se repede la ea.

LUCIAN: Ce-i mamă? Te doare ceva? Ce te doare?

BUNICA: Nimic. N-am nimic. Termină-ți frunzele de numărat. Și hai la masă.

LUCIAN: Mamă... te iubesc!

BUNICA: Și eu te iubesc. *(se întoarce)* Să știi că nu e o soluție. Niciodată nu e o soluție. Poate un liman, dar nu o soluție.

LUCIAN: Dar tu...

BUNICA: Crede-mă. Nu e...

Se stinge lumina.

Actul 4

Pe pat stă întins Moșu. În picioare, cu mâna pe capul lui stă Păstrătorul. Doru se învârte pe lângă pat, îl învelește, din când în când îi șterge fruntea.

DORU: Moșule, ai ajuns și la capătul drumului. Ce-o să ne facem fără urletele tale?

....

DORU: Mă întrebam uneori dacă ție chiar îți plăcea să răcnești așa, să le vezi pe maică-mea și pe bună-mea că trec tremurând pe lângă perete. Și-acum îi e frică maică-mii să intre în camera asta. Ce-o face din oameni niște ticăloși? Știi c-ai fost un ticălos? Tehnic, încă mai ești. Ce ți s-o fi întâmplat în viața ta de dinainte de noi de erai așa de supărat pe toate...

PĂSTRĂTORUL: Puteai să-l întrebi.

DORU: Crezi că mi-ar fi răspuns?

PĂSTRĂTORUL: Puteai să-l întrebi.

DORU: El nu-mi răspundea nici dacă-l întrebam unde-i pâinea. Îmi spunea : „Caut-o, dacă ți-e foame!"

PĂSTRĂTORUL: Și n-avea dreptate? Nu era mai simplu să cauți tu?

DORU: Nu era mai simplu, dar, probabil că trebuia să mă descurc singur, nu? Ai observat de câte ori greșelile bătrânilor se transformă în tentative de educare a tinerei generații? Multe greșeli a mai făcut și Moșu.

PĂSTRĂTORUL: Nu ești tu cel chemat să le judeci.

DORU: Dar am fost chemat să le suport, nu? Mă rog, unul dintre cei chemați.

PĂSTRĂTORUL: El a fost primul dintre cei chemați.

DORU: Aiurea! Nu i-a păsat de nimeni. Nu-l interesa decât țuica și ceasurile.

PĂSTRĂTORUL: Îl mai interesa ceva. Să nu-l părăsiți.

DORU: Da. Și se chinuia al dracului să ne țină lângă el.

PĂSTRĂTORUL: A reușit, nu?

.....

DORU: Crezi că acum ne aude?

PĂSTRĂTORUL: Ne aude.

DORU: *(aplecându-se la urechea Moșului)* Ai fost un mare ticălos. Dacă aș putea, te-aș urî.

PĂSTRĂTORUL: Ceasurile au nevoie de oameni...

DORU: Ce zici?

PĂSTRĂTORUL: El... spune că ceasurile...

DORU: Am auzit. De unde știi tu?

PĂSTRĂTORUL: Mai am câteva amintiri de-ale lui pe care trebuie să ți le dau ție.

DORU: Ah, transferul de înțelepciune între generații. De ce crezi că mi-ar plăcea să mă încarc cu cine știe ce viziuni fragmentate, grotești și limitate despre viață? Le am pe-ale mele...

PĂSTRĂTORUL: Păi tocmai mă întrebai ce i s-a-ntâmplat.

DORU: Poate nu vroiam un răspuns.

PĂSTRĂTORUL: Trebuia să m-aștept. Așa erai și mic. Puneai o mulțime de întrebări...

DORU: Așa fac toți copiii...

PĂSTRĂTORUL: Dar nu așteptai niciodată un răspuns.

DORU: Asta ți-a spus-o el?

PĂSTRĂTORUL: Da. Și mi-a mai spus că te gâdila cu un fir de paie și tu râdeai.

DORU: Moșu???

PĂSTRĂTORUL: Da. Te ridica spre tavan și-ți dădea drumul. Te prindea în brațe și tu chiuiai de bucurie.

DORU: Mama știa?

PĂSTRĂTORUL: Nu. Când intra în cameră tu te odihneai cuminte în pat.

DORU: N-aș fi crezut niciodată...

PĂSTRĂTORUL: Că și el era capabil de iubire?

DORU: Cam așa ceva. În general...

PĂSTRĂTORUL: Cam de ce-l credeai tu capabil?

DORU: Nu ți-am spus? Băutura, ceasurile...

PĂSTRĂTORUL: Îl credeai capabil să-și ipotecheze casa, casa asta în care stai acum, ca să poți tu merge la liceu, la oraș? A venit într-o seară, i-a trântit maică-tii un teanc de bancnote unsuroase pe masă și i-a zis : „Du-l de-aici!“

DORU: Du-l de-aici? Da ce eram eu, vre-un fel de rahat de câine rătăcit în mijlocul camerei?

PĂSTRĂTORUL: Nu și-a iertat-o. Mai apoi... când cu accidentul. Spunea că e vina lui. Că, dacă te ținea acasă, nu pățeai nimic.

DORU: El nu și-a iertat-o? Eu nu i-am iertat-o niciodată. Am vrut să scap de el, de lumea lui ca o gaură neagră. Casa asta e ca o groapă în care arunci resturile de la banchetul universului. Eu, mama... niște resturi pe care el era pus să le răscolească.

PĂSTRĂTORUL: Are păcatele lui. Și tu le ai.

DORU: Eu nu-i încarc pe alții cu ele...

PĂSTRĂTORUL: Serios? Tu crezi că oamenii reacționează doar la lucrurile care-i privesc direct. Că intersecția cu lumea celorlalți, fie ei rude sau prieteni, e superficială și de scurtă durată... Că te poți retrage oricând din zona periculoasă în interiorul tău, punând între tine și ceilalți o graniță imposibil de trecut. Voi ați intrat prea mult în universul lui.

DORU: Am fost absorbiți înnăuntru...

PĂSTRĂTORUL: Oricum crezi ce vrei... Voi n-ați făcut schimb de păcate. Voi vi le-ați generat unul în celălat. Sunteți mult mai legați decât ai vrea tu vreodată să recunoști. Sau ar fi recunoscut el.

DORU: Eu n-am păcate de-ale lui. Doar mama mă leagă de locul ăsta... și de el.

PĂSTRĂTORUL: Mama ta e propriul ei păcat. E suficient ca să te țină cu un picior în casa asta.

Se mută lumina de pe ei în stânga, unde stă Maria la masă și coase. Doru se îndreaptă spre ea.

DORU: De ce nu plecăm mamă de aici?

MARIA: Mai încet că te aude tata.

DORU: Nu te-aude, trebăluiește pe dincolo cu ceasurile lui. Parcă n-are nici o stare de când s-a-ntors din sat.

MARIA: De când s-a dus mama nu mai are liniște. Se scoală mereu de pe scaun și se duce în bucătărie. Se învârte în jurul cuptorului, curăță cu unghia câte o urmă de funingine și se întoarce în camera lui.

DORU: Mamă, te-am întrebat de ce nu plecăm de aici?

MARIA: Unde să plecăm, Dorule?

DORU: La oraș, la București... oriunde, dar nu aici...

MARIA: Și pe el cui i-l las, Dorule?

DORU: Lui.

MARIA: Cum să-l las singur? N-ar rezista nici o lună.

DORU: Oricum ne vedem cu el de două ori pe zi. Atunci când vine la masă și se plânge de mâncare și de cum aranjezi blidele pe raft și seara când strigă la mine că-i e frig și că vreau să-l omor prin îngheț. Nici nu ne-ar simți lipsa. El se are pe el și ceasurile lui stupide. De unde o avea nebunia asta? Hai să plecăm, mamă, zău!

MARIA: Mai ai răbdare...

DORU: Nu mai am nici o răbdare. Și nici tu n-ar trebui să ai. Te-ai uitat în ultima vreme în oglindă? Ești gri ca pereții ăștia de aici. Parcă te-a asimilat locul ăsta.

MARIA: Aici m-am născut, Dorule.

DORU: ăsta nu-i un motiv să te lași înghițită de el. Nu mai râzi, nu mai citești... parcă ești o fantomă în ton cu mobila asta neaerisită.

MARIA: Ești nedrept, Dorule...

DORU: Eu sunt nedrept? Tu ești nedreaptă... Cu tine, cu mine... Lucian a plecat...

MARIA: Lucian e bărbat.

DORU: Și eu sunt mamă...

MARIA: Și tu ai să pleci... imediat ce îți termini liceul...

DORU: Peste 3 ani!? Mersi! Vreau să plecăm acum, în noaptea asta...

MARIA: Are nevoie de mine...

DORU: El? El n-are nevoie de nimeni, mamă.

MARIA: Ba da, știu eu.

DORU: Ce știi, mamă? Că l-a gonit pe taică-miu, că a terorizat-o pe buna până a băgat-o în mormânt, că te-a făcut sclava lui iar pe mine mă ignoră atunci când nu vreau să joc rolul băiatului în casă...

MARIA: Nu-i adevărat, Dorule... are nevoie de noi. Întotdeauna a avut. Și noi avem nevoie de el. Din ce-o să trăim la oraș?

DORU: O să mă angajez.

MARIA: Ai doar 15 ani. Ce știi tu să faci? Iar din salariul meu nu putem plăti chirie...

DORU: Mergem la tata...

MARIA: Nu mergem nicăieri! Stăm aici până termini tu liceul și apoi, om vedea.

DORU: Te-a prins! Te-a prins în lumea lui plină de întuneric și putreziciune. Eu n-am să stau, să știi, n-am să stau să mă înghită și pe mine...

MARIA: Și ce-ai să faci? O să te lamentezi și apoi o să te resemnezi. Toți ne-am resemnat, Dorule.

DORU: Niciodată, mamă. O să găsesc o cale să evadez... *(Maria iese. Doru strigă după ea)* O să vezi!

PĂSTRĂTORUL: Spui prostii. Nu există un înnăuntru și un înnafară. Totul se raportează la tine. Tu ești linia de graniță. Bună-ta a reușit să evadeze...

DORU: Și eu am să reușesc. Îmi voi duce granița în altă parte.

PĂSTRĂTORUL: Nu mai ai mult de așteptat. Nu pare să mai aibă multe amintiri de trăit. Curând și rolul meu și al tău lângă el se va fi terminat.

DORU: Nu suficient de repede.

PĂSTRĂTORUL: Din păcate, Dorule, trebuie să manevrezi singurele diviziuni ale timpului pe care le ai la dispoziție. Doar eu le pot amesteca cum vreau.

DORU: Nu ți se pare că te cam joci...

PĂSTRĂTORUL: De-a Dumnezeu...? Am multe amintiri și sentimente legate de el. Nu am un timp al lui, dar am milioane de amintiri cu el.

DORU: Și cu tine cine are amintiri?

PĂSTRĂTORUL: Fiecare dintre voi. Voi, împreună, mă recreați mereu și mereu, pe mine. Doar că nu știți niciodată care sunt eu.

DORU: Nu te simți niciodată singur?

PĂSTRĂTORUL: Singur? Dar sunteți toți cu mine, în fiecare secundă...

DORU: Trebuie să fie un haos...

PĂSTRĂTORUL: Da, dar la capătul fiecărui drum care iese din haos sunteți câte unul dintre voi. Și aveți nevoie de mine.

DORU: Și el are nevoie de tine? Ce nevoie mai poate avea de tine acum?

PĂSTRĂTORUL: Tu aveai nevoie, Dorule, de mine...

DORU: Eu? Nici nu știu cine ești.

PĂSTRĂTORUL: Ba mă recunoști Dorule... să-ți povestesc ceva... În a 15-a lună de armată, venise iarna peste cazarma pierdută undeva, printre dealurile Dobrogei. Era noapte. Stăteam toți, plutoanele unu și trei, ghemuiți într-un șanț de irigații, așteptând semnalul de atac. Pe vremea aceea, astfel de exerciții nocturne erau obișnuite. Nu se stinseseră de prea mulți ani ecourile războiului. Era un frig cum nu mai îndurasem. Degetele de la picioare se lipiseră între ele și deveniseră una cu bocancul neîmblănit. Undeva la mijloc, coloana părea că atârnă inutil pentru că nu mai eram legat de picioare. Îmi era frică. În mod inconștient, animalic, fusesem cuprins de panică. Simțeam, dincolo de deal, dușmanii. Nu mai eram la o aplicație ci la război. Lângă mine tremura un tânăr din Vulturești, de pe lângă Sibiu. Nu-l știam decât din vedere. Nu-mi puteam lua ochii de la mâinile lui, înfășurate în două mănuși care, mie, atunci, mi se păreau expresia lumii din care venisem. Pielea degetelor mele vcrăpase pe patul puștii. Nici măcar nu-l invidiam. Pus și simplu vroiam să mă bucur de imaginea căldurii pe care o intuiam înnăuntru. S-a-ntors, și-a scos mănușa din mâna dreaptă și mi-a-ntins-o. Nici nu știam cum îl cheamă. Apoi a venit comanda. Eu mi-am pregătit arma. Cel de lângă mine încerca să tragă inelul unei grenade. Îi înghețaseră degetele pe care mi le sacrificase mie. I-a alunecat grenada. Nici nu mai știu dacă eram îngrozit. A luat grenada și s-a cățărat opintit pe marginea șanțului. N-a mai apucat să se întoarcă. ...

DORU: Eu...

PĂSTRĂTORUL: Tu nu știi încă nimic despre locul în care se intersectează

viețile oamenilor.

Se stinge lumina.

Actul 5

Lucian și Păstrătorul stau pe o creangă de copac, cu picioarele spânzurate. E noapte.

LUCIAN: Iar m-am certat cu ăl bătrân.

PĂSTRĂTORUL: Spune-mi ceva nou...

LUCIAN: Zice că n-o să iasă om din mine...

PĂSTRĂTORUL: Păi și ce, n-are dreptate? Oglindă n-ai?

LUCIAN: Câteodată îl surprind privind în gol... și am senzația că e și el om. Da se trezește brusc și începe să urle că e frig în casă. Și să vezi cum se mobilizează familia mea de zombi să încălzească atmosfera.

PĂSTRĂTORUL: De ce nu vorbești cu el?

LUCIAN: Să vorbesc cu el? Nu ne putem nici privi în ochi...

PĂSTRĂTORUL: Tu nu poți....

LUCIAN: Mă rog... de câte ori încerc să-i spun ceva, mă fixează cu ochii ăia cenușii ca și când aș fi un amărât de fluture în insectar... Când nu renunț și reușesc să termin ce-am de spus, strecoară printre dinți un „bine“ sau doar zice „da“ și mi-a întors spatele.

PĂSTRĂTORUL: Și ție nu-ți ajunge binele lui?

LUCIAN: Nu. Vreau să vorbească... să mă întrebe ce-am mai făcut... cum e la școală... dacă am prieteni... ce vreau de la viață...

PĂSTRĂTORUL: Ce vrei de la viață?

LUCIAN: *(îl împinge)* Du-te mă...

PĂSTRĂTORUL: Serios... ce vrei de la viață?

LUCIAN: Nimic din ce mi-ar putea oferi el sau casa lui sau satul lui... Vreau să fiu liber. Să plec, să mă-ntorc, să visez, să sper... vreau să mă simt viu. Știi că cel mai viu mă simt aici, cocoțat în teiul ăsta? Parcă intru într-o altă lume... Cam instabilă, ce-i drept...

PĂSTRĂTORUL: Deci ăsta-i visul tău în viață? Să stai pe-o cracă de tei și să dai cu mine din picioare...

LUCIAN: Nu, să dau cu tine de pământ...

PĂSTRĂTORUL: Trebuie să strigi!

LUCIAN: Dormiți liniștiți, dragi consăteni. Aici stă un fraier și vă veghează!!!

PĂSTRĂTORUL: Bravo! La primăvara viitoare o să strângem râme. Și iar o să ajungi în tei strigând... Visul tău.

LUCIAN: Cine știe ce-o să mai fie la primăvară... Am cunoscut o fată...

PĂSTRĂTORUL: Cum e?

LUCIAN: Frumoasă... Stă în internatul Liceului pedagogic.

PĂSTRĂTORUL: *(așteaptă)* Atât?

LUCIAN: Atât.

PĂSTRĂTORUL: Cum o cheamă?

LUCIAN: Nu știu. N-am vorbit cu ea...

PĂSTRĂTORUL: Păi cum ai cunoscut-o?

LUCIAN: Din vedere. De fapt o cunosc de mult, de când eram copil. O întâlneam în fiecare seară. Venea la mine la pat și mă mângâia pe vânătaia de pe obraz. Corina...

PĂSTRĂTORUL: Parcă nu știai cum o cheamă...

LUCIAN: Așa o cheamă pentru mine... Corina. O să mă căsătoresc cu ea...

PĂSTRĂTORUL: Crezi că e Ea?

LUCIAN: Nu știu. Așa simt. O să plecăm împreună... Vii și tu cu noi... O să ne angajăm și o să intrăm la facultate... Îți găsești și tu o bucureșteancă...

PĂSTRĂTORUL: Ce te face să crezi că mi-aș dori fix o bucureșteancă?

LUCIAN: Că tu te dai intelectual. Nu zici tu că în colțul ăsta de țară și cărțile se îngălbenesc mai repede decât trebuie?

PĂSTRĂTORUL: Și nu-i adevărat? Uite! *(scoate o carte chinuită)*

LUCIAN: Ce-i asta? Adică ce scrie?

PĂSTRĂTORUL: Despre vechile mistere... Am citit-o ieri, toată noaptea, că nu-i a mea, mi-a dat-o Fane de la a 6-a, a zis să nu spun la nimeni... cică piramidele erau niște chestii cu care comunicam noi oamenii, adică egiptenii, cu alți oameni de pe alte planete... că nu se știe cum s-au făcut dar că noi, adică ei, egiptenii, nu erau în stare să facă așa ceva... Când o să mă fac mare, o să merg în Egipt să studiez cum sunt făcute. Poate vorbim cu ăia de pe alte planete. Poate mergem la ei...

LUCIAN: Și eu merg.

PĂSTRĂTORUL: Mergem împreună! Dar nu spunem la nimenea. Numai noi mergem la piramide și vorbim cu estra... ex... xtratereștrii! Promiți?

LUCIAN: Promit! (își lipesc degetele mari de la mâna dreaptă)

.....

LUCIAN: Și ce mai scrie în cărțile tale?

PĂSTRĂTORUL: O spui de parcă ar fi ceva ocult... Despre oameni...

LUCIAN: Ca noi, așa...

PĂSTRĂTORUL: Ca noi, așa...

LUCIAN: Și ce zice?

PĂSTRĂTORUL: Zice că oamenii nu știu să iubească.

LUCIAN: Hai mă, toți oamenii iubesc.

PĂSTRĂTORUL: Asta înseamnă că știu s-o facă? Zice aici că nu e iubire înnebuneala aia care îi cuprinde pe oameni...

LUCIAN: Tocmai aia e iubire...

PĂSTRĂTORUL: Adică tu o iubești pe... cum îi zice... Corina ta?

LUCIAN: *(cu năduf)* Daaa!

PĂSTRĂTORUL: Nu știi nimic despre ea...

LUCIAN: Păi tocmai! Să poți iubi fără să ai un motiv. Pur și simplu să simți că trebuie să iubești... Să nu poți altfel.

PĂSTRĂTORUL: Cum să nu poți altfel? Adică dacă n-o iubești fix pe Corina!

LUCIAN: Exact.

PĂSTRĂTORUL: Fugi, mă, de-aici cu Corina ta. Adică ți-era scrisă...

LUCIAN: Nu...

PĂSTRĂTORUL: Păi dacă nu poți altfel...

LUCIAN: Nu poți să n-o iubești. E ceva din mine care-mi dictează asta...

PĂSTRĂTORUL: Nici nu mă-ndoiam... Iubește-o, mă... ce, nu te las eu... da să știi că și iubirea se învață...

LUCIAN: Da` ce, e poezie? Înveți trei versuri și apoi le spui ca și când le-ai scris tu?

PĂSTRĂTORUL: Se învață... îți spun eu...

LUCIAN: Păi zi-mi și mie cum...

PĂSTRĂTORUL: Când o să aflu, o să-ți spun și ție... Mă tem doar să nu fie prea târziu.

LUCIAN: Faci pe deșteptul...

PĂSTRĂTORUL: Eu *sunt* deștept! Nu ne-am bătut de prima oară când ne-am cunoscut pentru că ziceai că mă dau șmecher.

LUCIAN: Păi și nu te dădeai? Cum adică tu aveai două prenume, și Costin și Ion, și eu doar unul? Și mi-ai zis că te cheamă și Nelu...

PĂSTRĂTORUL: Păi așa mă strigă maică-mea... dacă mă strigă așa, înseamnă că mă și cheamă așa...

LUCIAN: Poate vrei să ne mai cunoaștem o dată!

PĂSTRĂTORUL: Ai curaj? *(se smotocesc puțin)*

..... *(își aranjează hainele)*

PĂSTRĂTORUL: Bravo, mă! Ai terminat primul liceul... trebuie să stau eu în tei să strig... *(Lucian e abătut)*

PĂSTRĂTORUL: Ce-ai mă?

LUCIAN: Maică-mea... e din ce în ce mai rău... zice că n-o doare, dar eu văd... Când crede că nu se uită nimeni, se sprijină de tocul ușii din bucătărie și degetele de la mâna dreaptă zgârie lemnul. E și semn. Cu stânga își strânge stomacul. Și nenorocitul ăla trece pe lângă ea fără s-o vadă și-o trimite să-i aducă țuică...

PĂSTRĂTORUL: Poate crede că dacă ignoră durerea ei, o să dispară. Așa făceam eu când mi-era frică de crengile de la geam... noaptea... Închideam ochii...

LUCIAN: Și ea se duce. Mereu se duce. Nu înțeleg de ce nu pleacă... sau măcar să nu-l mai servească.

PĂSTRĂTORUL: Unde să plece, mă?

LUCIAN: Cu mine... Când plecăm o s-o iau și pe ea cu noi. Și pe Maria.

PĂSTRĂTORUL: O să-ncăpem toți?

LUCIAN: Unde?

PĂSTRĂTORUL: Sub coviltir?

LUCIAN: Nu mai vorbesc cu tine...

PĂSTRĂTORUL: Nici eu nu-ți dau gumă, na...

LUCIAN: N-ai tu gumă...

PĂSTRĂTORUL: Ba am, na! (scoate guma între dinți) Mi-a adus-o fratele lu mama de la Constanța. E roz... are gust de căpșuni...

LUCIAN: Hai mă, că vorbesc cu tine... *(Păstrătorul mestecă ostentativ)* Dacă nu-mi dai... ăăă.... nu mai ești prietenul meu!

PĂSTRĂTORUL: Ce mama dracului știi tu de prietenie? Ai plecat noaptea, ca un hoț. Nu mi-ai lăsat nici măcar un cuvânt. Ziceai că plecăm împreună... că o să ne-angajăm... că o să facem facultate... Ai fugit singur. M-ai închis aici, în satul ăsta pe care-l urai atât! Singur! Să păzesc teiul ăsta uscat. Să-i număr sin-

gur frunzele... Să fac singur castele de noroi și să dau cu pietre după cărușele care treceau peste ele... trebuia să mergem la piramide. Ți-amintești? Era călătoria noastră din primul salariu... Nu erau doar piramidele tale... n-o să le mai văd niciodată... Cu ce drept mi-ai furat tu visele?

Se stinge lumina.

Actul 6

Doru stă la masă și citește. Intră Maria.

MARIA: Ia uite ce ți-am adus!

DORU: Cuburi. Mamă, nu mai sunt un copil!

MARIA: Fii atent. Au pe fiecare față câte o bucată de poveste. În funcție de cum reușești să le combini, îți iese câte un tablou. Hai să-ncercăm!

DORU: Mamă...

MARIA: Hai, n-a murit nimeni din prea multă joacă. Și-apoi, ești doar un copil. Ai 4 ani. Copiiilor ar trebui să le placă...

DORU: Am doar 4 ani? Atunci pot să mă joc.

Amândoi se pun turcește pe jos și amestecă cuburile.

MARIA: Ia uite, Doru! Ai aici un măgar fără coadă. Unde-i coada?

DORU: Îl lăsăm fără coadă.

MARIA: Cum să-l lași fără coadă? Ție ți-ar plăcea să te lase cineva fără o ureche?

DORU: Cu mine nu se joacă nimeni de-a cuburile.

MARIA: Toată lumea se joacă cu toată lumea de-a cuburile, Doruleț. Uite aici. Un copac. E un copac?

DORU: E un copac, mamă!

MARIA: Îl pun lângă casa aceasta.

DORU: Scoate fum pe horn. Probabil e cald și bine înăuntru. Și se coc cozonaci. Crezi că Bunia o să mai facă cozonaci anul acesta?

MARIA: Sigur. Cu stafide și multă cacao. Ce punem lângă casă,?

DORU: Măgarul fără coadă. Un măgar fără coadă o fi mai puțin încăpățânat?

MARIA: Îi punem un câine alături care să-l latre toată ziua.

DORU: De ce să-l latre?

MARIA: Pentru că e câine. Și lângă câine o cireașă.

DORU: Ce să caute mamă o cireașă lângă câine? Câinii nu mănâncă cireșe.

MARIA: Cine zice? În povestea noastră câinele poate să mănânce ce vrea!

DORU: Daaa!!! Câinele poate să mănânce ce vrea...!

MARIA: Iar lângă casă... un băiețel. Unde-i băiețelul?

DORU: *(ia un cub și și-l pune în dreptul feței)* Eu sunt?

MARIA: Tu ești! *(îl strânge în brațe peste cuburi)* Îl punem aici.

DORU: Mamă...

MARIA: Da?

DORU: Mamă, nu poate să stea lângă casă. Uite-te!

MARIA: Nu văd nimic.

DORU: Pentru că cerul are altă culoare.

MARIA: Și cine o să observe?

DORU: Eu! Eu observ. Vezi, cerul are altă culoare!

MARIA: Ceilalți nici n-o să bage de seamă.

DORU: *(se ridică)* Dar eu am văzut. Cerul nu are aceeași culoare.

MARIA: Doru, pune cubul aici. Doru! Trebuie să înveți să nu mai observi totul.

DORU: Nu-nțeleg.

MARIA: În viață e bine să nu dai atenție tuturor lucrurilor. Mai ales celor care nu se potrivesc cu generalul. Le dai la o parte. Pur și simplu le ignori. Generalul e mai important.

DORU: E mai important decât căpitanul?

MARIA: Mult mai important.

DORU: Și dacă eu nu o să le pot ignora?

MARIA: O să-nveți. O să ai atâția profesori în jur. Îl punem aici.

DORU: Îl punem... Da îi punem și bicicleta lângă el. Când îmi iei bicii, mami?

MARIA: Când ne mutăm la oraș. Aici unde să mergi?

DORU: Da-mi iei, da?

MARIA: Sigur. Uite, am terminat. Vezi ce frumos e :

Doru dă cu piciorul în cuburi și se aruncă în pat cu fața la perete.

MARIA: Ce-i mamă, ce s-a-ntâmplat?

DORU: N-o să-mi iei niciodată bicii.

MARIA: Ba da!

DORU: Ba nu. N-o să plecăm niciodată de aici.

MARIA: Îți promit! *(Îl îmbrățișează și se apucă să strângă cuburile de pe covor. Intră Păstrătorul)*

PĂSTRĂTORUL: Ce-mi făcuși, băiete?

DORU: Ce ți-am făcut? Ție?

PĂSTRĂTORUL: Cum ai reușit să intri în bucluc?

DORU: Mi-am dat toată silința, ce crezi? M-am gândit zi și noapte la cum să dau de dracu... Ce te interesează pe tine?

PĂSTRĂTORUL: Da pe tine te interesează?

DORU: Nu, tocmai! Dacă pe mine nu mă interesează, ce te agiți tu? Îmi văd de viață.

PĂSTRĂTORUL: Despre ce viață vorbești?

DORU: Asta, nenorocită, în fundul ăsta de țară, într-o casă în care nu se mai fac cozonaci și se urlă toată ziua. Viața asta din care tu ai fugit.

PĂSTRĂTORUL: Eu? De unde știi că am fugit?

DORU: Crezi că nu te-am recunoscut? Dacă nu te-am văzut niciodată și, probabil, n-o să te văd niciodată, crezi că nu te-am visat? Crezi că n-am vorbit cu tine de-atâtea ori?

PĂSTRĂTORUL: Știu...

DORU: *(urlând)* Și-atunci de ce mama dracu nu m-ai luat de aici? De ce m-ai lăsat să ajung așa?

PĂSTRĂTORUL: Tu te-ai lăsat să ajungi așa.

DORU: Și ce? Poate-mi place cum sunt. Poate mi-e bine așa!

PĂSTRĂTORUL: *(ia o oglindă și-l trage de mână)* Uită-te! Uită-te aici! Asta îți place? Ochii ăștia de sticlă fumurie, rânjetul ăsta cretin? Ia uită-te ce ratat mândru ești! Te-ai ratat înainte de a începe să trăiești!

DORU: Măcar eu n-am fugit!

PĂSTRĂTORUL: Nici el n-a fugit. A fost alungat. Și, dacă maică-ta avea mai mult curaj, mergea cu el.

DORU: Acuma-i vina lu` mama , nu?

PĂSTRĂTORUL: N-am zis asta. Am spus doar că lucrurile puteau ieși altfel. Dar n-a fugit.

DORU: Nici eu.

PĂSTRĂTORUL: (*apucându-l de mână și dezgolindu-i interiorul cotului)* Da, și astea cum se cheamă?

DORU: Dă-mi drumul, mă doare!

PĂSTRĂTORUL: Mă mir că te mai doare ceva. Că mai simți în general ceva. Credeam că cei ca tine devin imuni la stimuli exteriori. Că nici înțepăturile nu le mai simțiți.

DORU: Ba le simțim, dar e treaba noastră. Nu a ta și nici a altcuiva.

PĂSTRĂTORUL: Trebuia să te lase mă-ta în spital, nu?

DORU: Putea să mă lase unde vrea. Tot aia-i! N-am decât un picior rupt.

PĂSTRĂTORUL: Știi că cel care conducea a murit? Știi că s-ar putea să te ia la-ntrebări?

DORU: Și ce, va trebui să răspunzi tu la ele? Habar n-am de nimic. Dormeam pe bancheta din spate. M-am trezit cu piciorul atârnând peste restul de gard. Nici nu-l cunosc bine. Știu că e student pe undeva, pe la Craiova. L-am întâlnit în discoteca aia împuțită. Nici nu mai știu dacă eu l-am rugat să mă ducă acasă...

PĂSTRĂTORUL: Tu l-ai rugat.

DORU: Asta mă face vinovat de moartea lui?

PĂSTRĂTORUL: Puteai să-l oprești?

DORU: Poate. Dacă nu-l lăsam să se urce la volan? Puteam?

PĂSTRĂTORUL: Atunci ești și tu vinovat.

DORU: Prostii. Doar n-asculta el de mine...

PĂSTRĂTORUL: Asta nu-i o scuză.

DORU: Și de ce nu, mă rog? E la fel de bună ca toate celelalte pe care le găsiți voi toată ziua. Mama ca să nu plece de aici, tu... sau, mă rog, el, ca să se lase alungat de boșorogul ăla, Lucian ca să stea cu individa aia, bunică-mea ca să...

PĂSTRĂTORUL: Ia mai taci! De când ai devenit tu judecător? Crezi că e suficient să bați cu ciocanul în masă? Crezi că asta e tot ce face un judecător?

DORU: Cel puțin asta e tot ce se vede.

PĂSTRĂTORUL: Habar n-ai de nimic!

DORU: De ce nu mă-nveți tu? De ce nu-i spui lașului ăla să se-ntoarcă să ne ia de aici?

PĂSTRĂTORUL: Pentru că nu pot face nimic în locul tău.

DORU: Nimeni nu poate face nimic în locul meu. Și nici n-ar vrea nimeni asta. Cui i-ar conveni să fie privit cu atâta compasiune? Sunt un ticălos. N-am nevoie de compasiune!

PĂSTRĂTORUL: Și-atunci de ce-o faci?

DORU: Pentru că pot! Pentru că pot decide dacă și când... Și unde... Vezi *(își suflecă mâneca)* aici mai am un loc liber. Pot decide când vreau să-l ocup.

PĂSTRĂTORUL: Asta-ți lipsește? Posibilitatea de a ocupa un loc atunci când vrei tu? Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să nu îl meriți?

DORU: Dar tu te-ai gândit că poate nu mi s-a dat niciodată șansa să-l merit? Că mi s-au luat din naștere toate amintirile despre viitoarele mele succese? Că mi-au golit drumul de orice copac?

PĂSTRĂTORUL: Ai căutat în tine după semințe? Dar de-adevăratelea?

DORU: Nu și nici n-am să caut vreodată. E și asta o întrebare la care nu e cel mai bine să ai un răspuns.

PĂSTRĂTORUL: Ce simți?

DORU: Când?

PĂSTRĂTORUL: Când... Știi tu!

DORU: Nimic deosebit. Asta e. Nu mai simt nimic. Nici un sfârșit. Parcă se lungește drumul de la picioarele mele. Am senzația că mai am de mers.

PĂSTRĂTORUL: Dar ești în stare să mergi?

DORU: N-am încercat. Deocamdată vreau să simt că mai am drum. Când o să fiu convins, o să văd.

PĂSTRĂTORUL: Dorule, n-a fugit.

DORU: Cine? A... Nu mă interesează.

PĂSTRĂTORUL: Eu cred că da. Eu cred că ai știut întotdeauna că n-a fugit. Nu de tine.

DORU: Și-atunci de ce n-a venit niciodată să mă vadă? A fost mulțumit că a scăpat de griji.

PĂSTRĂTORUL: A venit, Dorule. În fiecare seară îi povesteam cum ești, ce faci, ce visezi, de cine te-ai îndrăgostit într-a 9-a, cum ai copiat la geografie... Știe tot, Dorule. Te-așteaptă. Vă așteaptă!

DORU: Unde?

PĂSTRĂTORUL: Vei ști atunci când va veni timpul. Ușile nu se deschid întotdeauna când vrem noi.

DORU: O să-i spui și de... asta?

PĂSTRĂTORUL: Trebuie!

DORU: Te rog, nu-i spune! Te rog!

PĂSTRĂTORUL: *(ia iar oglinda)* Cine-i aici?

DORU: Eu.

PĂSTRĂTORUL: O să-i spun.

DORU: Nuuu! Promit că mă opresc! N-o să mă mai primească! Te rog!

Păstrătorul iese în timp ce, din partea cealaltă intră Maria.

MARIA: Te-ai trezit, Doruleț? Ia uite ce ți-a făcut Buna azi-noapte!

DORU: *(sărind din pat)* Cozonac!

MARIA: S-a gândit că e ultima ta vacanță înainte de a merge la oraș. Ți-am zis că la toamnă te înscriem în clasa a 5-a la liceul din oraș?

DORU: Mi-ai zis.

MARIA: Și te-ai bucurat?

DORU: Da.

MARIA: Mai mănânci?

DORU: Îhî! *(cu gura plină)*

MARIA: Hai să jucăm ceva. Eu îți arăt o culoare și tu-mi spui primul lucru care-ți trece prin minte. Bine. (Doru încuviințează din cap)

MARIA: Roșu

DORU: Măcește

MARIA: Verde

DORU: Strănut.

MARIA: Strănut?

DORU: Când miros iarba îmi vine mereu să strănut.

MARIA: Galben

DORU: Frig.

MARIA: Frig? Credeam că soare, cald...

DORU: Am spus ce mi-a venit imediat în minte. Nu așa mi-ai zis?

MARIA: Ba da. Albastru

DORU: Fugă.

MARIA: Roz.

DORU: Baloane.

MARIA: Maro

DORU: Moșu.

MARIA: Negru

DORU: Dealul din spatele casei.

MARIA: *(strângând cartonașele)* Bine.

DORU: De ce-am făcut asta?

MARIA: Uneori e bine să simți lucrurile în culori. Sunt ca și cuburile cu care ne jucam când erai mic, ți-aduci aminte?

DORU: Nu.

MARIA: O să-ți aduci tu aminte. (se ridică, ia farfuria și se pregătește să iasă) Ce vrei să facem în vacanța asta?

DORU: Să mergem la tata, la București!

MARIA: Taică-tu n-are nevoie de noi. A plecat și dus rămâne. O să mergem amândoi la munte.

DORU: Mamă, tu-l mai iubești pe tata?

MARIA: De unde știi tu, mă, ce-i aia iubire? *(iese)*

Reintră Păstrătorul.

DORU: Îl iubește?

PĂSTRĂTORUL: Sigur.

Se stnge lumina.

Actul 7

Pe două scaune așezate spate în spate stau Moșu și Bunica. Între ei, în picioare stă Păstrătorul.

MOȘU: Saftă, ai făcut focul?

BUNICA: L-am făcut.

.....

MOȘU: Ai hrănit porcu?

BUNICA: Porcu? L-am vândut când a intrat Lucian la liceu... Ai uitat?

MOȘU: Nu.

BUNICA: Și oricum nu mai puteam. Mă doare rău, bărbate...

.....

MOȘU: Saftă, știi că vine frig rău?

BUNICA: Vine...

MOȘU: Am văzut pe drum un ochi de apă înghețată. Într-o urmă de căruță.

BUNICA: Am strâns toate rufele. I-au rămas mici Mariei fustele. Va trebui să-i cos altele.

MOȘU: Nu vreau să se mărite...

BUNICA: Niciodată?

MOȘU: Nu vreau să se mărite când va crede ea că a venit vremea?

BUNICA: Și știi tu când va fi venit vremea aceea?

MOȘU: Ce știu eu? Va veni să ne-o ia?

BUNICA: Știi?

MOȘU: Știu. Curând. Va veni s-o ia.

.....

MOȘU: Ai văzut? A vrut să ne-o ia.

BUNICA: Nu l-ai lăsat.

MOȘU: Nu. De ce s-o ia? Aici e casa ei. Aici e lângă mine... lângă noi. Acolo era singură...

BUNICA: Era cu el... și eu sunt cu tine...

PĂSTRĂTORUL: Chiar dacă n-o vezi, o simți acolo, în casa voastră. O auzi respirând, obosind, odihnindu-se. Știi câți pași face între ușa de la bucătărie până la piciorul scării ce duce în pod.

.....

MOȘU: De ce m-ai luat tu, Saftă?

BUNICA: Nu te-am luat eu. Așa a fost să fie. Era seara de ajun. Stăteai cu nasul lipit de geamul prăvăliei de ceasuri. Parcă așteptai ceva.

MOȘU: Timpul.

BUNICA: Am venit la tine. M-ai luat de mână.

MOȘU: Ai fugit.

BUNICA: Da. M-ai speriat. Te uitai prin mine...

MOȘU: Prin mine mă uitam, Saftă, prin mine... Vroiam să te văd.

BUNICA: Am vorbit?

MOȘU: Am vorbit. Toată noaptea am vorbit.

PĂSTRĂTORUL: Multe cuvinte. Căruță, fugă, frig însângerat, ceasuri... multe ceasuri. Mirosea puternic a fum de lemn umed. Pe marginea uliței gardurile păzeau tăcerea din curțile țăranilor pregătiți de somn. Te ținea de mână, cu

stângăcie, frecându-și cu podul palmei stângi cotul rigid. Încerca să-ți spună cât îl doare, câtă nevoie are de tine... tăcea, sperând să înțelegi.

BUNICA: N-am vorbit. Mă țineai de mână și ne priveam vârfurile bocancilor. Mă gândeam că cizmele mele sunt roase la călcâi.

MOȘU: N-am văzut.

BUNICA: Știu.

.....

MOȘU: Ei nu mă iubesc.

BUNICA: Te iubesc dar nu înțeleg. Nu sunt încă părinți.

MOȘU: Le e frică de mine.

BUNICA: Le e mai frică de singurătate. Doar tu îi chinui ținându-i într-o casă în care tu nu ești.

MOȘU: Sunt, Saftă . Sunt. Am vrut să-i cresc bine.

BUNICA: Ai vrut să-i crești. Nici bine, nici rău. Ai vrut doar să-i crești.

PĂSTRĂTORUL: Să apuce să-i vadă mari. Acum nu-i mai vede. Îi pierde chiar dacă sunt aici. Casa asta îi poartă pe coridoare diferite.

MOȘU: Am crezut că e simplu. Mi-a fost frică de căruțe. De moarte. Am ratat. Am fost exact ca el. Doar că eu mi-am chinuit copiii mai mult.

BUNICA: Ai băut.

PĂSTRĂTORUL: Bea și-acum. Are ce să-și reproșeze. Poate da vina pe el. Și-o poate asuma. Știe exact când începe și când se termină. Strânge păcate ca să nu scape cumva, la judecată.

MOȘU: Am băut. Beau și-acum. Mă ajută.

BUNICA: Nu te-ajută. Și nici pe noi.

.....

MOȘU: L-ai văzut pe Lucian? L-am strigat și nu-i. Iar stă-n tei cu băiatul ăla și strigă la lună.

BUNICA: Nu-i mai ține teiul. Nu-i mai ține de mult... L-ai tăiat... Ziceai că te face de rușine în sat.

MOȘU: Stăteau ca huhurezii acolo...

BUNICA: Nu făceau nici un rău... Își puneau și ei întrebări.

MOȘU: Pe mine nu m-a întrebat niciodată nimic.

PĂSTRĂTORUL: Te-a întrebat dacă-l iubești. Nu i-ai răspuns. N-a mai știut niciodată ce să te întrebe. I se părea cea mai simplă întrebare. Nu înțelegea.

Aștepta să-l întrebi dacă te iubește. Nici asta nu l-ai întrebat.

BUNICA: Nu l-ai întrebat niciodată nimic. Știai c-a terminat primul liceul?

MOȘU: Știam că tu ești mulțumită. *(...)* Pe tine te-a iubit mult.

BUNICA: Și eu l-am iubit. A plecat.

MOȘU: Departe?

PĂSTRĂTORUL: Departe. Era de mult departe de noi. Și maică-sa... a plecat și mai departe.

BUNICA: Aproape-departe... ce contează. N-o să-l mai vedem... nici eu nici tu.

MOȘU: O să-mi fie dor de el. Și de tine mi-e dor.

BUNICA: Am stat în aceeași casă. Uneori în aceeași cameră. Același pat. Dar n-ai fost lângă mine.

MOȘU: Am făcut tot ce-am putut ca să fie bine. Prea mult tăceai. Tot timpul tăceai. Și când strigam la tine și când plângeai.

PĂSTRĂTORUL: N-a știut ce drum să aleagă înspre tine. I-a fost teamă că, dacă vine prea aproape, n-o să-l placi. Că, dacă stai acolo, în preajma lui, o să-l poți iubi, o să ți-l dorești mai aproape. Niciodată mai departe.

BUNICA: Aveam nevoie de tine.

PĂSTRĂTORUL: Și el avea nevoie de tine. Mai mult decât ai putut să crezi. Când ai murit, a mers în oraș și și-a lipit obrazul de fereastra prăvăliei.Lacrimile ochiului drept nu reușeau să se scurgă prea mult. Frigul le împiedica să ajungă pe umărul cocârjat, sprijinit de geam ca de o ușă a unei lumi inaccesibile. *(...)* N-a mai trecut niciodată prin dreptul acelei vitrine.

.....

MOȘU: Îmi place cum îi cânți Mariei.

BUNICA: Se liniștește.

MOȘU: Te ascult și mă gândesc dacă ea îi va cânta copilului ei.

BUNICA: De ce să nu-i cânte?

MOȘU: Toate mamele cântă copiiilor lor?

BUNICA: Toate.

MOȘU: O să știe să-și crească băiatul?

BUNICA: Băiat va fi?

PĂSTRĂTORUL: Băiat. Va învăța. O să stea ca și tine, între fiul ei și casa aceasta. Va apuca, însă, să plece cu el.

MOȘU: O să fie mai bun decât mine? Trebuie să fie mai bun decât mine. El trebuie să poată decide să fie mai bun.

PĂSTRĂTORUL: Tu n-ai decis nimic. După ce-ai lăsat ceasul pe perna tatălui tău, n-ai mai știut ce să decizi. Ți.a fost atât de frică încât ai rămas înnafară. Nu în mijloc, între decizii. Ci afară, lângă ele. Ai stat și ai strigat la oameni, când treceau pe lângă tine, să se oprească.

MOȘU: De ce-ai plecat?

BUNICA: Mă durea. Mă durea prea tare.

.....

MOȘU: Saftă, crezi că am face la fel, dacă...?

BUNICA: Dacă am lua-o de la-nceput?

MOȘU: Da. Am fi la fel? Te-aș întâlni tot la ceasornicărie?

BUNICA: Dacă ar trebui, ne-am întâlni. Din nou.

MOȘU: Și tot așa ne-am plimba, pe lângă garduri, cu ochii la vârful bocancilor?

BUNICA: Tot așa.

MOȘU: N-am învăța nimic?

BUNICA: Am învăța. Dar n-am ști iarăși cum să facem ca să fie bine.

MOȘU: I-am avea tot pe Maria și Lucian?

BUNICA: Tot pe ei. Copii buni. Singuri. I-am ținut prea singuri.

MOȘU: I-am ține tot singuri? Saftă, nu vreau să-i mai las singuri.

BUNICA: Nu-i mai lăsăm. Nu mai lăsăm pe nimeni singur.

MOȘU: Crezi că putem?

PĂSTRĂTORUL: Puteți. Amândoi puteți.

MOȘU: Te iubesc, Saftă. Te-am iubit întotdeauna. Mă crezi?

PĂSTRĂTORUL: Te crede. Nu te-a înțeles, dar te-a crezut mereu. Tu erai credința ei. Care o trăda din când în când. Îi pierdeai credința pe drumul de la birt acasă.

BUNICA: Și eu te-am iubit întotdeauna. Și atunci când n-ai vrut. Când ai vrut să te urăsc.

....

MOȘU: Auzi, Saftă, atunci... știi tu... când cu boala...

BUNICA: Ce-i cu ea...?

MOȘU: Nu cu ea... Când ai plecat... știi tu... tu... cu medicamentele... a fost

greșeală... sau... *(intră Doru, căutând cu privirea prin cameră)*

DORU: Stai să văd dacă mai e ceva pe aici... (se uită pe sub masă, pe sub pat)

MARIA: *(de undeva de afară)* Hai Doru că ne așteaptă Lucian și trebuie să ajungem la București în seara asta...

Doru se așează pe un scaun și mângâie tăblia mesei.

MARIA: Hai Doru, parcă vroiai să pleci cât mai repede... Acum mai vrei să mai stai...

DORU: Îmi iau la revedere... *(întoarce capul și iese)*

....

MOȘU: Să nu mă uiți.

PĂSTRĂTORUL: *(punând mâinile pe frunțile celor doi)* N-am să uit. Niciodată n-am să uit.

Se stinge lumina.

Final

Doru și Maria stau în sufragerie. Maria strânge lucrurile aruncate prin cameră. Doru stă tot pe pat, turcește.

DORU: Îți dai seama că dacă îl vede Moșu pe Mircea, mai moare o dată?!

MARIA: Potolește-te! O avea alte treburi pe acolo pe unde e, decât să ne spioneze pe noi.

DORU: Crezi că au baruri ieftine prin iad?

MARIA: Doru!

DORU: Îți spun eu că o să coboare de acolo și-o să ne închidă în cămară nemâncați!

MARIA: Mai bine te-ai duce să mănânci până vine Mircea

DORU: Și dacă nu-mi place de el și... beah! *(face gestul de a vomita)*

MARIA: Tu l-ai vrut!

DORU: Nu știu cine pe cine a vrut!

MARIA: Lasă gargara și du-te în bucătărie.

DORU: Zi-i că vrei să te faci frumoasă. Tu ești oricum cea mai frunoasă. *(iese, după ce o pupă pe obraz)*

Maria scoate din dulap o bluză. Intră Păstrătorul.

PĂSTRĂTORUL: Ești pregătită pentru asta?

MARIA: Suntem oare pregătiți de ceva? Și asta ar trebui să mi-o spui tu. Nu le știi tu pe toate?

PĂSTRĂTORUL: Nu-ți amintești ziua aceasta? Memoria ta n-a reținut acest moment trăit iar și iar?

MARIA: Nu. Ce rost ar fi avut? ăsta-i rolul tău. Oamenii au nevoie să uite. Dacă am purta tot timpul amintirile cu noi, la un moment dat n-am mai putea să ne mișcăm de atâta greutate. Cineva trebuie să ne păstreze amintirile.

PĂSTRĂTORUL: Eu .

MARIA: Tu! Nu ești tu Păstrătorul?

PĂSTRĂTORUL: Să-ți spun atunci povestea...

MARIA: Nu, te rog. Lasă-mă să o trăiesc. Lasă-mă s-o uit. Întoarce-te când va trebui să-mi amintești din nou cine sunt. Cum sunt...

PĂSTRĂTORUL: O să mă-ntorc.

MARIA: Știu. Trebuie mereu să te-ntorci. Mă-ntreb doar dacă o faci pentru că noi merităm sau pentru că tu nu poți altfel...

PĂSTRĂTORUL: Asta-i o poveste pe care n-o știu.

MARIA: Bănuiam eu că ai și tu lipsurile tale.

PĂSTRĂTORUL: La revedere!

MARIA: Mulțumesc!

DORU: *(intrând în cameră mestecând)* Pentru ce?

MARIA: Pentru c-ai mâncat tot!

DORU: De unde știi tu... *(sună soneria)*

MARIA: *(îi întinde o cârpă)* Pune asta.

DORU: Unde?

MARIA: *(îi arată cu bărbia tabloul Moșului și se-ndreaptă spre ușă)*

Doru se urcă pe scaun și pune cârpa.

Se stinge lumina.

Cortina